

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

JAYNE
ANN
KRENTZ

THE SHOP
ON HIDDEN LANE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

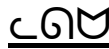
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

JAYNE ANN KRENTZ'İN ESERLERİ

KAYIP GECE DOSYALARI ÜÇLEMESİ

Shattering Dawn

The Night Island

Sleep No More

SİS GÖLÜ ÜÇLEMESİ

Aynadaki Yıldırım

Gecenin Tüm Renkleri

Kayboluş

Gizli Sokaktaki Dükkan

Dokunulmaz

Söylemeyeceğine Söz Ver

Bütün Kızlar Gittiğinde Gizli

Kız Kardeşler

Kimseye Güvenme

Nehir Yolu Rüya

Gözleri

Bakır Kumsal

Çok Derine

Batmış Ateşli

Sıcak Koşmak

Cızırtı ve Yanma

Beyaz Yalanlar

Bütün Gece Uyanık

Gerçek mi Cesaret

mi Gölgede Işık

Eclipse Körfezi'nde Yaz

Eclipse Körfezi'nde

Birlikte Aynalarda

Duman

Kayıp ve Bulunan

Eclipse Körfezi'nde

Şafak Yumuşak Odak

Eclipse Körfezi

Görenin Gözü Flaş

Keskin Kenarlar

Derin Sular

Kesinlikle, Kesinlikle
Bana Güvenin
Büyük Tutku
Gizli Yetenekler En
Vahşi Kalpler Aile
Babası Mükemmel
Ortaklar Tatlı Şans
Gümüş Astar
Altın Fırsat

JAYNE ANN KRENTZ'İN AMANDA QUICK ADIYLA YAZDIĞI ESERLER

Gelin Beyaz Giydirdi
Rüyalarında
Kadının Bir Geçmişi Var
Yakın Çekim İp
Üstünde
Diğer Kadın Ortadan Kaybolur
Çok Fazla Şey Bilen Kız Ölüm
Bizi Ayırana Kadar
Yalanlar Bahçesi
Başka Biriyle Nişanlı
Gizemli Kadın
Kristal Bahçeler
Cıva Yanan
Lamba
Mükemmel Zehir
Üçüncü Çember
Nehir Bilir İkinci
Görüş
Ay Işığında Yalan
Ücretli Arkadaş Gece
Yarısına Kadar Bekle
Düğüne Geç Kalma
Arkana Bakma
Biraz Şüpheli
Kötü Dul Bu
Yüzükle
Seninle
Evleniyorum
İhanet
Yaramazlık
Gizemli Metres

Aldatma Arzu
Tehlikeli
Pervasız
Tecavüz Edilmiş
Randevu
Skandal
Teslim Baştan
Çıkarma

JAYNE ANN KRENTZ'İN JAYNE CASTLE ADIYLA YAZDIĞI ESERLER

Bir Medyum Gerekir
Cam Evlerdeki İnsanlar
Sweetwater ve Cadı Loncası
Patronu
İllüzyon
Kasabası
Sirenin Çağrısı
Sıcak Bölge
Aldatma Koyu
Kayıp Gece
Gecenin
Kanyonları Gece
Yarısı Kristali
Obsidiyen Avı
Karanlık Işık
Gümüş Usta
Hayalet Avcısı
Son Işığı
Karanlık
Sonrası
Uyum Orkide
Zinya
Amaryllis

GUINEVERE JONES SERİSİ

Çaresiz ve Aldatıcı
GUINEVERE JONES KOLEKSİYONU, CİLT 1
Çaresiz Oyun
Ürpertici Aldatma

Kötü Niyetli ve Ölümcül
GUINEVERE JONES KOLEKSİYONU, CİLT 2
Kötücül Dokunuş
Ölümcül Talih

ÖZEL

Scargill Cove Dava Dosyaları

Gelin Heyecanı

(JAYNE CASTLE ADIYLA YAZILMIŞ)

ANTOLOJİLER

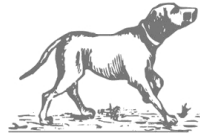
Büyülü

(JULIE BEARD, LORI FOSTER VE EILEEN WILKS İLE BİRLİKTE)

JAYNE ANN KRENTZ VE JAYNE CASTLE TARAFINDAN YAZILAN ESERLER

Geri Dönüş Yok

THE SHOP ON HIDDEN LANE

Jayne Ann Krentz

NEW YORK

BERKLEY

Penguin Random House LLC'nin bir markasıdır

1745 Broadway, New York, NY 10019

penguinrandomhouse.com

Telif hakkı © 2026 Jayne Ann Krentz

Penguin Random House telif hakkını değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın ve telif hakkı yasalarını ihlal etmeden, izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramadan veya dağıtmamak suretiyle telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemleri eğitmek amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. teknolojileri veya sistemleri eğitmek amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu, Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Kapak tasarımı: Tony Mauro

Kapak tasarımı Rita Frangie Batour

Kitap tasarımı: George Towne, e-kitap için uyarlanmıştır

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloglama Verileri

İsimler: Krentz, Jayne Ann yazar

Başlık: The Shop on Hidden Lane / Jayne Ann Krentz.

Açıklama: New York: Berkley, 2026.

Tanımlayıcılar: LCCN 2025023622 (basılı) | LCCN 2025023623 (e-kitap) | ISBN 9798217187348
ciltli | ISBN 9798217187355 e-kitap

Konular: LCGFT: Kurgu | Paranormal romantik kurgu | Gerilim romanları (Kurgu) | Romanlar

Sınıflandırma: LCC PS3561.R44 S486 2026 (basılı) | LCC PS3561.R44 (e-kitap) | DDC 813/.54—
dc23/eng/20250626

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/22025023622> adresinde mevcuttur.

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/22025023623> adresinde

mevcuttur. E-kitap ISBN 9798217187355

AB'de ürün güvenliği ve uygunluğu konusunda yetkili temsilci Penguin Random House Ireland,
Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda, <https://eu-contact.penguin.ie>.

ep_prh_7.3a_154569790_c0_r0

İÇİNDEKİLER

İthaf

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm On Birinci

Bölüm On İkinci

Bölüm On

Üçüncü Bölüm

On Dördüncü

Bölüm On Beşinci

Bölüm On Altıncı

Bölüm

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu

Bölüm Yirminci

Bölüm

Yirmi Birinci Bölüm
Yirmi İkinci Bölüm
Yirmi Üçüncü Bölüm
Yirmi Dördüncü Bölüm
Yirmi Beşinci Bölüm
Yirmi Altıncı Bölüm
Yirmi Yedinci Bölüm
Yirmi Sekizinci Bölüm
Yirmi Dokuzuncu
Bölüm Otuzuncu
Bölüm Otuz Birinci
Bölüm Otuz İkinci
Bölüm Otuz Üçüncü
Bölüm Otuz Dördüncü
Bölüm Otuz Beşinci
Bölüm Otuz Altıncı
Bölüm Otuz Yedinci
Bölüm Otuz Sekizinci
Bölüm Otuz Dokuzuncu
Bölüm Kırkinci Bölüm
Kırk Birinci Bölüm
Kırk İkinci Bölüm Kırk
Üçüncü Bölüm Kırk
Dördüncü Bölüm Kırk
Beşinci Bölüm Kırk Altıncı
Bölüm Kırk Yedinci
Bölüm Kırk Sekizinci
Bölüm

[Kırk Dokuzuncu](#)
[Bölüm Elli Bölüm](#)
[Elli Birinci Bölüm](#)
[Elli İkinci Bölüm Elli](#)
[Üçüncü Bölüm Elli](#)
[Dördüncü Bölüm Elli](#)
[Beşinci Bölüm Elli](#)
[Altıncı Bölüm Elli](#)
[Yedinci Bölüm Elli](#)
[Sekizinci Bölüm Elli](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Altmışınclı Bölüm](#)
[Altmış Birinci-Bölüm](#)
[Altmış İkinci Bölüm](#)

[Yazarın Notu Yazar](#)

[Hakkında](#)

*Jim, Wendy, Steve,
Michele, Don ve Joan
için.*

*Aile olduğumuz için çok minnettarım.
Hepinizi seviyorum.*

ÖNSÖZ

Adrenalin dalgası damarlarını doldurarak ona coşkulu bir rahatlama hissi verince trans halinden çıktı. Bir kez daha, rüya alemini uyanık aleminden ayıran tehlikeli geçişten sağ kurtulmuştu. Çılgın, muhteşem bir an için o bir büyücü, bir kraliçe, bir tanrıçaydı. Bunun bedeli olacaktı, ama buz ateşi daha sonra başlayacaktı. O anda neredeyse uçabilecek gibiydi.

Aynalı güneş gözlüklerini çıkardı ve sanatçının tepkisini bekledi. Sanatçı çılgılık attı.

Kadın yüzünü buruşturdu. "Lütfen bunu yapma. Çok sinir bozucu."

Gece yarısıydı ve sokak karanlık gölgelerle kaplıydı, ama adamın telefonunun ışığında sanatçının yüzünü görebiliyordu. Yakışıklı, çarpıcı hatları, ağzı açık, gözleri fal taşı gibi açılmış bir korku maskesi haline dönüşmüştü.

"Hayır," diye nefes nefese söyledi. Birkaç adım geriye sendeledi, iki elini önüne uzattı. "Benden uzak dur. Ne olduğunu biliyorum."

"Senin ilham perin olduğumu söylemiştin."

"Sen bir succubus'sun."

Dönüp sokağın ağzına doğru kaçtı ve sisli San Francisco gecesinde kayboldu. Ayak sesleri tamamen kaybolana kadar dinledi.

Bir başka başarısız deney. Bu seri randevu projesi çok iç karartıcı hale gelmeye başlamıştı. Bea Teyze'nin, yakında

eninde sonunda doğru erkeğin karşısına çıkacağına dair verdiği güvenceyi sorgulamaya başlamıştı.

Küçük çan setini ve küçük tokmağı uzun, kabarık paltosunun ceplerinden birine attı. Adrenalin etkisi yakında geçecekti. Dairesine geri dönüp Bea'nın özel bitki çayından bir fincan demlemesi gerekiyordu. Bu, buz ateşinin en kötüsünü önleyecekti.

Eldivenli elini burnuna ve ağzına kapatarak, idrarla ıslanmış tuğlaların kokusunu görmezden gelmeye çalıştı ve sokağın girişine doğru ilerledi. Cinayetin işlendiği yeri işaret eden karanlık psişik lekeyi atlattı.

Yoğun gölgelerde küçük kemirgenlerin pençelerinin koşturmasını duydu ve kullanılmış iğneler, boş içki şişeleri ve çöpleri dikkatlice kaçınarak adımlarını hızlandırdı. Karanlık sokaklarda randevulara çıktığında her zaman sağlam deri botlar giyerdi.

Kaldırırma güvenli bir şekilde geri döndüğünde, bir sokak lambasının ışığına girdi, telefonunu çıkardı ve uygulamayı kullanarak bir araba servisi çağırdı. Rezervasyonu onayladı ve yukarı baktı. Görüşünün kenarında bir adamın karanlık silüetini gördü. Adam sisin içinden çıktı ve ona doğru çok hızlı bir şekilde ilerledi. Elindeki bıçağın parıltısını görmesine gerek yoktu, adamın niyetinin iyi olmadığını anlamıştı.

Sinirlenmiş bir şekilde, onun yaklaşmasını bekledi ve sonra dönüp gözlerini onunla buluşturdu ve gülümsedi.

"Havamda değilim," dedi.

Saldırgan donakaldı. Bir saniye sonra boğuk bir çığlık attı, döndü ve kaçtı.

En azından ona şeytan dememişti. Belki de *succubus* gibi süslü kelimeleri bilmiyordu.

Kavşakta bir araba köşeyi döndü ve yavaşça onun önünde durdu. Plakayı kontrol etti ve rezervasyon yaptığı araç olduğunu doğruladı. Gece yarısı şehirde tek başına olan bir kadın fazla dikkatli olamazdı.

Kapıyı açıp arka koltuğa oturmadan önce aynalı güneş gözlüklerini taktı. Şoför, gece yarısı neden güneş gözlüğü taktığını merak etmiş olsa da, merakını kendine sakladı.

Emniyet kemerini taktı, arkalarına yaslandı ve felaketle sonuçlanan akşamı analiz etmeye odaklandı. Başarısızlığın sorumluluğunun çoğunu üstlenmesi gerektiğini kabul etmek zorunda kaldı. Sanatçıyı yanlış anlamıştı. Canlı erkekleri anlamak, ölü erkekleri anlamaktan çok daha zordu.

Bazen flört projesini tamamen bırakmak istiyordu, ama Bea denemeye devam etmesini ısrarla istiyordu. *"Harpers pes etmez."*

Ancak Bea açıkça vazgeçmişti. Artık kırklı yaşlarının sonlarındaydı ve Mirror Lake'in küçük topluluğunda birçok arkadaşı olmasına rağmen, hiç hayat arkadaşı bulamamıştı.

Belki de bu geceki sorun mekanıydı. Cinayet mahalleri pek romantik sayılmazdı. Ama potansiyel sevgilileri test etmenin başka bir yolu yoktu.

Bu konuyu daha sonra düşünecekti. Şu anda tek istediği, rahat küçük dairesine dönüp bitki çayı demlemektir. Ateşin düştüğünden emin olduktan sonra, sanatçıyı başarısız deneyler listesine ekleyecekti. Liste rahatsız edici bir şekilde uzuyordu.

Aynalı güneş gözlüğü takan ve bir dizi çan tutan şeytani bir kadın figürünün ilk görüntüsü, üç gün sonra şifreli bir metinle geldi. Çizime *"SEN BENİMERSİN"* yazısı eşlik ediyordu.

BİR

"Teyzemin senin amcanla ilişkisi olduğuna inanamıyorum." Sophy Harper, şok içinde buruşuk yatağa bakakaldı. "O bir *Wells*."

"Ben de," dedi Luke Wells. "Ailelerimiz arasındaki husumeti başka bir zaman konuşabiliriz. Fark etmediysen, burada bir sorun var. Teyzen ve amcamın ciddi bir sorun içinde olduğunu düşünmek için her türlü neden var. Bu kulübenin ön odasında biri öldü."

Haklıydı. Kendini topladı.

"Bea ya da amcan değildi," dedi. "Bundan eminim. Lekedeki enerji bu odadaki enerjiden oldukça farklı." Titredi ve gözlerinin önündeki kanıtları görmezden gelmeye çalıştı. *Ne düşünüyordun sen, Bea teyze? Cidden mi? Bir Wells ile yatıyordun?*

Suçlu çift ortadan kaybolmuştu, ama samimi ilişkilerinin kanıtları çok açıktı. Sophy, duvar kancasına asılı duran kabarık pembe bornozu, Bea'ya son doğum gününde hediye ettiği bornoz olarak tanıdı. Komodinin üzerindeki kitap, Bea'nın son e-postasında övgüyle bahsettiği romandı. Ve küçük banyonun lavabosundaki ikinci diş fırçasının yanındaki diş macunu tüpü, Bea'nın her zaman diş macunu tüplerini sardığı gibi, alttan düzgünce sarılmıştı. Sophy, vibratör veya seks oyuncakları bulmaktan korktuğu için çekmeceleri açmayı reddetti.

Siyah ve kristal kedi gözlü gözlüklerini burnuna doğru itti ve dağınık çarşafı işaret etti. "Bu ne zamandır böyle?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Luke. Karanlık sesinde uğursuz bir sabırsızlık vardı. "Üstelik umurumda da değil. Hızlı hareket etmemiz gerektiğini açıkça belirttiğimi sanıyordum. Seni ön odadaki cinayet mahallini okumak ve temizlemek için tuttum, teyzenin davranışlarından skandal duyup bayılma koltuğuna uzanman için değil."

Yataktan uzaklaştı. "Senin de biraz şaşkın olmadığını söylemeye çalışma. Bea teyze bir Harper. Bir Wells tarafından baştan çıkarılmasına izin vereceğine inanamıyorum."

"Belki de tersine düşünüyorsun. Belki de teyzen amcamı baştan çıkarmıştır." Sophy ona baktı, bir an için şaşkınlıktan cevap veremedi.

"Teyzen sana psişik danışmanlık için çağrıldığını mesaj attı demiştin?" dedi Luke.

"*Ruhani danışmanlık*" kelimesinde alaycı bir ton duyduğundan emindi, ama bu durumda kendini buna aldırnamaya karar verdi.

"Doğru." Kendini topladı. "Bu, onun ilk kez ani bir seyahate çıktığı değil. Bana, o şehir dışındayken Mirror Lake'e gelip dükkâna bakmamı istedi."

"Yani, bir valiz hazırladın, San Francisco'dan ayrıldın ve bu mevsimde çok az iş yapan bir dükkânı bakmak için iki saatlik yol kat ederek Kuzey Kaliforniya dağlarına geldin?"

"Burada olanlar hakkında sana anlattıklarımın daha fazlasını bildiğimi ima ediyorsan, gidip göle atla. Evet, dükkana göz kulak olmayı kabul ettim. Aslında, zamanlaması çok iyiydi. Biraz ara vermem gerekiyordu."

"Kütüphane işinden mi?" diye sordu, biraz fazla nazikçe.

"Hayır, suç mahalli okumalarından." Dişlerini sıktı. "Kütüphane işini seviyorum, ama okumalar bir süre sonra insanı yıpratıyor."

Başarısız deneyler de öyle. Succubus olayından hala kurtulamamıştı. Bir kadın ancak bu kadarını kaldırabilirdi.

"Anlıyorum," dedi Luke sessizce.

Anladığını ima eden ses tonu onu şaşırttı ve ona temkinli bir bakış attı. Ama Luke'un yüzünde hiçbir şey belli olmuyordu.

"Boş ver," dedi Luke. "Ellerini daha sonra ovabilirsin." Kapıdan geçerek küçük ön odaya girdi. "Burada ne olduğunu anlamamız gerekiyor. Bir cinayet mahalli olduğunu doğruladın. Patron, senin bir hizmetçi olduğunu söylüyor. Onları okuyabilir ve temizleyebilirsin. İşe koyulma zamanı."

Bu lakabı sevmiyordu. Sadece gerçek temizlikçilere hakaret etmekle kalmıyor, psişik yeteneğini de hiç tanımlamıyordu. Ama yine de odaklanması gerektiğini kendine hatırlattı.

Patronun, Luke'un babasının babası Harry Wells olduğunu biliyordu. Harry şu anda, en son teknoloji güvenlik cihazları konusunda uzmanlaşmış sofistike bir teknoloji firması olan Wells, Inc.

Yatak odasındaki endişe verici kanıtlar bir yana, Harperlar ve Wellsler dört nesildir birbirleriyle görüşmedikleri biliniyordu. Ancak, birbirlerini uzaktan takip ediyorlardı. Aileleri birbirine bağlayan anlaşma ve aralarındaki on yıllardır süren güvensizlik nedeniyle, başka seçenekleri yoktu. Sonuç olarak, Wells ailesinin Luke'u dedesinin şirketteki pozisyonunun varisi olarak belirlediğinin farkındaydı. Görünüşe göre, Luke'un babası ve amcası Deke dahil, klan içinde bu işi isteyen başka kimse yoktu.

Luke Wells ile ilk kez yaklaşık yirmi dakika önce, Hidden Lane'deki dükkânın kapısına geldiğinde tanışmıştı. Ancak Wells, Inc. şirketinin gelecekteki başkanı olmasının yanı sıra, onun hakkında birkaç şey daha biliyordu. Medyumlar arasında dolaşan söylentilere göre, içeridekiler ona "Yeteneksiz Wells" diyorlardı. Ailenin her nesilde, ölçülebilir medyum yetenekleri olmayan bir üye çıkardığı söyleniyordu. Görünüşe göre bu kişi, kârlılığı yüksek şirketi yönetme görevini üstlenmek zorunda kalıyordu.

Yeteneksiz Wells. Ne hoş olmayan bir lakap. Luke'a neredeyse acıyabilirdi. Neredeyse.

Odaklan, kadın. Hoşuna gitse de gitmese de, Wells haklı. Bea gerçekten başı belada olabilir.

Luke'u takip ederek diğer odaya geçti, burada onun cehennem köpeği arkadaşı Bruce çeşitli kokuları keşfetmekle meşguldü. Adam ve köpek

birlikte hareket ediyorlardı, diye düşündü. İkisi de tehlikeli görünüyordu.

Koyu saçlı, zayıf, kaslı bir vücuda sahip, sert hatlı ve "*yaşlı ruh*" terimine yeni bir anlam katan kehribar rengi gözleri olan Luke, CIA suikastçısı gibi bir havası vardı: soğukkanlı, sert ve yargılayıcı.

Kabul etmek gerekirse, o hiç suikastçı ile tanışmamıştı. Suç mahalli okumalarında birkaç seri katilin izine rastlamıştı, ama gerçek suikastçılarla, en azından bildiği kadarıyla, hiç karşılaşmamıştı. CIA'nın profesyonel suikastçılar çalıştırıp çalıştırmadığını bilmiyordu, ama hayal gücü kuvvetliydi ve eğer çalıştırıyorlarsa, Luke'un bu profile uyacağından oldukça emindi. Siyah deri bomber ceket, siyah kazak, siyah pantolon ve siyah botlar gibi siyah renkli giysiler giymesi bu izlenimi daha da güçlendiriyordu.

Bruce, bir suikastçının köpeği rolüne çok yakışıyordu. Koyu renkli tüylü, zayıf, kaslı, cinsi belirsiz bir hayvandı. Kehribar rengi altın gözleri, Luke'unakilere rahatsız edici derecede benziyordu: keskin, zeki ve biraz vahşi. Adı Anubis veya Cerberus olmalıydı. Böyle bir köpeğe kim Bruce adını koyardı ki?

Evet, Luke ve Bruce iyi bir çift oluşturuyorlardı. Bir çift cehennem köpeği. Neyse ki, köpeklerle arası iyiydi. Ne yazık ki, erkekler için aynı şeyi söyleyemezd.

"Bana bir dakika ver," diye tersledi. "Okumaya başlamadan önce buradaki atmosferi hissetmem gerekiyor."

Hayaletlerle yürümek her zaman ürkütücü bir işti ve cinayet mahalleri, özellikle geceleri, en kötüsüydu. Bu işi yapmaktan korkuyordu ama bu iş için psişik yeteneği vardı. Ayrıca, bu yeteneğini kullanması istendiğinde bunu yapmak için ahlaki bir yükümlülük hissediyordu. Ancak, işler pek iyi gitmediği için bu, geçimini sağlamak için zor bir yoldu. Çok az sayıda polis müfettişi psişikleri ciddiye alıyordu. Çoğu polis, onun ve onun gibi olanların sahtekar olduğunu düşünüyordu. Onun gerçek bir medyum olduğuna inanan dedektiflerin ise medyum danışmanları tutacak bütçeleri nadiren vardı.

Ücretsiz çalışmayı azaltmaya yemin etmişti, ama bu zordu. Korkunç suçların çözülmesine yardım etmesi için ona güvenen az sayıdaki müşteriyi reddetmek, ona çok rahatsız edici bir suçluluk duygusu yaşıyordu.

Kirayı, sevdiği gerçek bir işle ödüyordu. Kütüphaneciydi ve paranormal olaylarla ilgili kitap ve materyaller konusunda uzmanlaşmış özel kütüphaneler ve koleksiyoncular için danışmanlık yaparak kendine bir yer edinmişti. Elbette bu, çoğu insanın eksantrik olarak nitelendireceği müşterilerle sık sık iş yaptığı anlamına geliyordu. Ancak o ve kız kardeşi Chloe, ki o da kütüphaneciydi, teyzeleri tarafından büyütülmüştü. Bea, kütüphaneci ve profesyonel medyum danışmanıydı ve Hidden Lane'deki dükkânı işletiyordu. Sophy ve Chloe, eksantrik müşterilerle iş yapan bir işletmede büyümüşlerdi. Onlarla nasıl başa çıkacaklarını biliyorlardı.

"Ne kadar çabuk başlarsan, o kadar çabuk teyzenin dükkanında kristal, rüzgâr çanları, tarot kartları ve diğer turistik ıvır zıvırları satmaya geri dönebilirsin," diye Luke onu teşvik etti.

Sophy, ayak bileklerine kadar uzanan şişme ceketinin ceplerine ellerini soktu ve Luke'a sert bir bakış attı. "Profesyonel bir tavsiye, Wells. Teyzemin işini aşağılamak, karşılıklı saygıya dayalı profesyonel bir çalışma ilişkisi kurmak için akıllıca bir yol değil."

"Ben buraya herhangi bir ilişki kurmaya gelmedim."

"Garip bir şekilde, ben öyle bir izlenim edindim."

"Cevaplar istiyorum. Tek bir önceliğim var, o da amcamı bulmak. Büyükanmem, bu işi kabul ettiğini söyledi. Sana bu tür işler için normal ücretin iki katı kadar para ödüyorum."

"Aslında üç katı. Wells ailesi için özel fiyat."

"Anlaşıldı. Sonuç bekliyorum."

"Sanki başka seçeneğim varmış gibi," diye mırıldandı Sophy. "Büyükanmem, amcanın ortadan kaybolmasının aileler arasındaki aptalca anlaşmayla bir ilgisi olduğunu düşünüyor."

"Büyükanmemin çok, çok iyi bir sezgisi vardır," diye uyardı Luke yumuşak bir sesle. "Psişik düzeyde bir sezgi."

"Bunu duymuştum."

Bu sefer ses tonunu nötr tuttu çünkü başka seçeneği yoktu. Klanın reisi Angela Wells'ten Luke'un onu görmeye geldiğini bildiren bir telefon almak can sıkıcı olmuştu, ama Harper olarak görevini biliyordu. Anlaşma yerine getirilmeliydi. Angela, Deke'nin ortadan kaybolmasının geçmişteki olaylarla bağlantılı olduğuna inandığını açıkça belirtmişti.

Bu yüzden, evet, işi kabul etmekten başka seçeneği yoktu.

Ancak Bea'nın Deke ile bir ilişkisi olduğunu ve tehlikede olabileceğini öğrendiği için, Luke için sahneyi okuyup öylece çekip gidemezdi. Bea'nın güvende olduğundan emin olmalıydı.

"Açıkça söylemek gerekirse," dedi, en emin ses tonuyla, "olay yerini okumak bir şey. İstedığınız türden bir temizlik ise... karmaşık."

Psişik topluluğunun yeraltı dünyasında kimse suç mahalli danışmanlığına ciddi bir itirazda bulunmuyordu. Doğru, bunu gerçekten yapabilecek çok fazla yetenekli kişi yoktu. Bu işleri yapan birçok sahtekar vardı. Ancak uygulayıcının güvenilir olup olmadığı müşterinin sorunuydu. Bu uygulamanın doğasında etik olmayan bir şey yoktu.

Ancak, bir suçun paranormal kanıtlarını temizlemek, teknik olarak yasa dışı olmasa da (sonuçta bu tür kanıtlar mahkemede sunulamazdı), paranormal topluluğun belirli bir kesimi, yani Atipik Olayları Araştırma Ajansı, diğer adıyla Vakıf tarafından şiddetle kınanıyordu.

Bu kuruluş, psişik topluluğun üyelerini denetleme hakkına sahip olduğunu varsayıyordu. Ve tamam, belki de bir kurum bu sorumluluğu üstlenmek zorundaydı, çünkü normal kolluk kuvvetlerinin paranormal yeteneklerle donatılmış kötü adamlarla başa çıkması beklenemezdi; çoğu zaman normal kolluk kuvvetleri psişik suçluların varlığına bile inanmıyordu. Vakfın oynayacağı bir rol vardı, ancak ajanlarının aşırı yargılayıcı olma eğiliminde oldukları bilinen bir gerçektir.

Harpers ailesi, psişik yetenekleriyle geçimini sağlayan diğer birçok kişi gibi, dikkat çekmemeyi tercih ediyordu.

Öte yandan Wells, Inc. şirketinin Vakıf ile sözleşmeler yaptığı söyleniyordu. Hiç şaşırtıcı değildi. Wells ailesinin her iki tarafla da çalışıp paçayı kurtarması tam da onlara yakışır bir davranıştı, diye düşündü Sophy. Aile çok güçlüydü. Vakıftan korkacak hiçbir şeyi yoktu.

"Ev işlerinin karmaşıklığını bana bırak," dedi Luke.

"Tamam." Derin bir nefes aldı. "Hazırım."

Odanın diğer ucuna doğru yürüdü ve siyah ve kristal çerçeveli gözlüklerini çıkardı. Onları yumuşak bir kılıfa koydu ve kılıfı ceketinin cebinin derinliklerine attı. Diğer cebine uzanarak büyük boy aynalı güneş gözlüklerini çıkardı ve taktı.

"Lütfen ışığı kapat," dedi.

Luke'un ifadesinden, gözlüklerle ilgili bazı soruları olduğunu anlayabilirdi, ama o kadar akıllıydı ki bunları sormadı. Bunun yerine, duvar anahtarına gidip onu çevirdi. Tavan lambasındaki zayıf ampul söndü ve odayı, sadece izole bir dağ kulübesinde bulunabilecek türden bir mutlak karanlığa boğdu — bu kulübe gibi bir kulübede.

Tanıdık akut klostrofobi hissine hazırlıklıydı, bu hissi atlatmak için nefes almayı öğrenmişti, ama bu, duyularını saran panik kıvılcımlarını durdurmadı. Luke'un da benzer bir his yaşadığını merak etti. Öyle olmasını umdu. Hak ettiği şey buydu.

Üçüncü cebe uzandı ve küçük metal çan setini ve küçük tahta tokmağı çıkardı.

Klostrofobisini kontrol altına aldıktan sonra, kendini hazırladı ve yeteneğini harekete geçirdi. Karanlık, yavaş yavaş ürkütücü bir gri parıltıyla doldu. Zaten soğuk olan odanın sıcaklığı birkaç derece daha düşmüş gibiydi.

Gri sisin içinde, Luke'un ışık anahtarının yanında durduğunu görebiliyordu. Hiç de gergin görünmüyordu, klostrofobik olmaktan çok uzak, sadece çok, çok odaklanmış görünüyordu. Bu sinir bozucuydu. Onun da bir parça kırılganlığı olduğunu bilmek tatmin edici olurdu. Bunun yerine, gözlerinde bir parça enerji vardı.

Aniden onun kendisini dikkatle izlediğini fark etti. Bu, bir sorunun cevabını veriyordu. Ailesinin diğer üyelerine kıyasla yeteneksiz olabilir, ama psişik bir havası yok değildi. Paranormal düzeyde gece görüşü vardı. Bir suikastçı için yararlı bir yetenek.

Cehennem köpeği Bruce da onu izliyordu. Ama bu şaşırtıcı değildi. Köpeklerin gece görüşü oldukça iyidir.

Yavaşça dönerek odayı inceledi. Kan lekesi, ceset ya da bariz fiziksel kanıt yoktu, ancak şiddetli bir ölümün bıraktığı enerji

, yıpranmış ahşap döşeme tahtalarına ve duvarlara işlemişti. Karanlık ıfık akımları, ikinci görüşünün en azından bir dereceye kadar yorumlamayı öğrendiği çeşitli renklerdeydi.

"Bu nasıl oluyor?" diye sordu Luke.

"Kendi kendime transa geçeceğim," dedi. "Gördüklerimi anlatacağım. Ayrıntıları gözlemlemek için elimden geleni yapacağım, ama soru sormaya veya bana yönlendirmeye çalışmayın. Transı bozarsınız."

O başka bir şey söyleyemeden, bir eliyle çanların sapını kavradı ve metal çubuğu çekiçle hafifçe vurdu. Kristalimsi bir ses odada yankılandı, keskin ve netti. Sanki sonsuza kadar sürer gibiydi. Bu sesle, uyanık durum ile rüya durumunu ayıran sınır bölgelerini geçerek diğer görüşüne ulaştı. Her zamanki gibi, yolculuk gerçeküstü ve rahatsız ediciydi. Birkaç saniye boyunca panik onu boğmak üzereydi. Kaç kez transa girerse girsin, ara dünyada sıkışıp kalma korkusunu asla yenemedi.

Ve bir anda kendini içinde buldu.

İlk hayalet pencerenin yanında belirdi, parlak gri ıfıkta karanlık, gölgeli bir figür. Sigara içiyordu.

İKİ

BRUCE UYARDI, KULAKLARI KESKİNLEŞTİ. SOPHY, onun kehribar rengi gözlerinde ciddi bir enerji olduğunu yemin edebilirdi. Yumuşak bir şekilde hırladı.

"Sorun yok," dedi köpeğe. "Hayaletler gerçek değil."

Şimdi trans sesini kullanıyordu. Bunun ürkütücü geldiğini biliyordu, sanki kendisi de hayaletlerden biriymiş gibi. Ama köpek umursamıyor gibiydi. Belki de ürkütücü seslere alışmıştı.

Yavaşça ilerledi ve onun yanında durdu. Sağ bacağına yaslandığında, savaşa hazır gerginlikle titrediğini fark etti. Elini köpeğin başına koydu.

"Bu hissi bilirim," dedi. "Ama bu gerçek değil. Bunu bir anlık tekrar olarak düşünmelisin."

Gençken, şiddet ve trajedi sahnelerinin yakınında dolaşan gölgeli figürlerle karşılaşmaya başladığında, hayaletler gördüğü ihtimalinden dolayı travma yaşamıştı. Bea teyze, bu görüntülerinin, bu tür yerlerde biriken paranormal enerjiyi anlamlandırmak için sezgilerinin bir yolu olduğunu açıklamıştı. Her türlü şiddet, çok fazla kalıntı radyasyon bırakırdı. Hayalet gölgeler, metafiziğin işleyişinin sadece bir örneğiydi.

Mantıklı tarafı, bu olayların bilimsel açıklamasını kabul ediyordu, ancak bu, o bölgedeyken hayaletlerin çok gerçekçi görüldüğü gerçeğini değiştirmiyordu. Duygusal ve fiziksel tepkilerini de değiştirmiyordu. Bunları, saf irade gücüyle bastırmak zorundaydı.

Dumanlı hayaleti inceledi.

"Perdeler kapalı ama gecenin olduğunu anlayabiliyorum," dedi öteki dünyadan gelen sesiyle. "Bir figür ileri geri yürüyor. Yüzünü seçemiyorum ve size bir tarif veremem ama hareketlerinden bir erkeği izlediğimi anlıyorum. Heyecanlı. Terliyor. Sigara içiyor. Kendini bir şey yapmaya hazırlıyor... Yoğun. Heyecan verici. Bir delilik havası var. Sanki kontrolünü zorlukla elinde tutuyor gibi."

Gölgeli figürün küçük alanda bir süre dolaşmasını izledi, daha fazla ipucu yakalamaya çalıştı, ama hayaletle ilgili başka hiçbir şey göze çarpmadı. Anlatmaya devam etti.

"Sağ elinde bir şey var. Sanırım bir silah. Bir ses duyuyor ve pencereye gidiyor. Perdelerin arkasından bakıyor. Şimdi daha da heyecanlı, ama çok hastalıklı bir şekilde. Geride bıraktığı enerjide şiddet beklentisi hissediyorum. Kapının çalındığını duyduğunu düşünüyorum, çünkü aniden odanın diğer tarafına geçiyor. Enerji alanı aniden yükseliyor. Ateşli. Yanıyor."

"Ateşli ne demek?" diye sordu Luke.

Soru, en sıradan şekilde rüyaya sızdı. Bir iki saniye boyunca, bunun hayal gücü olup olmadığını merak etti. Hiç kimse, o trans halindeyken onunla iletişim kuramamıştı, trans halini bozmadan. Yeteneğini tam güçle kullandığında ne kadar yalnız olduğunu fark etmek, suç mahalli çalışmalarından nefret etmesinin birçok nedeninden biriydi.

"Onun yeteneğinden mi bahsediyorsun?" Luke, cevap vermediğinde devam etti.

Hayal etmemişti. O derin trans halindeyken bile onunla iletişim kuruyordu. Bir kez olsun hayalet bölgesinde yalnız değildi. Ama neden ona ulaşabilen tek kişi Luke Wells olmak zorundaydı?

Derin bir nefes aldı ve kendine bir profesyonel olduğunu hatırlattı. Smoking Ghost'a konsantre oldu. Şiddetli, düzensiz enerji dalgaları figürün etrafındaki havada çatırdıyordu.

"Bir tür güçlü yeteneği var," dedi, hala trans sesiyle konuştuğunun farkında olarak. "Sanırım psişik yeteneğini kullanarak"

kapıda kim varsa onu öldürmek niyetinde." Hayaletin etrafındaki enerjiyi okumaya çalışırken tereddüt etti. *"Bu onun ilk cinayeti olmayacak. Bunun ona heyecan vereceğini biliyor."*

"Demek katil o," dedi Luke soğuk bir tatminle. "Ve sigara içtiğini biliyoruz. Şansımız varsa, kulübede sigara izmaritleri bırakmıştır. Onları daha sonra arayacağım. Yeteneğini anlamaya çalışacağım."

"*Lütfen susar mısın?"* dedi diğer sesiyle. *"Bir cinayete tanık olmak üzereyim. Birinin öldürülmesini izlemekten ne kadar nefret ettiğimi, bunu durdurmak için hiçbir şey yapamayacağımı bildiğim halde, farkında mısın?"*

"Cinayet çoktan işlendi. Sen sadece olay yerini yeniden canlandırıyorsun. Senin işin bu. Bruce'a bunun bir tür anlık tekrar olduğunu söylemiştin."

"Bir kelime daha edersen Wells, katil kapıyı açmadan trans halimden çıkarım. Bu olursa, başka cevap alamazsın."

Bruce sızlandı. Görünüşe göre Luke mesajı almıştı. En azından konuşmayı kesti. Sophy, cinayete tanık olmak için beklerken damarlarında dolaşan korku ve hayal kırıklığıyla mücadele etti. Bu kısmı kesinlikle nefret ediyordu.

"*Hayalet kapıyı izliyor, açılmasını bekliyor,*" dedi, korkudan o kadar tüketilmiş ve Luke'un transa girdiğini bildiği için o kadar dengesizdi ki, çok geç olana kadar *hayalet* kelimesini kullandığının farkına varmadı. *Kahretsin.* Bu hiç iyi değildi. Ama en azından Luke bunu sorgulamadı.

Kapıda hayalet gibi bir gölge belirdi.

"Kurbanı görüyorum. Kulübeye girmek üzere."

"Sadece bir kişi mi?" diye sordu Luke.

Bu kesintiyi görmezden gelmeye karar verdi, çünkü onun sesinin bir zincir ya da ip gibi olduğunu fark etti - en kötü kabusları gerçek olup kapana kısılursa, trans halinden çıkmak için kullanabileceği bir can simidi.

Smoking Ghost tarafından öldürülmek üzere olan kişiye bir uyarı çığlığı atmak istedi, ama bunun bir anlamı olmazdı. Olan biteni gerçek zamanlı olarak izlemiyordu. *Bitti,* diye düşündü. *Artık yapabileceğin hiçbir şey yok.*

Hareketsiz kaldı ve bekledi, boğazı sıkışmış, nefesi sığ, nabızı hızlanmıştı. *Hayaletler gerçek değil. Gerçek değil.*

Kurban odaya girdi.

"*Smoking Ghost silahını kaldırıyor,*" dedi. "*Hayır, silah değil, ama bir tür silah.*"

Şiddetli enerjinin parlak ışıkları kurbanı çarptı. İlk düşüncesi, katilin ölümcül bir paranormal yetenek sergilediği idi. Psişik enerjiyle öldürme yeteneği nadirdi, ama bunu yapabilen birkaç canavar yetenekli olduğu söyleniyordu. Bu tür bireylerin varlığı, Vakfın yarı polis gücü ve psikiyatri hastanesi kılığına girmiş özel hapisane Halcyon Manor'ı meşrulaştırmak için kullandığı bahanelerden biriydi.

Kurban, yıldırım çarpmış gibi donakaldı, ağzı sessiz bir çığlık atmak için açık kaldı. Titremeye başladı, göğsünü tuttu ve yere yığıldı.

Katil silahını ateşlemeyi bıraktı. Bir an için öldürmenin heyecanı onu ele geçirmiş gibiydi. Sonra harekete geçti.

"*Katil, cesedi kulübeden dışarı sürüklüyor,*" dedi Sophy. "*Şimdi ikisi de gitti.*" Bir an durdu. "*Amcan sigara içer mi?*"

"Hayır."

"*Emin misin?*"

Trans halindeyken bu şekilde iletişim kurabilmek garipti, ama ona yeni bir normal hissi verdi. Bu daha da garipti. Böyle öbür tarafta olduğunda herhangi bir normal hissine alışık değildi.

"Deke katil değildi, eğer düşündüğün buysa," dedi Luke, sarsılmaz bir otoriteyle.

Tabii ki bir aile üyesini koruyacaktı, diye düşündü. Onun yerinde olsaydı, gerekirse neşeyle yalan söylerdi.

"*Nasıl emin olabilirsin?*" diye sordu, mantıklı bir cevabı olup olmadığını merak ederek.

"Deke amca, birini öldürme düşüncesiyle hasta bir heyecana kapılmazdı. Hayat memat meselesi olsa öldürmezdi demiyorum. Ama bir canı sona erdirme ihtimalinden zevk almazdı. Bu arada, amcamın sosyopatik bir katil olduğu imasından rahatsız oldum."

"*Teyzemin bir sosyopatla çıkmadığını duyduğuma elbette rahatladım.*"

"Harpers'ların Wells'leri pek sevmediklerini biliyorum." *"Ne tesadüf. Wells klanının üyelerinin tüm Harper'ların hırsız, kasa hırsızı ve ucuz dolandırıcılar olduğuna inandıklarını biliyorum."*

"Bu geceki okumaya ödediğim paradan sonra, ne olursan ol, ucuz bir dolandırıcı olmadığını kanıtlayabilirim," dedi Luke. "En azından şimdilik eski hikayeleri unutamam derim. Dikkatimizi dağıtacak şeylere ihtiyacımız yok."

Haklıydı. Ayrıca, trans halinden çıkması gerekiyordu. Sınırlarını zorluyordu. Uyanık rüya halindeyken zaman farklı akıyor gibiydi. Zaman kavramını kaybetmek kolaydı. Ama yıllar içinde birkaç şey öğrenmişti ve bunlardan biri, trans halinde kaldığı süre ne kadar uzun olursa, uyandığında buz ateşi o kadar hızlı ve şiddetli vuruyordu.

"Yani, kimliği belirsiz bir ceset ve sigara içen deli bir katil var," dedi Luke. "Bana söyleyebileceğin başka bir şey var mı?"

Katilin kullandığı garip silahı düşündü. *"Silah çok tuhaf. Bir tür enerji ateşliyor. Bana stroboskop ışığını hatırlattı."*

Luke bunu düşünürken kısa bir sessizlik oldu. "Paranormal bir silah mı?" diye sordu sonunda.

"Belki, ama emin olamıyorum. Kesinlikle normal bir tabanca değil." Bir süre durdu. *"Bu cihazın paranormal teknolojiye dayalı olma ihtimaline şaşırmış gibi görünmüyorsun."*

"Birkaç psi tabanlı silah var," dedi. "Eski Bluestone Projesi günlerinden kalma. Ortak noktaları, kullanımlarının son derece tehlikeli olması."

"Çünkü bir tür paranormal radyasyon yayıyorlar mı?"

"Evet, o da var, ama asıl nedeni çoğu insanın bunlarla başa çıkamaması, en azından uzun süre. Büyük büyükbabamın günlüğüne göre, psi silahları geliştirme programının terk edilmesinin ana nedeni buydu. Bu silahlar, hedefleri için olduğu kadar ateş edenler için de tehlikeliydi."

Kütüphanecinin merakı devreye girdi. *"Neden?"*

"Çünkü silahları ateşlemek, zamanla ateş eden kişinin aurasını zarar veren psişik bir geri tepme yaratıyordu. Sürekli kullanım, delilik ve ölümle sonuçlanıyordu."

"Anlıyorum. Bu katil kesinlikle dengesiz görünüyor."

Trans halindeyken biriyle iletişim kurabilmek gibi yeni bir deneyim, onun çok uzun süre kalmasına neden olmuştu. Bir dakika daha riske atamazdı. O Cinderella değildi ve Luke da onun hayalindeki beyaz atlı prens değildi, ama balo salonunda gece yarısı gelmiş gibi hissediyordu.

Çanlarda başka bir nota çalmak için hazırlandı, trans halinden çıkıp uyanık duruma dönmek için kullanacağı nota.

Kapıdaki bir gölge onu tereddüt ettirdi.

"Oh, lanet olsun," diye fısıldadı trans sesiyle. *"Bu henüz bitmedi."* "Ne oluyor?" diye sordu Luke.

"Kapıda bir siluet var. Bir adam. Odaya giriyor. Tereddüt etmiyor. Burayı iyi biliyor. Kanepenin yanında duruyor."

"Deke," dedi Luke. "O olmalı."

"Elinde bir şey var." "Silah mı?"

"Sanmıyorum. Nesneyi göremiyorum, ama her neyse, onun için önemli bir şey. Şimdi kapıya geri dönüyor."

"Bu ne zaman oldu? Cinayetten önce mi, sonra mı?"

"İyi soru. Görüntüler birbiriyle bağlantılı değil. İki ayrı olayı görüyorum. Her ikisi de çok yakın zamanda gerçekleşmiş ama hangisinin önce olduğunu anlamamanın bir yolu yok. Bu olay cinayet sahnesinden çok daha zayıf ve belirsiz. Bu da şiddet içermediğini gösteriyor, şükürler olsun."

"Ama önemli mi?"

"Çok önemli. Adamın etrafında çok fazla gerginlik var."

Eşikte başka bir hayalet gibi siluet belirdi, belli ki Deke'yi bekliyordu. Figürün yüzünü seçemiyordu ama o enerji alanını her yerde tanırırdı.

Çanları çaldı, bir not aldı ve trans halinden çıkıp kabinin içindeki yoğun karanlığa girdi.

"Üzgünüm," dedi, normal sesine güvenle geri dönerek. "Hepsi bu. Size söyleyebileceğim tek şey bu. Lütfen ışığı açın."

Luke düğmeyi çevirdi ve onu CIA suikastçısı gözleriyle inceledi. Ona inanmadığını biliyordu. Bu onun problemiydi.

"Kulübenin dışındaki enerji izlerini takip edebilir misin?" diye sordu.

"Verandanın karşısına kadar belki, ama hepsi bu kadar. Toprak paranormal akımları çok çabuk emiyor."

Adrenalinle uçuğu için şimdi hızlı konuşuyordu. Aynalı güneş gözlükleri gözlerini gizliyordu ama trans halinde çok uzun süre kaldığını biliyordu. Buz ateşi çok yakında başlayacaktı ve durum kötü olacaktı. Dükkana geri dönmesi gerekiyordu. Kendine çay içmesi ve sonra Bea'yı bulmak için bir plan yapması gerekiyordu.

Ancak Luke, aniden kulübeyi terk etmek için pek acele etmiyor gibi görünüyordu.

"Buralarda bir cesedi nereye saklarsın?" diye sordu.

"Bir yer seç, herhangi bir yer." Kulübeyi çevreleyen kalın ormanı işaret etmek için elini salladı. "Fark etmediysen, ormanın ortasındayız. Her yaz bir iki yürüyüşü kaybolur. Bazen cesetler hiç bulunmaz. Ayrıca göl de var. Çok derindir."

Dişleri titremeye başlamıştı. Kahretsin. Bu hiç iyi değildi. Bruce onu dikkatli ve endişeli bir şekilde izliyordu. Ya da belki de bir cehennem köpeği boğazına saldırmadan önce böyle görünürdü.

"Cesedi nereye saklayacağını sordum," dedi Luke.

Öfke dalgası içini kapladı. "Bu kulübede olanlarla benim bir ilgim olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Hayır, mantık yürütmeye çalışıyorum. Birkaç noktayı birleştirmeye çalışıyorum. Benim işim bu. Birini öldürürsen, cesetle ilgilenmen gerekir. Cesedin burada bırakılmadığını biliyoruz. Mirror Lake'de büyüdün. Bölgeyi biliyorsun. Birinin cesedi nereye atabileceğini sormak mantıklı görünüyor..." Luke kaşlarını çatarak sözünü kesti. "İyi misin?"

"Evet. Hayır." Kollarını kendine doladı ama titremesini hiçbir şeyin durduramayacağını biliyordu. "Okuma yaptıktan sonra hep böyle olur. Genelde bu kadar hızlı olmaz, hepsi bu. Trans halinde çok fazla zaman geçirdim.

Trance halinde çok fazla zaman geçirdim. İyileşeceğim." Çelik gibi bir gülümseme zorladı. "Ben bir profesyonelim. Bunu evde denemeyin."

"Tıbbi yardım gerekiyor mu?"

"Kesinlikle hayır," dişlerini sıkarak cevap verdi. "Doktor semptomlarımı panik atak olarak teşhis eder."

"Durum bu mu?"

"Hayır. Lütfen beni eve götürün. Kendime güzel bir fincan çay yapacağım ve iyi olacağım."

"Titriyorsun," dedi Luke.

"Aptal yeteneğimin yan etkilerinden biri. Endişelenme. Yaşayacağım."

Ceketini çıkarmaya başladı. "Al, bunu giy." "Faydası olmaz. Zaten bir palto giyiyorum."

"Ne işe yarar peki?"

"Dediğim gibi, bir fincan çay. *Beni dükkana geri götür.*"

"Görünüşe göre para-hipotermi belirtilerinin hepsine sahipsin," dedi Luke.

Onun sağlığı için gerçekten endişelendiğini mi, yoksa travma geçirmiş havasından dolayı artık ona bir faydası olmayacağından endişelendiğini mi anlayamadı. O bir Wells'ti, muhtemelen ikincisiydi.

"Merak etme," dedi. "Sadece biraz üşüyorum. Bunu daha önce de yaşadım."

Tamam, tam olarak böyle değildi, ama ne yapması gerektiğini biliyordu.

Çaya ihtiyacı vardı. "Ne kadar sürede iyileşirsin?" diye sordu Luke.

"Çok uzun sürmez." Ona yine keskin bir gülümseme attı. "Çayımı içtikten yaklaşık yarım saat sonra."

"Enerji alanımı kullanarak şok olmuş dalga boylarını stabilize edersem, iyileşme sürecini hızlandırabiliriz. Eski kuralı bilirsin, *iki aura bir auranın gücünden daha güçlüdür.*"

Kötü fikir, diye düşündü. *Gerçekten çok kötü bir fikir.* Ayrıca potansiyel olarak tehlikeli. Önerdiği şey fiziksel temas gerektiriyordu. Titreyen durumunda, sarsılmış duyularının enerji alanını sakinleştirme girişimine nasıl tepki vereceğini bilmek imkansızdı.

"Bu çok riskli," dedi, ne dediğini biliyor gibi görünmeye çalışarak.

"Merak etme, sana zarar vermeyeceğim."

Gerçeği saklamanın bir anlamı yoktu. Onu korkutmuşsa ne olmuştu? Kişisel bir ilişkileri yoktu. O başka bir deney değildi.

"Anlamıyorsun," dedi sakın bir sesle. "Aura'mı manipüle etmeye çalışırsan, büyük olasılıkla zarar göreceğ olan sensin." Vurgu yapmak için bir ara verdi. "Ciddi şekilde zarar göreceksin."

"Öyle mi? Nasıl?"

Ses tonu korkmuş değil, ilgilenmiş gibiydi. Belki de onu bir meydan okuma olarak görüyordu. Dakika geçtikçe daha da sinirleniyordu.

"Seni doğrudan bir kabusa çekebilirim," dedi. "Hatta auranın bir kısmını parçalayabilirim." Bir süre durakladı ve sonra kibarca ekledi, "Tabii ki kazara."

"Biraz tecrüben var gibi görünüyor."

"Evet." Başarısız deneylerinin listesini derinlemesine tartışmaya niyeti yoktu. En azından şimdilik.

Luke yaklaştı. "Merak etme, bana zarar vermezsin. Güneş gözlükleri ne iş? Dramatik etki yaratmak için mi? Bu müşteriye etkilemeye gerek yok."

O, onun niyetini anlamadan, iki eliyle uzandı ve aynalı güneş gözlüklerini ustaca çıkardı.

Üç

"HAYIR, BEKLE, DUR!" diye bağırdı. Bir adım geri attı ama eski kanepeye çarptı. Kapana kısılmıştı. "Anlamıyorsun."

Çok geç. Luke hareketsiz kaldı ve sanki hipnotize olmuş gibi gözlerine baktı. Ne olacağını bildiği için nefesini tuttu. O, ilkel bir korku yaşayacaktı. Muhtemelen paniklemeyecekti, çünkü çok güçlüydü, ama en azından şok olacaktı. Kaçmayabilirdi, ama kesinlikle aralarına mesafe koymak isteyecekti. Onun aurası sakinleştirme planı buraya kadarmış.

Omuzlarını düzeltti. O bir Harper'dı. Gururu vardı. "Uyarılmadığını söyleme."

Luke güneş gözlüklerini yakındaki bir masaya koydu. "Bu," dedi, "ilginç olacak."

O anda, onun gözlerinin yandığını fark etti - ama korku, şok ya da hafif bir endişeyle değil. Isı samimi ve yoğundu. Enerjinin bir kısmı cinseldi, ama başka bir şey de vardı, tanımlamaya korktuğu bir şey.

Luke, elini eline aldı ve onu kendine çekti. Şaşırtıcı bir şekilde, korkunç bir şey olmadı. Ne beklediğini bilmiyordu ama bu inanılmaz heyecan verici sıcaklık, bu doğruluk hissi değildi. Luke, parmaklarını bırakıp avucuyla ensesini okşadı. Yorgun sinirleri anında tepki verdi, Luke'un vücudunun sıcaklığını arayarak ve tadını çıkararak. Buz gibi ateşin etkisi azalmaya başladı.

Tüm duyularını çeken sadece davetkar bir yakınlık değildi. Bu deneyimde eşsiz bir duygusallık vardı. Büyüleyiciydi. Hiç böyle bir şey hissetmemişti.

"Anlamıyorum," diye fısıldadı.

Luke'un ağzının bir köşesi hafifçe yukarı kalktı. "Ben de anlamıyorum, ama sanırım benim auralarımı onarılamayacak şekilde travmatize edeceğin endişesini bırakabilirsin."

Tartışmamaya ve daha fazla uyarıda bulunmamaya karar verdi. Her şey çok iyi gidiyordu.

Onun sıcaklığına daha da derinlemesine dalarken, Luke'un aurası bir kasırğa gibi onu sardı ve onu yutmak üzereydi. Sezgileri kırmızı bölgeye girdi. İçgüdüleri, bu istilayı püskürtmek için çaresiz bir girişimde kontrolü ele aldı.

Sonuç, tüm duyularına şok dalgaları gönderen bir enerji alanı çatışmasıydı. Yönünü kaybetmiş, dengesini kaybetmiş ve düşmemek için Luke'un deri ceketinin önünü iki eliyle tutmuştu. Luke onu sabitlemek için tutuşunu sıkılaştırmasaydı, yere yığılacaktı.

Ama o da, onların ateşlediği fırtınaya kapılmıştı. "Çok geç," dedi.

Sesi endişeli gelmiyordu. Tam tersine. Sözlerinde erkeksi bir beklenti vardı. Endişelenmesi gerekirdi. Neden endişelenmiyordu? O endişeliydi. Auraları en samimi türden bir savaşa girmişti. Bu, onun daha önce hiç yaşamadığı bir şeydi. Büyüleyiciydi.

Ne oluyordu?

Garip trans halinden, dizlerine gelen sarsıcı bir darbeye çıktı. "Ah," diye mırıldandı. "Acıdı."

"Evet, daha iyi yönetilebilirdi," dedi Luke. "Kendi savunmam olarak, tek söyleyebileceğim, bunun olacağını görmediğim. Aslında gördüm, ama sadece belirsiz bir şekilde. Hiçbir ayrıntı verilmedi."

İkisi de sert ahşap zeminde diz çökmüş, yüz yüze, sanki birbirlerini boğulmaktan kurtarmaya çalışır gibi birbirlerine sarılmışlardı.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

Luke cevap verme şansı bulamadı çünkü yavaş çekimde birlikte yere yığıldılar. Luke sırt üstü düştü. Kız, kol ve bacakları karışık bir şekilde onun üstüne uzanmış buldu kendini. Ağzı Luke'un ağzına çok yakındı.

Bir an için, savaşı auraları arasında sessiz bir anlaşma yapılmış gibiydiler ve enerji alanlarının akımları, heyecan verici bir rezonansa ve muhteşem bir keşif hissine dönüştü. *Hayatım boyunca neredeydin, Luke Wells?*

Bir sonraki anda coşku yerini kafa karışıklığına ve inanamama hissine bıraktı. "Sen iyisin," dedi şaşkınlıkla.

"Bu, şu anki durumumu tanımlamak için doğru kelime mi emin değilim, ama sanırım uygun," dedi Luke. Gözlerinde kötücül bir eğlence parladı. "Şok olmuş görünüyorsun."

"Farklı bir sonuç bekliyordum."

"Felaketi bekliyordun, değil mi?" "Evet, dürüst olmak gerekirse."

"Önceki deneyimlerine dayanarak mı?"

"Birkaç başarısız deneyim yaşadım. Trans halinden çıktığımda fiziksel temastan çekindiğimi söyleyebiliriz."

"Başarısız deneylerin artık eski sevgililerin olduğunu varsayabilir miyim?" Kızardı. "Öyle de denebilir."

"Olumlu tarafı, artık titremeyeceğinizi fark etmeden edemiyorum."

"Hayır, titriyorum." Nefes aldı. "Peki ya gözlerim?" "Çok güzel gözlerin var."

"Demek istediğim o değil. Garip görünüyorlar mı?"

"*Garip* ne demek?"

"Boş ver." Şaşkın bir şekilde, göğsünden kendini itti. Bu utanç vericiydi çünkü şimdi onun kalçalarının üzerinde oturuyordu ve onun sertleşmiş penisini çok iyi hissediyordu.

Dik durmaya çalışarak kanepenin arkasına tutundu. Aşağı baktı ve bir kez daha sarıldı. Luke'un deri ceketinin ön kenarları

ceketinin ön kenarları açılmıştı. İlk kez, kemerine takılı küçük bir çanta gördü. Bu, şiddetli alerjisi olan kişilerin epinefrin dolu acil durum oto-enjektörlerini taşımak için kullandıkları türden bir çantaydı.

Luke yavaşça oturdu ve ayağa kalktı. Ceket yerine geri düştü ve oto-enjektör çantasını kapattı. "Sıcak olacağını biliyordum," dedi. "Ama bu kadar sıcak olacağını bilmiyordum."

DÖRT

"NE OLDU?" SOPHY, soruyu mantıklı göstermeye çalışarak sordu. Soğukkanlı bir şekilde. Sadece bilimsel merakla. Ya da öyle bir şey.

"Belli değil mi?" dedi Luke. "Auran normale döndü ve ben bu süreçten sağ çıktım. Yaşasın, ben."

Neredeyse Bruce kadar sakın görünüyordu. Cehennem köpeği, uyku fırsatını değerlendirip kanepede uzanmıştı.

Sophy, Luke'u inceledi.

"Bunu ciddiye almıyorsun, değil mi?" dedi.

"Yanılıyorsun," dedi Luke. Odayı dolaşmaya başladı. "Ciddiye alıyorum. Ama biyometafizik tartışmak için vaktimiz yok. Burada halletmemiz gereken birkaç iş var, sonra da biraz düşünmem gerek."

"Ne gibi işler? Ben üzerime düşeni yaptım."

"Tamamen değil," dedi Luke. "Ah, işte burada." Cebinden küçük bir plastik torba çıkardı ve pencerenin yanına çömeldi.

"Ne buldun?" diye sordu kadın.

"Birkaç sigara izmariti." Bulduğunu poşete koydu, doğruldu ve kanepeye gitti. "Deke'nin burada bir şey bıraktığını söylemiştin."

Az önce olanlardan o kadar sarsılmıştı ki kanepeyi unutmuştu. Bu iyi değildi. Odaklanmalıydı.

Luke, Bruce'u kanepeden kaldırdı ve sonra her bir yastığı sırayla kaldırdı. Üçüncü yastığın altından üzerinde yazı olmayan bir zarf çıkardı.

Sophy, onun zarfı yırtarak açmasını izledi. İçeriğini inceledi ve bir kartvizit çıkardı. Ön yüzüne bir göz attı ve sonra ters çevirdi.

"Hay aksi," dedi çok sessizce.

Merak, onun hoşnutsuzluğunu bastırdı. Ne bulduğunu görmek için yaklaştı.

"Bu teyzemin kartvizitlerinden biri," dedi. "Anlamıyorum."

Luke, tek kelime etmeden kartı çevirdi, böylece Sophy arkasına yazılmış tek kelimeyi okuyabildi.

"Kaleidoscope." Sophy başını kaldırdı. "Büyükannen haklıymış. Bu, anlaşmayla ilgili."

"Öyle görünüyor." Luke zarftan iki çıktı aldı. "Bu, cinayet sahnesini okuduktan sonra teyzeni ve amcamı kulübede birlikte görmeni açıklıyor. İkisi de bu işe karışmış."

Sophy inledi. "Bea teyzemi gördüğümü biliyor muydun?" "Şanslı bir tahmin."

"Sen vahşi tahminlerde bulunan biri değilsin."

"Hayır," diye itiraf etti. "Sadece noktaları birleştiriyorum. Aniden sessizleşip trans halinden çıktığında, gizli tutman gerektiğini düşündüğün bir şey gördüğünü anladım."

"Unut gitsin." Adamın elindeki ıktıları kaşlarını çatarak baktı. "Onlar ne?"

"Fool's Gold Canyon Sanat Kolonisi'ne iki bilet."

"Fool's Gold Canyon mu? Hiç duymadım."

"Küçük harflerle yazılmış notta, sanat kolonisinin Arizona'da pek bilinmeyen bir vorteks bölgesinde bulunduğu yazıyor."

"Yani, woo-woo kalabalığını çeken yerlerden biri."

"Sen ve ben, mistik çevrelerin kart taşıyan üyeleri olarak sınıflandırılabiliriz."

O bunu eliyle savuşturdu. "Sanat kolonisi hakkında bir şey biliyor musun?"

"Hayır." Yine ıktıları gözden geçirdi. "Sanata meraklı değilim." Geçiş kartlarını zarfa geri koydu ve bir çıktıyı çıkardı. "Görünüşe göre Bay

ve Bayan Ainsley, sanat kolonisinin arazisinde bulunan Vortex Inn'de 220 numaralı odayı rezerve etmişler."

Sophy elini uzattı. "O geçiş kartlarından birini bana ver."

"Neden?"

"Belli değil mi? Sanat kolonisini kontrol edeceğim."

"İyi bir plan değil." Luke oda rezervasyonunu zarfa geri koydu. "Geçiş kartları ve otel rezervasyonu elimdeki tek ipucu. Deke onları burada bırakmış, bulmam için. Ortadan kaybolursa onu arayacak kişinin ben olacağımı biliyordu."

"Neden sen?"

"Çünkü ben noktaları birleştirmekte oldukça iyiyim ve arama böyle yapılır."

"O *iki* geçiş kartı bıraktı çünkü o ve teyzem, sen o zarfı bulduğunda benim burada seninle olacağımı biliyorlardı. Bu da demek oluyor ki, o geçiş kartlarından biri benim için."

"Senin mantığını anlamıyorum."

Ona yine sert bir gülümseme attı. "Anlamana gerek yok. Bana o geçiş kartlarından birini ver yeter."

"Bunu sabah konuşabiliriz."

"Şu anda konuşuyoruz. Sen noktaları birleştirmekte iyi olabilirsin ama suç mahallerini okumakta yetenekli olan benim. Kabul et Wells, amcanı ve teyzemi bulmak için benim yardımına ihtiyacın olacak. Ayrıca, kartlardan birini vermezsen, yine de Fool's Gold Canyon'a gideceğim."

Onu uzun bir süre düşündü. "Bu şantaja çok benziyor."

"Saçmalama. Bu şantaj değil, gerçeklerin ifadesidir."

Tek kelime etmeden geçiş kartlarından birini ona uzattı. Kartı cebine güvenli bir şekilde koydu ve odayı incelemek için bir dakika bekledi.

"Bea teyze, kendini neye bulaştırdın böyle?" diye sessizce sordu.

"Rüzgâr şiddetleniyor," dedi Luke. "Fırtına başlamadan önce seni dükkâna geri götürebilmem için acele edip olay yerini temizlemelisin."

Tereddüt etti. "Kanıtları silmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bunların sadece paranormal kanıtlar olduğunu, mahkeme salonunda kullanılacak türden olmadığını biliyorum, ama yine de cinayetten bahsediyoruz."

"Eğer ortalığı temizlemezsen, iki senaryodan birinin gerçekleşme ihtimali çok yüksek. Vakıf burada olanlardan haberdar olabilir ve kendi suç mahalli okuyucularını gönderebilir, bu durumda büyük olasılıkla teyzenin olaya karıştığı sonucuna varacaklardır."

Yüzünü buruşturdu. Adam haklıydı. En son istediği şey, Vakfın ağır yükünü bir Harper'ın üzerine yıkmaktı.

Cebinden çanları ve tokmağı çıkardı ve döşeme tahtalarında, duvarlarda ve tavanda kaynayan karanlık enerjiyi etkisiz hale getirmeye hazırlandı. Yorucu bir işti ama olay yerini okumaktan çok daha az stresliydi ve neredeyse hiç psişik geri tepme yoktu, sadece birkaç kötü rüya.

Hafif bir transa girebilmesini sağlayacak notayı vurmadan önce bir an durdu. "İki olası senaryo olduğunu söyledin. İkincisi nedir?"

Luke çok soğuk bir gülümsemeyle gülümsedi. "İkinci senaryo, dumanlı hayalet ya da bu durumla ilgili başka biri, çok fazla şey bilen insanları ortadan kaldırmak için ortaya çıkacak."

Elbette haklıydı. Eğer açıkça düşünebilseydi, aynı sonuca varırdı.

"Tamam," dedi. "Ama bilgin olsun, temizlikten nefret ederim."

Çekiçle çanları çaldı, doğru notayı buldu ve işe koyuldu.

BEŞ

"DEKE VE TANTE'NİN uzun süredir kişisel bir ilişkisi var gibi görünüyor," dedi Luke. SUV'yi vitese takıp kulübeden uzaklaşırken hafifçe gülümsedi. "Büyükannem öğrenene kadar bekle. Çok kızacak. Aileye evlilik yoluyla girmiş, yani kan bağıyla bir Wells değil, ama bir noktada patron dahil hepimizden daha fazla bir Wells oldu. Aile onun için her şey demek, bu da eski düşmanlığı sürdürmek anlamına geliyor."

"Ben de hala şoktayım," dedi Sophy. "Kız kardeşim şok olacak. Ama Chloe, Güney Pasifik'teki bir adada bir koleksiyoncunun özel kütüphanesinde çalışmak için ülke dışındadır. Onunla iletişime geçmek çok zor. Ama bu başka bir zamanın sorunu. Şu anda odaklanmamız gerekiyor."

"Katılıyorum," dedi Luke.

Bruce arka koltuktaydı, ama ön pençelerini konsola dayamış, başını iki insanın arasına sokmuştu. Luke, bu pozisyonu Sophy'ye daha yakın olabilmek için seçtiğini düşündü. Sophy ara sıra elini kaldırıp köpeğin kulaklarının arkasındaki tüyleri okşadı. Köpek zevkten neredeyse inliyordu.

Keşke benim de o kadar şansım olsaydı, diye düşündü Luke.

Direksiyonu daha sıkı kavradı. Sophy haklıydı. Odaklanma zamanı. Bu konuda iyiydi. Ailesi için, bu onun tek gerçek yeteneğiydi.

Sophy artık tamamen işine odaklanmıştı. Yolcu koltuğunda omuzları dik ve gergin bir şekilde oturuyordu. Belli ki trans halinden çıktığında aralarında olağan dışı bir şey

olmadığını varsaymaya karar vermişti. Bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

Aura rezonans deneyimi onun için bir ilkti. Hâlâ bazı yan etkilerini hissediyordu: kafa karıştırıcı bir keşif hissi ve fiziksel olanın ötesine geçen samimi bir bağ. *Babası ve Patron böyle olacağını söylemişti.*

Her iki adam da ona bu tür durumların tamamen berbat olabileceği konusunda uyarmıştı.

Ya Sophy de aynı heyecan verici, kemiklerine işleyen farkındalık hissini yaşamamış olsaydı? Ya aralarındaki rezonans anından habersiz olsaydı? Belki de onun için bu, birkaç kıvılcımdan ibaretti. Anlık bir dikkat dağınıklığı.

"Sen de iyi hissettin mi?" sorusuna verilen iç karartıcı cevap hakkında konuşalım.

Soru.

Bu gece tamamen hazırlıksız yakalanmamıştı. İçgüdüsel olarak, Sophy Hidden Lane'deki dükkânın kapısını açıp siyah ve kristal çerçeveli gözlüklerinin arkasından ona sert bir bakış attığı andan itibaren bir patlama bekliyordu. İçinde derin bir şeyler kıpırdanmıştı.

Sophy gri eşofman altı ve bol bir sweatshirt giymişti. Sonbahar kahvesi rengindeki saçları, başının üstünde dikkatsizce toplanmış ve büyük bir kaplumbağa kabuğu tokayla sabitlenmişti. Bu stil, onun güçlü ve kadınsı profilini vurguluyordu. Şekilsiz kıyafetleri nedeniyle vücudunu pek görememişti, ama bu pek önemli değildi, çünkü yoğun ela gözleri onu büyülemişti.

"Sen Wells olmalısın," demişti. "Geç kaldın. Seni birkaç saat önce bekliyordum." Bruce'a bakarak, "O köpek tasma takılmalı," demişti.

"Bruce tasma takmayı sevmez."

"Bir sincap ya da geyik peşine düşerse, onu bir daha bulamayabilirsin."

"Bruce istemediği sürece kaybolmaz."

"Tasma takmadığını görüyorum."

"Bruce sadece resmi davetlerde tasma takar."

"Neyse ne. Hayvan kontrolü onu yakalarsa benim sorunum değil. Fırtına geliyor. Okumayı bitirmek istiyorsan acele etmeliyiz."

okumayı bitirmek istiyorsan acele etmeliyiz."

Atmosfer yaklaşan fırtınanın heyecanıyla doluydu, ama Sophy'nin etrafında başka bir enerji vardı. O, onun beklediği gibi biri değildi. Ayrıca onun tipi de değildi. Ama yine de, onun gibi biriyle daha önce hiç tanışmamıştı, o halde bundan nasıl emin olabilirdi?

Bir an için kafası karıştı.

"Sen Sophy Harper'sın, değil mi?" diye sordu, planlanmamış bir rüyaya dalmadığından emin olmak için.

"Evet, korkarım ki benimle kalmak zorundasınız, Bay Wells." Çok parlak ve çok yapmacık bir gülümsemeyle gülümsedi. "Siz Luke Wells'siniz, değil mi?"

"Eminim."

"Büyükkanneniz bu öğleden sonra beni arayıp yolda olduğunuzu söyledi."

"Siz hem okuyucu hem de hizmetçi misiniz?"

"Onlar yan işler. Aslında ben kütüphaneciyim. Belli ki daha heyecanlı birini bekliyordunuz. Bunu sık sık duyuyorum. Merak etmeyin, işimde iyiyimdir. İçeri gelin ve ben iş kıyafetlerimi giyerken bir kahve için."

Çalışma kıyafeti, boynundan ayak bileklerine kadar onu saran kabarık bir ceketten oluşuyordu. Sweatshirt'ün üzerine giymişti. Boynuna takılı parlak zincirli kedi gözü gözlükleriyle, sanki seksi görünmemek için çok uğraşıyormuş gibiydi. Ama işe yaramıyordu.

Kıyafeti, aşırı abartılı olduğu için onun ilgisini çekmişti. Elbette, dağlarda geceleri hava soğuktu, ama baharın sonlarıydı, kış ortası değil. Kıyafetlerine bakılırsa, dışarıda bir buçuk metre kar var sanırdı insan.

Şimdi neden bu kadar kalın giyindiğini anladı. Okumanın ardından yaşanacakları bildiği için giyinmişti. Her güçlü yeteneğin bir karanlık tarafı vardır.

SUV'nin önündeki gergin atmosferin bir kısmının kendi suçu olduğunu biliyordu. Ama tüm suçu üstlenmeyi reddetti. Harperlar ve Wellsler'in dört nesil öncesine dayanan karanlık bir geçmişi vardı. Her iki tarafın atalarını da sorumlu tutmakta serbestti.

Bir suç mahalli okuyucusuna ihtiyaç duyduğunda, genellikle Wells, Inc. şirketinin bünyesindeki yeteneklerden birini tercih ederdi. Ama bu sıradan bir güvenlik işi değildi. Bu bir aile meselesiydi. Geçmişle ilgili bir soruşturmada çalışanları kullanmazsınız. Ağzını kapalı tutacağına güvenebileceğiniz bir yetenekle çalışırsınız — bir Harper ile.

Sophy kollarını kavuşturdu. "Nasıl yaptın?"

Derin bir nefes aldı, kendini hazırladı. Sonunda, auralarının çarpışıp rezonansa girdiğinde olanları konuşmak istiyordu. Bu zor olacaktı. Korkunç bir ertesi sabah konuşması değildi, ama ona en yakın şeydi. "*Yatakta birlikte gerçekten çok iyi olabiliriz*" konuşmasıydı.

Ama bu durumda, muhtemelen "*Birbirimizi pek tanımıyoruz*" tartışması gelecekti ve sonra Sophy, kendisinin bir Harper, onun ise bir Wells olduğunu hatırlatacaktı. O, ailesinin mirasını savunmak zorunda kalacak, Sophy ise kendi ailesini savunmak zorunda kalacaktı ve bu hiç iyi gitmeyecekti.

"Ne yapayım?" diye sordu, Lake Road'a dönerken zaman kazanmak için.

"Ben sahneyi okurken, transımı bozmadan benimle nasıl konuştun?"

Bunu beklemiyordu. Ama zaten onun pek de psişik olmadığı bir sır değildi. Rezonans sonrası deneyim konuşması buraya kadarmış. Muhtemelen rahatlamalıydı.

"Kulübeyi terk ettiğimizden beri seni rahatsız eden şey bu mu?" diye sordu. "Neden daha önce bir şey söylemedin?"

"Bu gece beni rahatsız eden çok şey var." Dikkatini gölün kenarındaki dar kaldırım şeridinden ayırmadı. "Bu soru şu anda listemin en başında yer alıyor."

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Sadece trans halini bozmadan seninle konuşmanın mümkün olduğunu biliyordum."

"Buna inanmıyorum. Sen ne tür bir yeteneğin, Luke Wells?"

"Gece görüşüm oldukça iyidir, ama psişik yeteneklerim bu kadarla sınırlıdır. Bana "Yeteneksiz Wells" dediklerini biliyorsundur."

"Uh-huh."

"En azından buz ateşini durdurduğum için biraz takdir görür müyüm?"

"Evet. Teşekkür ederim." Ön camdan yola bakmaya devam etti. "Gözlerimi gördün."

"Evet. Ve sana söylediğim gibi, çok güzel gözler. Sıra bende. Neyi görmemden korkuyordun?"

Gözlerini gölün siyah aynasına çevirdi. "Trans halindeyken ya da trans halinden çıkarken gözlerime bakmak, fiziksel temas kurmak ise hiç iyi bir fikir değil."

"Neden?"

"Bilmiyorum." Yine yola dönerek baktı. "Birkaç deney yaptım. Sorun şu ki, deneklerim hiçbiri ayrıntılı bir analiz yapabilecek kadar uzun süre kalmadı. Onları korkutuyorum. Hayır, dehşete düşürüyorum. Hayalet ya da daha kötüsü görmüş gibi davranıyorlar."

"Hayaletten daha kötü ne olabilir ki?"

Tereddüt etti. "Bir iblis, belki."

O, Hidden Lane'deki dükkânın önündeki çıkmaz yola saparken bunu düşündü.

"Görünüşe göre, kendi dünyanda olduğunda, yakınında bulunan insanları etkileyebilecek halüsinasyon benzeri titreşimler yayıyorsun," dedi. "Muhtemelen, transa girip çıkmak için gereken enerjiyle bir ilgisi vardır."

"Bea teyze de öyle diyor." Sophy ona baktı. "O zaman neden bu gece korkmadın?"

SUV'yi iki katlı evin önünde durdurdu. "Belki de gece görüşüm sayesinde bir tür bağışıklığım vardır." Motoru kapattı. "Bu deneyler neyle ilgili?"

Bir süre durakladı ve sonra boğazını temizledi. "Ara sıra, senin test dediğin şeyi yapıyorum. Bazen, bu geceki gibi, deney kazara oluyor."

"Ben kazara yapılan bir deney miyim?"

"Tam olarak değil. Şey, evet, bir bakıma öyle." Emniyet kemerini çözdü ve araçtan inmeye hazırlandı. "Bak, bunu açıklamak zor ve bizim sorunumuzla hiçbir ilgisi yok."

Kapıyı araladı.

"Bekle," dedi adam. "Deneylerini yaptığında genellikle ne olduğunu bilmem gerek."

Yere atladı, döndü ve ona baktı. Gözleri biraz ateşle parladı.

"Son deneyimim çılgılık attı, bana succubus dedi ve kaçtı," dedi. "Deneylerimden birini yaptığında böyle şeyler olur. Memnun oldun mu? Geç oldu. Fırtına yakında başlayacak ve benim uyumam lazım. Yollar açık olursa, sabah ilk iş o sanat kolonisine gideceğim."

"Succubus mu?" Yumuşak bir ıslık çaldı. "Rüyalarında erkekleri ziyaret edip onlarla seks yapan dişi iblis. Hep onlardan biriyle çıkmak istemişimdir."

"Succubus'un kurbanının hayati sıvılarını emerek onu gittikçe zayıflatıp sonunda öldürmesini unuttun."

"Biraz risk olmadan hayat neye benzer ki?"

"Succubus fikrini eğlenceli bulmana sevindim. Bana öyle diyen adam ise bulmadı." Kız yüzünü buruşturdu. "Onu çok korkuttum."

"Gerçek bir ezikmiş gibi geliyor."

"Hayır, aslında o bir polis ressamı. Hem sanatsal hem de psişik açıdan kesinlikle yetenekli biri." Bir süre durdu. "Benim onun ilham perisi olduğumu söyledi. Çalışmamı izlemek istedi. Bunun ona ilham vereceğini düşündü."

"Gece kaçtığından beri ondan haber aldın mı?" "Tam olarak değil."

"Bu ne demek şimdi?" "Karmaşık ve önemli değil."

Kapıyı *sertçe* kapattı ve dükkânın ön merdivenlerine doğru yöneldi.

Bu gece ondan alabileceği tek şeyin bu olduğunu biliyordu. Kendi kapısını açtı ve sürücü koltuğundan çıktı. Bruce konsolun üzerinden atladı ve yere indi.

İkisi de Sophy'yi yakalamak için acele ettiler.

Hidden Lane'deki dükkan Viktorya dönemini andırıyordu. Luke, daha önce gördüklerinden, buranın hem ev hem de iş yeri olarak kullanıldığını anlamıştı. Sophy

alt kattaki ışıkları açık bırakmıştı. Pencerele davetkar bir sıcaklıkla parlıyordu.

"Bu gece nerede kalacaksın?" diye sordu,
ön merdivenlere doğru ilerlerken sordu.

"Deke'nin kulübesinde," dedi.

Aniden durdu. "Orada uyuyamazsın." "Neden?"

Ellerini salladı. "Çünkü orada biri öldürüldü." "Yatak odasında değil."

"Mesele o değil."

"Mesele ne peki?"

"O kulübe çok fazla kötü enerjiyle lekelenmiş. Bu, duyularını etkileyecek. Rüyalarını."

"Sen temizledin, hatırladın mı? İyi bir iş çıkarmadığını mı söylüyorsun?"

"Mükemmel bir iş çıkardım." Tereddüt etti. "Ama hiçbir temizlikçi, aşırı şiddet enerjisinin bıraktığı lekeleri tamamen silip süpüremez. Ben, tabiri caizse, suyu bulandırdım. Kullanılabilir bir kanıt kalmadı ama bir his kalacak. O evde uyumanı istemiyorum."

"Az önce söyledim, pek yeteneğim yok. Kalan enerjiyi algılayabileceğimi sanmıyorum."

"Herkesin bu tür şeylere karşı sezgisel bir farkındalığı vardır. Hepimiz, korkunç bir olayın yaşandığı bir binaya girdiğimizde hissettiğimiz o soğuk hissi deneyimlemişizdir. Birinin öldüğü bir yerde temizlik işi yapmam için kaç tane talep aldığımı biliyor musun? Dinle Wells, o kulübede uyumak herkes için aptalca bir şey olur."

"Alternatifim arabamda uyumak, ki bu kesinlikle mümkün olsa da, rahatsız ve konforsuz olur. Rahat bir iç mekan tesisatına erişim karşılığında kötü rüyalar görme riskini göze alacağım."

"Kötü fikir."

"Tamam," dedi. İki elini de avuç içleri dışarıya bakacak şekilde kaldırdı. "B&B'de oda bulabilir miyim bir bakayım."

"B&B'yi unut. Kapalı. Sahibi geçen ay sattı ve yeni sahipleri henüz yeniden açmadı. Yapacak bir şey yok. Burada kalmak zorundasın

burada kalmak zorundasın. Kanepede uyuyabilirsin."

"Cömert misafirperverliğiniz için teşekkür ederim, ama arabamın bütün gece dükkanın önünde durmasının dedikodulara yol açacağından korkmuyor musunuz?"

"Sana bir haberim var: itibarım için endişelenmek için çok geç. Yarın öğlene kadar kasabadaki herkes, kapanış saatinden çok sonra, bu gece teyzemin dükkanının önünde senin arabanın görüldüğünü bilecek. Bea'nın gittiğini ve evde tek başına kaldığımı zaten biliyorlar."

"Bu senin için sorun olur mu?"

"Endişelenme. Halledemeyeceğim bir şey yok." Bir an durdu, kemerine takılı çantayı hatırladı. "Merakımdan soruyorum, ama otomatik enjektörünü fark ettim. Neye alerjin var? Bilmem gereken bir şey var mı?"

Eve bir göz attı. "Hayır. Benim alerjim nadir bir tür polene karşı. Buralarda çiçek açan hiçbir şeye alerjim yok."

"Tamam." İçini rahatlatarak, küçük tahta tokmak ve çanları çıkardı ve kısa bir dizi nota çaldı.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sordu adam. "Transa mı geçiyorsun?"

"Hayır. Dinle. Duyuyor musun?"

Konuşmayı kesti. Ön verandadaki rüzgâr çanları gecenin karanlığında öfkeyle çınlıyordu. Müzik uyumsuzdu. Rahatsız ediciydi. Boynunun arkasındaki tüyleri diken diken etti ve vücuduna sert bir adrenalin dalgası gönderdi.

Bruce hafifçe hırladı, kulaklarını dikti, bakışları dükkânın ön kapısına odaklandı. Bu güven verici bir işaret değildi, diye düşündü Luke.

"Fırtına çanları sallıyor," dedi. "Tek duyduğum bu. Neyi kaçırıyorum?"

"Bu Bea Teyze'nin alarm sistemi," dedi Sophy sessizce. "Bir sorun var."

"Ne tür bir sorun?"

"Çanlar, biz dışarıdayken dükkana bir hırsız girdiğini gösteriyor."

ALT

"BRUCE'LA BİRLİKTE BURADA KAL," dedi LUKE. "Ben içeri girip bir bakacağım."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye başladı Sophy. Zilin uyarısına tepki olarak duyuları hâlâ tetikteydi.

"Arka kapı var mı?"

Onu bu riski almaktan vazgeçirmeye çalışmayacaktı, fark etti. Hak edene hakkını vermek gerekirdi. O bir Wells'ti. Etkileyici bir yeteneği olmayabilirdi, ama güvenlik sektöründe büyümüş ve şirketin CEO'su olmaya adaydı. Muhtemelen böyle bir durumu idare etmek konusunda ondan çok daha fazla şey biliyordu. Neredeyse Bea teyzesinin kulağına fısıldadığını duyabiliyordu. *Bırak adam işini yapsın.*

"Evet." Tereddüt etti ve sonra bu koşullar altında Harper ailesinin tüm sırlarını korumaya gerek olmadığına karar verdi. Bir veya iki tanesi feda edilebilirdi. Luke onun için hayatını riske atıyordu. "Evin yan tarafına bitişik depo kulübesinde gizli bir kapı da var. Elektronik kilitli. Şifre sıfır, sıfır, sıfır."

"Ciddi misin?"

"Bea teyze işleri basit tutmayı sever."

"Alınma ama bu basitliğin ötesinde. Aklıma *amatörce* kelimesi geliyor."

"Sen biraz sert birisin, değil mi?"

"Ben güvenlik işindeyim, unuttun mu?" Luke, Bruce'a baktı. "Muhafız."

Cehennem köpeği hemen onun yanına geçti. Bir kez daha, savaşa hazır gerginlik etrafındaki atmosferde titremeye başladı.

Luke'un gecenin karanlığında kayboluşunu izledi. Karanlıkta yolunu bulmak için telefonundaki el fenerini bile kullanmıyordu.

Bruce ile birlikte, nefesinin sıkıştığını fark ederek, n kapı açılıp Luke verandaya çıkana kadar bekledi. Elinde bir silah vardı. Eve girdiğinde yanında silah olmadığını çok iyi biliyordu.

"anlar doğru mesajı verdi," dedi. "İçeride biri var ama şu anda bir tehdit oluşturmuyor."

"Silahı nereden buldun?"

"Ziyaretinden aldım."

"Silahı mı vardı?" Tekrar şok olan kadın, merdivenleri hızla ıktı. Bruce, artık koruma modunda olmadığı için yanına koştu. "Neler oluyor?"

"Nereden bileyim. İçeri gel de bir bak."

Luke, dükkânın ana satış katında öncülük etti. Çeşitli şekil ve renklerde kristaller, çanları, tütsü çubukları ve Bea'nın özel olarak harmanladığı bitki çayları, parlak cam vitrinlerde ustaca düzenlenmişti. Cilalı taşlardan yapılmış mücevherler ve küçük muskalar kilitli bir dolapta parıldıyordu. Parçaların çoğu yerel zanaatkarlar tarafından yapılmıştı. Bea, yeteneğini kullanarak onlara çoğu insanın bilinçsizce de olsa sezgisel olarak algılayabileceği zayıf pozitif enerji akımları aşılamıştı.

Odanın bir tarafında, tavandan tabana kadar uzanan bir kitaplık vardı ve bu kitaplık, rüyalar, meditasyon, astral seyahat gibi moda olan metafizik temalara odaklanan kitap ve dergilerle doluydu.

Sophy, dükkânın düzenini ve ürünlerini ezbere biliyordu. O ve Chloe bu dükkânda büyümüşlerdi. Tezgâhın arkasında sırayla çalışmışlardı ve Bea'nın satışları tamamlamak için kullandığı akıcı konuşma tarzını benimsemişlerdi.

Luke haklıydı. Bu odada sergilenen nesnelerin çoğu, mayıs ayından eylül sonuna kadar gle gelen turistler ve meraklılar için hazırlanmıştı. Cadılar Bayramı'ndan önceki hafta da işler biraz canlanıyordu. Ancak kış ve ilkbaharın başları sakın geçerdi. O dönemde ziyaretçileri çekecek kayak merkezi yoktu ve gl yüzmek için çok soğuktu.

Ancak bodrum katında, yıl boyunca mükemmel bir gelir kaynağı sağlayan başka bir satış alanı vardı. Bea burayı basitçe "ofis" olarak adlandırıyordu. Kendisini psişik adli danışman olarak tanımlıyor ve sadece tavsiye üzerine çalışıyordu. Nesnelere aşılınmış belirli türden enerjilere karşı hassasiyeti vardı. Yeteneğini odaklamak için kristaller kullanıyordu.

Kayıp kişileri arayan müşteriler, analiz için ona mücevher veya diğer kişisel eşyalarını getiriyorlardı. Diğerleri ise miras, para veya güven konularında kendilerine tavsiyede bulunmasını istiyorlardı. *"Bana yalan mı söylüyor?"* sık sorulan bir soruydu.

Bea'nın müşterileri her mevsim ve her saatte, bazen gece yarısı gelirdi. Çoğu tereddüt etmeden ona ödeme yapardı. Ancak herkes onu karşılayamıyordu, bu yüzden oldukça fazla ücretsiz iş yapıyordu. Her zaman başkalarını yardım etmek için yeteneklerini kullanmanın önemini vurgulardı.

Luke satış tezgahının arkasına geçti. Bruce onun peşinden koştu. İkisi de durup aşağıya baktılar.

"Ölmemiş," dedi Luke. "Ama dükkânı ararken derin bir uykuya dalmış gibi görünüyor. Kimliğinde Elk Cove'dan bir cinayet masası dedektifi olduğu yazıyor."

"Ne oluyor?" Sophy tezgahın üzerine eğildi ve yere uzanmış yakışıklı adama baktı. "Kahretsin. Tam da bu gecenin daha karmaşık hale gelemeyeceğini düşünürken."

Luke deri bir rozet tutucusunu kaldırdı. "Onu tanıyor musun?"

"Oh, evet." Yüzünü buruşturdu. "Adı Mack Rivington. Geçen yıl birkaç davada onunla çalıştım."

"Ve?"

"Ve bir süre çıktık," dedi. "Bu seni ilgilendirmez tabii."

"İşler iyi bitmedi mi?"

Ona keskin ve soğuk bir gülümseme attı. "Bu fikri nereden çıkardın?"

Luke başını salladı. "Anladım. Başarısız deneylerinden biri. Gece yarısı teyzenin dükkanında ne aradığını biliyor musun?"

"Eminim Mack da sizinle aynı nedenle buraya gelmiştir. Benden bir şey istiyor. Muhtemelen bir davada yardımımı."

Luke'un kehribar rengi gözlerinde bir anlık sinirlilik belirdi. Mack'in niyetiyle karşılaştırılarak kendisinin niyetinin sorgulanmasından hoşlanmadığı izlenimini edindi.

"Neden yerde uyuyakaldığını biliyor musun?" diye soğuk bir sesle sordu.

"Hafif bitki kokusu alıyor musun?"

"Evet."

"Bea teyzenin aromaterapi tuzaklarından birine takıldı. Onlar güvenlik sisteminin bir parçası. Bu gece kulübeye okumaya gitmeden önce onları kurdum."

"Neden bize etki etmiyor?" Luke, Bruce'a baktı. "Ya da ona? Onun koku alma duyusu bir insanınkinden çok daha iyidir."

"Bea teyzenin tuzakları çok sınırlı bir etki alanına sahip olacak şekilde tasarlanmıştır. Serbest bırakıldığında, ilaç atmosferde hızla dağılır."

"Rivington ne kadar süre baygın kalacak?" diye sordu Luke.

"Ne zaman vurulduğunu ve ne kadar gaz soluduğunu bilmediğimiz için söylemek zor. En iyi tahmin birkaç saat. Daha önemli soru ise, bu gece ona ne yapacağım?"

"Onu kendi kelepçelerine takacağım. Uyandığında onunla konuşacağım."

Sözlerindeki soğukluk endişe vericiydi.

"Ne demek istiyorsun?" dedi kadın. "Mack'in en büyük hayranı değilim, ama o iyi bir polis. Deke'nin kulübesinde olanlarla hiçbir ilgisi olmadığına eminim."

"Madem o kadar dürüst bir polis, arabası nerede? Garaj yolunda park edilmiş değil."

"Muhtemelen evin arkasında. Mack buraya çok sık gelmez ama geldiğinde, her zaman görünmeyecek bir yere park etmeye özen gösterir."

"Rivington neden gizlice dolaşmak istiyor?"

Bilinmeyen bir nedenden dolayı, uyuyan adamı savunmak zorunda hissetti. Mack kendini savunacak durumda değildi.

"Gizlice dolaşmıyor," dedi. "Tam olarak değil."

"Peki o zaman, neden Bea'nın dükkanında görülmemek için bu kadar uğraşıyor?"

"Neden birkaç bariz noktayı birleştirmeyi denemiyorsun?"

Luke başını salladı. "Bir medyumla görüştüğü söylentisi patronuna ulaşırsa, sicilinde iyi görünmeyeceğinden korkuyor."

Kadın iç geçirdi. "Nasıl olduğunu bilirsin. Polis, ara sıra medyumlardan yararlandığını kabul etmekten hoşlanmaz. Genellikle bunu sadece kurbanın ailesi ısrar ettiği için yaparlar. Ve bir medyum çağırdıklarında işler nadiren iyi gider."

"Çünkü sonunda '*Cesedi suyun yanında görüyorum*' gibi belirsiz sözlerle sahtekarlık yapmaya çalışan bir dolandırıcıyı işe alırlar." Luke Mack'e baktı, sonra kadına dönerek gözlerini biraz kısarak, "Ama sen gerçeksin ve Rivington bunu biliyor, değil mi?" dedi.

"Sanırım öyle, ama o bana sadece çok iyi bir gözlemci olduğumu ve mükemmel bir sezgim olduğunu söylüyor. Polisler sezgiye inanır. Herkes inanır."

Luke anlamış bir bakış attı. "Seninle olan randevularını da gizli mi tutuyordu? de gizli mi tutuyordu?"

Çenesini kaldırdı. "Mahremiyetimizi seviyorduk."

"Öyle düşünmüştüm. Polis arkadaşlarının ikinizi birlikte görmesini istemiyordu, değil mi?"

"Öyle değildi. Tam olarak değil. Dairem San Francisco'da, bu yüzden Mirror Lake veya Elk Cove'daki restoranlarda yemek yememiz için bir neden yoktu." Yüzünü buruşturdu. "Tamam, öyle sayılırdı."

"Ben seni Deke ve Bea'nın kaybolmasıyla ilgili bir sahneyi okumak için işe almak üzere geldiğim gece, onun teyzenin dükkânına girmiş olması çarpıcı bir tesadüf değil mi sence? Bildiğimiz kadarıyla, Rivington kulübede işlenen cinayeti araştırıyor. Öyleyse, belki de teyzeni şüpheli olarak görüyor. Belki de burayı aramak için gelmiştir."

Panik dalgası sinirlerini sarstı. "Bunu düşünmemiştim. Sadece benim kasabada olduğumu bildiği ve tekrar onun için çalışmamı istediği için buraya geldiğini varsaymışım. Haklısın. Cevaplara ihtiyacımız var."

"Bu yüzden kelepçeli uyuyacak."

"Onu tek başına sorgulamayacaksın. Onun söyleyeceklerini duymak istiyorum. Ayrıca, sana göre bana daha çok konuşur."

"Çünkü ikinizin bir ilişkisi mi vardı?"

"Hâlâ arkadaşız," dedi sakın bir sesle. "Sanırım."

Gök gürültüsü onu kesintiye uğrattı. Yıldırım karanlığı yırttı. Ardından pencereleri sarsan bir rüzgâr esti. Bruce gerildi.

"Sakin ol," dedi Luke sessizce. Elini köpeğin kafasına koydu. "Sadece bir fırtına."

Işıklar yanıp söndü.

Bruce sızlandı. Luke'un elinin altından çıktı ve dükkanda dolaşmaya başladı.

"Karar verildi," dedi Sophy. "Fırtına bitene kadar kimse bir yere gitmiyor. Sen, Mack ve Bruce bu gece burada kalıyorsunuz."

"Teşekkürler," dedi Luke. "Bu harika bir fikir."

Sophy tezgahın üzerine kollarını kavuşturdu. "Neden birdenbire bu kadar hevesli oldun?"

"Zaten eski sevgililerinden biri, düzeltme, başarısız deneylerinden biri, bilinmeyen nedenlerle bu gece dükkana girmiş. Ayrıca, Deke ve teyzenin başının dertte olduğu konusunda hemfikiriz. Burada tek başına kalmamalısın."

"Eğer ima ettiğin buysa, korumaya ihtiyacım yok." "Neden beni ailenin eski bir dostu olarak görmüyorsun?" "Bu bir şaka mı?"

"Bence 'potansiyel başarısız bir deney'den daha iyi geliyordu." "Endişelenme

endişelenme." O katlanmış kollarını

kollarını ve dik "Başarısız

deneyler tamamen farklı bir kategoridir. Sen, Mack ve cehennem köpeği oturma odasında uyuyabilirsiniz. Beni takip edin."

Satış tezgahının arkasına geçti ve özel odaların kapısını açtı.

"Koridorun sonunda bir banyo var," dedi.

Luke, büyük şöminesi, okuma koltukları, kalın minderli kanepesi, örgülü halısı ve ahşap sehpasıyla rahat oturma odasını inceledi. Köşede eski moda bir masa duruyordu, üstü kağıtlar ve kitaplarla doluydu.

"Burası olur," dedi memnun bir şekilde.

"Bunu duyduğuma ne kadar sevindiğimi anlatamam. Mack'i buraya getirmenize izin vereceğim, tabii onu dükkânın ortasında bırakmayı planlamıyorsanız."

"Hayır, ona göz kulak olmak istiyorum ve bunu buradan yapamam."

"Biraz battaniye ve birkaç yastık getireyim."

Merdivenleri çıktı, duvardaki aplık lambayı yaktı ve koridordan geçerek çamaşır dolabına doğru yöneldi. Merdivenlerde köpek tırnaklarının çıkardığı ses onu durdurdu ve geri dönmesine neden oldu. Bruce onu takip ediyordu.

Merdivenlerin başına ulaştığında, köpeğin kafasına dokundu. "Sorun yok. Sadece fırtına. Bir şey olmayacak. Merak etme, diğer cehennem köpeklerine gök gürültüsünün seni endişelendirdiğini söylemeyeceğim."

Bruce bu güven verici sözleri kabul etmiş gibiydi, ama onu çamaşır dolabına kadar takip etti, o bir kol dolusu yorgan ve yastık toplarken bekledi ve sonra onu merdivenlerden aşağıya kadar takip etti.

Luke onu bekliyordu. "Köpeğime ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey. Fırtına yüzünden biraz gergin. Ona her şeyin yoluna gireceğini söyledim. Muhtemelen yakında elektrikler kesilecek. Jeneratör var ama sadece buzdolabını, su ısıtıcısını ve ocağı çalıştırmaya yetecek kadar büyük."

"Tüm ihtiyaçlar."

Örgülü halının üzerinde hafifçe horlayan Mack'e baktı. "Yerde uyuyacak olan o mu?"

"Kanepe için yazı tura attık. O kaybetti."

"Belki de uyuduğu içindir?"

"Uyuyan kaybeder."

"İyi geceler, Luke. Ne yaparsan yap, Mack uyandığında onu korkutmaya çalışma. Burası benim evim, en azından Bea teyze yokken öyle, yani kurallar benim. Bir şey daha var, kelepçeleri çıkar."

"Bana sert adam diyordun."

YEDİ

KANEPE, korktuğu kadar rahatsız değildi. Ya da belki, Luke'un düşündüğü gibi, farkında olduğundan daha yorgundu, çünkü yanlış rüyaya dalmıştı...

...Bir sonraki viraj farların ışığında belirir. Otomatik olarak SUV'nin hızını düşürür. Saat geç olmuştur. Sis gittikçe yoğunlaşmaktadır. Gece sonsuz gibi gelir. Yol da öyle. Neden sürmeye devam etmesi gerektiğini hatırlayamaz. Tek bildiği, önemli bir şey aradığıdır. Onu bulana kadar duramaz.

Virajdan çıkar, diğer tarafta neyin beklediğini bilmediği için yavaşça hızlanır. Önünde düz bir yol olduğunu görünce şaşırır. İyi. Hızını artırabilir.

Ancak hızlanamıyor, çünkü yolun ortasında bir köpek var, kurt gibi gözleri derin gecenin karanlığında cehennem gibi parıldayan altın renginde. Orta büyüklükte bir hayvan, büyük değil, ama üzerinde tüylü hiçbir şey yok — yüzeyin altında yırtıcıyı gizleyecek hiçbir şey yok.

Yaratık hareket etmiyor. Sadece orada duruyor, bekliyor. Nefes nefese.

SUV'yi birkaç metre ötede durdurur. Köpek hala ormana doğru hareket etmez. Farların ışığında, hayvanın omzunda bir sorun olduğu açıktır. Kürkü ıslaktır. Keçeleşmiştir.

Köpek kanıyor. Şokta.

SUV'dan iner ve dikkatlice ilerler. Yaralı bir hayvan tehlikeli bir yaratıktır. Ama köpek uyarıcı bir hırlama çıkarmaz;

sadece orada durup bekliyor.

Luke durur ve elini uzatır. Köpek, Luke'un parmaklarını diliyle yalar.

"Arabaya kadar gelebilecek misin?" diye sorar Luke.

Köpek, sözlerini anlamış gibi SUV'ye doğru yürümeye başlar. Ama çok zayıf olduğu için fazla uzağa gidemez. Luke onu kaldırıp SUV'nin arkasına taşır, hayvanı bagaja koyar ve acil durum battaniyesiyle sarar.

O zaman, hayvanın tasması olmadığını fark eder. "Belki çipli olabilirsin," der.

Bagaj kapağını kapatır, direksiyona geçer ve sıkı bir üç noktalı dönüş yaparak geriye doğru sürer.

Köpeği 24 saat açık acil veteriner kliniğine götürür.

Veteriner, köpeğin omzundaki yarayı kapatırken "İlginç bir melez" der. "Ama DNA testi yapmadan cins karışımını söyleyemem. Çipli değil ve tasması da yok. Bu tarife uyan kayıp bir köpeği arayan kimseyi tanımıyorum."

"Ona ne olacak?" diye sorar.

"Onu burada tutamam," der veteriner. "Onu bir barınağa götürmelisin. Orada ona gerekli bakımı yaparlar. Bu arada, bu köpek araba çarpmamış. Vurulmuş."

Veteriner, köpeğin omzundan çıkardığı parçalanmış mermiyi tutmak için tıbbi bir alet kullanıyor. Mermi şaşırtıcı derecede parlak, sanki gümüşten yapılmış gibi.

Sadece ışığın bir oyunu, diye düşünür. Gerçek dünyada kimse gümüş mermi kullanmaz.

SEKİZ

Yerden gelen bir inilti onu hafif uykusundan uyandırdı. Luke gözlerini açtı ve etrafına bakındı. İlk fark ettiği şey, Bruce'un bacaklarının üzerinde uzanmadığı ya da kanepenin yanında kıvrılmadığıydı. Bu normal değildi. Bruce üç ay önce hayatına girdiğinden beri, köpek nadiren yanından ayrılmıştı.

Sonra fark ettiği şey, fırtınanın dinmiş olduğuydu. İçsel zaman algısı ona sabah olduğunu söylüyordu ve saati de saatin henüz erken olduğunu doğruluyordu, ama dışarıda sadece hafif bir ışık vardı. Dağlarda güneşin doğuşu mevsim ne olursa olsun geç olurdu.

Sophy'nin tahmin ettiği gibi, gece elektrik kesilmişti. Jeneratörün zayıf, boğuk sesini duyabiliyordu.

Yerde, Rivington yorganın içinden çıkmaya çalıştı, dirsekleriyle kendini destekledi ve bulanık, şaşkın gözlerle Luke'a baktı.

"Sen de kimsin lan?" diye sordu.

"Senin yeni en iyi arkadaşın değilim." Luke battaniyeleri kenara itti, ayaklarını yere salladı ve kanepede oturdu. "Benim adım Wells. Luke Wells. Ben de Bea Harper'ın dükkanında geceleyen bir misafirim. Kimliğini kontrol ettim, Mack Rivington olduğunu biliyorum, başarısız bir deney."

"Ha?" Mack kendini oturur pozisyona getirdi. "Neden bahsediyorsun?"

Luke öne eğildi, sehpanın üzerindeki rozetlik tutucuyu aldı ve otomatik olarak yakalayan Rivington'a attı.

"Seni korkutmamam konusunda sıkı talimatlar aldım," dedi Luke. "Ama sana birkaç sorum var."

"Öyle mi?" Mack ayağa fırladı. Eli, buruşuk ceketinin altındaki boş kılıfa gitti. Silahının kaybolduğunu fark edince çenesini birkaç kez sıktı. "Benim de sana soracaklarım var."

"Tabii. Bu arada, silahın mutfaktaki dolapta." Luke, yüzünü buruşturarak gömleğine uzandı. Pantolon ve tişörtüyle uyumuştı, yirmi dört saatten fazla bir süre önce dedesinden aldığı telefonun ardından giydiği kıyafetlerin aynısıydı. Duş alıp tıraş olması gerekiyordu. "Muhtemelen nasıl olup da yerde uyuduğunu merak ediyorsundur. Yazı tura atmaya karar verdik."

"Görünüşe göre
kaybettim." "Zor bir
karardı." "Sophy
nerede?"

"Buradayım," dedi Sophy merdivenlerin üstünden. Bir elinde el feneri vardı. "Ve bu konuşma daha da heyecanlı hale gelmeden önce, büyük bir demlik kahve yapacağım."

"İyi fikir," dedi Luke.

Yine o heyecan verici hissi yaşadı, sanki gece sisli boş bir dağ yolunda onu bekliyormuş gibi.

Onun merdivenlerden inmesini izledi. Bruce heyecanla onun peşinden gitti.

Bu, yakıcı bir sorunun cevabını verdi, diye düşündü Luke. Artık köpeğin geceyi nerede geçirdiğini biliyordu.
köpeğin geceyi nerede geçirdiğini biliyordu.

Merdivenlerin altına ulaştığında, Sophy el fenerini kapattı. Şafak vakti zayıf ışığında, onun kot pantolon, pas rengi kazak ve spor ayakkabı giydiğini gördü. Saçları yine başının üstünde, bir toka ile tutturulmuş, rahat bir topuz halindeydi. Siyah ve kristal gözlükleri burnunun üzerinde duruyordu.

Mack parmaklarını saçlarına geçirdi ve Sophy'ye baktı. "Bir kahve iyi olur. Dün gece bana ne oldu böyle?"

"Bea teyzenin aromaterapi alarmlarından birini tetikledin," dedi Sophy. "Sana bunların gerçekten işe yaradığını söylemiştim."

Mack inledi. "Ben zorla girmedim. Senin için endişelendiğim için girdim. Araban garajdaydı ama kapıyı açmadın. Doğal olarak endişelendim."

"Endişelendiğin için teşekkür ederim. Gördüğün gibi, ben iyiyim. Luke, lütfen ateşi yakar mısın?" Oturma odasından geçip mutfığa girdi. "Jeneratör için şükürler olsun."

Mack, bir sonraki hamlesini planladığı belli olan spekülatif bir ifadeyle onu izledi. Sonra, evin her yerini iyi bildiğini açıkça gösteren bir adamın rahatlığıyla koridordan banyoya doğru yürüdü.

Bruce, Luke'u selamlamak için oturma odasından koştu.

"Geceyi onun yatağında geçirdin, değil mi?" Luke köpeğin yanını okşadı. "Ben ise kanepede ve horlayan bir oda arkadaşıyla idare etmek zorunda kaldım."

Bruce, sanki sempati gösterircesine başını kısa bir süre Luke'un uyluğuna dayadı ve sonra mutfığa doğru koştu.

"Bir gün sadakat kavramı hakkında konuşmalıyız," diye seslendi Luke.

Bruce mutfığa girdi. Bir kapı açıldı ve kapandı. Sophy onu dışarı çıkarmıştı.

Luke botlarını giydi. SUV'nin içindeki çantada temiz giysiler ve tıraş malzemeleri vardı, ama ona ateş yakması emredilmişti.

Ocağın önüne çömeldi ve odunları düzenlemeye başladı. Mutfak kapısından, Sophy'nin öğütülmüş kahveyi makineye kaşıkla doldurduğunu gördü. Onun sözleri kafasında yankılanıyordu. *Eminim Mack da seninle aynı nedenle buraya gelmiştir. Bir şey istiyor. Muhtemelen bir davada benim yardımımı.*

Eski gazeteleri buruşturup şömineye attı. Evet, Mirror Lake'e bir şey istediği için gelmişti, özellikle de bir davada onun yardımını. Ama okuma için para ödemişti. Bu onu bir müşteri yapıyordu, potansiyel bir başarısız deney değil. İkincisi, kötü giden romantik bir ilişkiyi ima ediyordu. O ve Sophy bu noktaya hiç yaklaşmamışlardı. Henüz.

Kulübede, parlak gözleri ateş gibi yanarken, onun üstüne uzanmasının ne kadar tahrik edici olduğunu bir an için düşündü. Kahretsin,

sadece bunu düşünmek bile onu tahrik ediyordu.

Odaklanması gerekiyordu.

Ayağa kalktı, şöminenin üzerindeki kutudan uzun bir kibrit aldı, çaktı ve buruşuk gazeteleri yaktı. Alevlerin tutuşmasını bekleyerek bir anlığına alevlere daldı. Alevler tutuşunca, dışarı çıkıp SUV'den spor çantasını ve köpek maması torbasını almaya niyetlendi. Odanın ortasına gelmişken masadaki kitapları fark etti. Merakı uyandı ve yön değiştirdi.

Konunun bir teması olduğunu hemen anladı. *Kabuslarındaki Kadın: Kadınların Güçlenmesinden Korkmanın Tarihi. Sirenler ve Succubi: Sanatta Canavarca Kadınlar. O, Onun Rüyalarını Sürekli Ziyaret Ediyor: Succubus Efsanesinin Psikolojik Analizi.*

"Kim senden korkuyor, Sophy Harper?" diye çok yumuşak bir sesle söyledi. "Yoksa sen kendinden mi korkuyorsun?"

DOKUZ

BANYODAN ÇIKTI, duş aldı, tıraş oldu ve temiz bir takım elbise giydi. Mutfakta Failed Experiment ile başa çıkmak için her zamanki gibi hazırды, bu yüzden taze demlenmiş kahvenin kokusunu takip ederek koridordan ilerledi.

Hedefine yarı yolda geldiğinde, dolap kapısı gibi görünen bir kapıya rastladı. Ancak kapının sağlamlığında bir tuhaflık vardı. İç kapı için fazla sağlamdı. Fazla sağlam görünüyordu. Evin ön kapısından bile daha sağlamdı.

Güvenlik sektöründe çalışırken, güçlendirilmiş kapılar gibi şeyleri fark edersiniz.

Bu kapı, bir kasa veya güvenli odanın girişini kamufle etmek için tasarlanmış gibi görünüyordu. Deneyimsel olarak, eski moda kapı kolunu denedi ve küçük ama acı verici bir elektrik çarpması aldı. Elini çekip parmaklarını birkaç kez salladı ve gülümsedi. Bea Harper'ın ofisinin girişini keşfetmişti.

Koridordan ilerleyerek oturma odasına girdi. Sophy'nin sesi mutfaktan geliyordu.

"Korkarım sana yardım edemem Mack. Şu anda başka bir davayla uğraşıyorum."

"Bu, bir katili yakalamaktan daha mı önemli?"

"Bana suçluluk duygusu aşılama çalışması. Kötü adamları yakalamak senin işin, benim değil. Sen cinayet masası dedektifsin. Ben ise hayalet gördüğünü, transa geçtiğini ve ürkütücü bir sesle konuştuğunu"

Hayalet gördüğünü sanan, transa geçen ve ürkütücü bir sesle konuşan korkutucu, hayalperest bir medyumum."

"Jennifer ile olan konuşmanı duyduğun için üzgün olduğumu sana yüzlerce kez söyledim. Birkaç içki içtiğimi ve kutlama yaptığımı açıkladım. Harding davasını yeni kapatmıştık."

"Benim sayemde. Sana cesedin atıldığı kuyuya götüren ipucunu vermeseydim, hâlâ Harding'in peşinde olurdun."

"O davaya karıştığını kimseye söylemememi istemiştin. Dikkat çekmek istemediğini söylemiştin."

"Polis arkadaşına cesedi bulmana yardım ettiğimi söylemedin," dedi Sophy. "Ona, sözde bir medyumun davaya karışmakta ısrar ettiğini ve sonra seni baştan çıkarmaya çalıştığını söyledin."

"O suç mahallini benim için okuduktan sonra çok garip bir ruh hali içinde olduğunu kabul etmelisin."

"Belki, ama seni baştan çıkarmaya çalışmadım. Beni tutup öpen sendin, hatırladın mı? Güneş gözlüğümün düşmesi benim suçum değil. Seni uyarmıştım."

"Aşırı tepki verdim," dedi Mack. "Bir dahaki sefere hazırlıklı olacağım." "Unut gitsin. Bir dahaki sefer falan olmayacak."

Luke, yeterince dinlediğini düşündü. Mutfağa girdi. Sophy tezgahın önünde duruyordu, yanakları kızarmış, kolları kavuşturulmuş, Rivington'a bakıyordu.

Polis, eski meşe kahvaltı masasındaki sandalyelerden birinde oturuyordu. Sinirli ama kararlı görünüyordu. Tabancası kılıfına geri girmişti. "Konuşmanızı bölmek istemem." Luke elini kaldırdı. "Ben sadece kahve içmeye geldim."

"Hazır." Sophy arkasını döndü, ısıtıcıdan cam kahve kabını aldı ve üç fincana kahve doldurdu. Birini aldı ve diğer iki fincana eliyle işaret etti. "Kendin al. Burası self servis restoran."

"Teşekkürler." Luke öne doğru gidip bir fincan seçti. Köpek maması torbasını kaldırdı. "Bruce'un kullanabileceği bir kase var mı?"

"Elbette."

"Tabii," diye mırıldandı. "Bruce için her şeyi yaparım."

Sophy dolabı açarken ona kaşlarını çatarak baktı. "Ne?" "Hiçbir şey."

Bir kase çıkardı. Luke kaseye mama döktü ve yere koydu. Doğruduğunda, ocakta kaynayan bir tencere yulaf ezmesi olduğunu fark etti. Kahvaltıda yulaf ezmesi yemesi uzun zaman olmuştu. Kulağa hoş geliyordu.

Mack tek kelime etmeden ayağa kalktı, mutfağı geçip son kahve fincanını aldı. Masaya geri döndü.

Bir tırmalama sesi herkesin kapıya bakmasına neden oldu.

"Bruce gelmiş olmalı," dedi Sophy. "Ayakları amurlu olacaktır. Havlu getireyim."

Kupasını masaya bırakıp dolabı açtı ve birkaç eski havlu çıkardı. Havluları yere serdi ve kapıyı açtı.

Bruce eşikten içeri girdi, Luke'u gördü ve ilerlemeye başladı.

"Orada dur," diye emretti Sophy.

Luke, Bruce'un aniden durup Sophy'ye sorgulayan bir bakış atmasını merakla izledi.

"Aferin köpeğim." ömeldi ve dört patisini de sildi, tüylerini birkaç kez kabarttı ve sonra ayağa kalktı. "Gidebilirsin."

Bruce elini yaladı ve Luke'a doğru koştu. Her zamanki selamlaşmalarını yaptıktan sonra Bruce doğrudan mama kabına gitti.

Mack, Luke'a baktı. "Sophy'nin bana danışmanlık yapamamasının sebebi sensin herhalde. Kimsin sen? Polis mi? FBI mı?"

"İkisi de değil," dedi Luke. "Özel dedektifim."

Sophy buzdolabından bir karton krema çıkardı ve kapıyı kapattı. Luke, Sophy'nin gözlerindeki eğlenceli bakışı gördü, ama Sophy hiçbir şey söylemedi.

"Ne tür bir davada çalışıyorsun?" diye sordu Mack, küçümseyen tavrını gizlemeye çalışmadan.

"Kayıp kişiler. Bir katili kovaladığınızdan bahsettiğinizi duydum?" Mack homurdandı. "Benim düşüncem bu ama kaptanı ikna edemiyorum.

Adli tıp uzmanı kalp krizi veya felç gibi görüldüğünü söylüyor. Kurban erkek. Kırklı yaşların başında. Koşu kıyafeti giymiş. Görünüşe göre adam koşuya çıkılmış ve aniden ölmüş. Ama cesedin üzerinde kimlik yoktu. Telefon yoktu. Anahtar yoktu. Hiçbir şey yoktu. Şu anda parmak izlerini inceliyorlar."

"Kurbanın öldürüldüğünü düşünmene neden olan ne?" diye sordu Sophy. "Seni tedirgin eden bir şey olmalı."

Mack tereddüt etti. "Kimlik ve anahtarın olmaması beni rahatsız etti. Ama kesin olarak karar vermemi sağlayan koşu kıyafetiydi. Tüm giysiler koyu renkti ve yansıtıcı bant yoktu. Ayrıca ayakkabılar da uygun değildi. Spor ayakkabısıydılar, ama koşu için özel olarak tasarlanmış türden değillerdi."

Luke mutfak tezgahına yaslandı ve otomatik olarak parçaları birleştirmeye başladı. Kötü bir alışkanlık, diye düşündü, ama bırakması zordu. "Mahallede hırsızlık yapan biri mi?"

"Belki," dedi Mack.

"Cesedi kim buldu?"

"Dün öğleden sonra Belediye Başkanı Madeline aradı. Mirror Lake'de birinin yol kenarında cesedi gördüğünü söyledi. Kontrol etti. Kurbanın yerel birini tanımadığı için Elk Cove ile iletişime geçti. Kaptan beni bir bakmam için gönderdi."

Sophy hareketsiz kaldı. Luke kahve fincanını havada durdurdu ve diğer ayakkabının düşmesini bekledi.

"Madeline Belediye Başkanı seni mi aradı?" diye sordu

Sophy dikkatlice. "Evet," dedi Mack.

Luke, Sophy'ye baktı. "Neyi kaçırıyorum?"

"Madeline Stockton, Mirror Lake'in belediye başkanı," dedi sakın bir sesle. Mack'e odaklandı. "Ceset burada mı bulundu diyorsun? Elk Cove'da değil mi?"

"Evet," dedi Mack. "Ama belediye başkanı onu tanımadı, yani kurban bu bölgeden biri değil."

"Neden Sophy'nin olay yerine bakmasını istiyorsun?" diye sordu Luke, yeni gelişmeyi nasıl ele alacağına karar vermek için kendine biraz zaman tanıdı.

Mack kaşlarını çatı. "Detaylara çok dikkat eder."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Luke kahvesinden bir yudum aldı ve fincanı indirdi. "İnanılmaz, değil mi? Sanki suç mahallerini okumak için gerçek bir psişik yeteneği var gibi."

Sophy ona baskıcı bir bakış attı. Luke bunu görmezden geldi.

Mack'in gözleri sertleşti. "Bak, kendini kim sanıyorsun bilmiyorum ama..."

"Ben ailenin eski bir dostuyum. Harperlar ve Wellsler uzun zamandır tanışıyorlar."

"Sophy senden hiç bahsetmedi."

Luke omuz silkti. "Senin hakkında da hiç bahsetmedi."

Sophy sinirlenmeye başlamıştı. Bu muhtemelen iyiye işaret değildi. Yalan söylemediğine kendini ikna etti. Dün geceye kadar Sophy ona Rivington'dan bahsetmemişti. Dün geceye kadar Sophy ile tanışmamış olmaları bu iddianın doğruluğunu değiştirmiyordu.

"Bir şeyi netleştirelim," diye homurdandı Mack. "Bu seni ilgilendirmez. Bu Sophy ile benim aramda bir mesele."

"Kesin şunu, ikiniz de," diye bağırdı Sophy. Mack'e döndü. "Ceset nerede bulundu?"

"Buradan yaklaşık bir mil kadar uzakta. Hudson Yolu'nun hemen yanında." Yer, Deke'nin kulübesinden çok uzak değildi.

"Eğer bu bir cinayetse, katilin yerel biri olabileceğini düşünmek için herhangi bir neden var mı?" diye sordu Luke.

"Kim bilir?" dedi Mack. Boynunun arkasını ovuşturdu. "Şu anda bir vaka olduğundan bile emin değilim. Tek söyleyebileceğim, bir terslik olduğu ve Sophy'nin görüşüne gerçekten ihtiyacım olduğu."

Luke onun gözlerine baktı ve ikisinin de kulübede geçen gergin konuşmayı hatırladığını anladı. Katilin cesedi saklamak isteyeceğini düşündüğü için ona cesedi nereye atacağını sormuştu. Öyle olmasaydı neden cesedi olay yerinden uzaklaştırma zahmetine girsin ki?

Ama Sophy, katilin dengesiz görüldüğünü söylemişti. Heyecanlı. Gergin. Ya cesedi saklamak istemiş ama fikrini değiştirip yol kenarına atmışsa? Belki de bulunmasını istemişti. Eserini sergilemekten heyecan duyan ilk katil o olmazdı. Paranormal yöntemlerle işlenen cinayetler neredeyse mükemmel suçlardı.

Sophy sessizce başını sallayarak onayladı ve Mack'e baktı. "Tamam," dedi.

"Bu sabah bir bakacağım."

"Teşekkürler." Mack açıkça rahatlamıştı. "Çok teşekkür ederim." Bir kepçe aldı ve yulaf ezmesini servis etmeye başladı.

Bir aracın garaj yoluna girdiğini duyunca herkesin dikkati oraya yöneldi. Bruce kahvaltısından başını kaldırdı.

Sophy kepçeyi tencereye geri koydu ve oturma odasına gitti. Luke mutfağın girişine gitti ve dükkânı evin geri kalanından ayıran kapıyı açmasını izledi.

"Belediye Başkanı Madeline geldi," diye seslendi Sophy. "Onu içeri alacağım."

Bruce onun peşinden gitti. Luke, ön kapının üzerindeki çanların hafifçe çaldığını duydu.

"Girin," dedi Sophy. "Az önce kahve yaptım. Muhtemelen bir fincana ihtiyacınız vardır."

"Çok sevinirim." Belediye başkanının sesi güçlü, enerjik ve neşeliydi. "Teşekkürler. Herkesin iyi olduğundan emin olmak için her evi kontrol ediyorum. Gill Road'daki Darrell Rushton'ın evine bir ağaç devrilmiş, ama o iyi."

"Tanrıya şükür."

"Herkes ona geçen yıl o lanet ağacı kesmesi gerektiğini söylemişti, ama Darrell'i bilirsin. Kimseyi dinlemez. Bir misafiriniz ve bir köpeğiniz var galiba."

"Aslında üç ziyaretçi var. İki insan ve Bruce."

"Bruce köpek, sanırım. Güzel bir hayvan. Isırır mı?" "Muhtemelen. O bir köpek. Ama seni ısırmayacağını düşünüyorum. Seni seni onunla birlikte gelen kişiyle tanıştıracam."

Sophy'yi mutfaka takip eden orta yaşlı kadın, sesine uyuyordu: uzun boylu, sağlam yapılı ve sezgisel olarak nasıl liderlik edileceğini bilen birinin karizmasına sahipti.

"Madeline, Dedektif Rivington'ı zaten tanıyorsun," dedi Sophy.

Madeline ona dostça bir selam verdi. "Mack. Ölen koşucuyla ilgilendiğin için teşekkürler. Kimliği tespit edildi mi?"

"Henüz değil," dedi Mack.

Madeline kaşlarını kaldırdı. "Bu sabah seni burada görmek beni şaşırttı."

"Dün gece fırtınaya yakalandım," dedi Mack nazikçe. "Sophy geceyi burada geçirmeme izin verdi."

"Ve bu da Luke Wells," dedi Sophy çabucak. Madeline'e bir fincan kahve uzattı. "O bir müşterimiz. O da fırtınaya yakalandı."

"Uh-huh." Madeline Luke'a baktı. "Hudson Road'daki kulübeyi kiralayan vahşi yaşam fotoğrafçısı Deke Wells ile bir ilişkiniz var mı?"

"Bu aralar kendine öyle mi diyor?" Luke gülümsedi. "Evet, yeğeniyim."

Sophy Madeline'e sert bir bakış attı. "Deke Wells'i tanıyor musun?"

"Bea bizi tanıştırdı. Ailenin eski bir dostuymuş." Madeline, Sophy'ye göz kırptı. "Mirror Lake'teki herkes onların bir çift olduğunu biliyor."

Sophy'nin ağzı sert bir çizgiye dönüştü. "Bunu bilmiyordum."

Madeline omuz silkti. "O kasabada olduğunda kendilerine saklanıyorlar." Luke'a döndü. "Yani gece yarısı kristal almak için mi buraya geldin?"

"Öyle sayılır," dedi Luke. "Deke'nin yanında kalmayı planlıyordum. Onun şehir dışında olduğunu bilmiyordum."

"Ve sen de Mack gibi fırtınaya yakalandın," diye bitirdi Madeline.

"Aynen öyle oldu," dedi Luke.

"Doğru," dedi Mack.

"Ve şimdi üçünüz de burada, birlikte kahvaltı yapıyorsunuz." Madeline burnunu çekip Sophy'ye onaylayan bir gülümseme attı. "Aferin. Mirror Lake'te üçlü ilişkiler pek görülmez. Sanırım bu bir ilk. Postanede ilginç sohbetler olacak."

ON

"Rivington sana son kez bir sahne okuduğunda seni öpmeye çalıştığında ne oldu?" diye sordu Luke.

Sophy, SUV'nin ön camından yol manzarasına odaklandı. Bruce arka koltukta oturuyordu, ön pençeleri konsolda duruyordu. Geziden açıkça çok heyecanlanmıştı. Mack önlerinde, kendi aracıyla onlara yol gösteriyordu.

Her zamanki kıyafetleriyle giyinmiş olduğu için çok sıcaktı - uzun kuş tüyü mont ve botlar - ama sabahdı, gece yarısı değildi. SUV'nin camlarından içeri giren güneş, içini ısıtıyordu. Konuşma, durumu daha da kötüleştiriyordu çünkü garipti. Utanç vericiydi. Yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. Ya da lekeler halinde kızardığını. Muhtemelen lekeler halinde kızardı.

"Demek mutfaktaki konuşmayı duydun," dedi. "Duymamak zor. Ev o kadar da büyük değil."

"Eğer çok yakın dururlarsa, bazı erkekler ve kadınlar bazen... heyecanlanırlar... ben trans halimden çıktığımda."

"Cinsel olarak."

Boğazını temizledi. "Evet, öyle. İlk birkaç dakika boyunca auralarımda çok fazla enerji var. Bu da karışık sinyaller gönderebilir."

"Rivington karışık sinyallerden yararlandı mı?"

Buna nasıl cevap vereceğini bilemedi. Cevap vermek istiyor muydu ki?

"O zamana kadar birkaç kez çıkmıştık," dedi. "Ama hepsi yatak odası aşamasına gelmeden bitmişti. Acele etmediğimi açıkça belirtmişim. İlişkimizin gerçek bir potansiyeli olduğunu düşündüğüm için işleri yavaştan almak istiyordum. İlişkimiz mahvolmamışsa, seksin dikkatimizi dağıtmasını istemiyordum. O da bununla bir sorunu yokmuş gibi görünüyordu."

"*Potansiyeli* tanımla."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun. Birbirimizin şirketinden keyif alıyorduk. Benim suç mahalli okuma yeteneğime saygı duyuyor gibiydi, her ne kadar benim bu iş için altıncı hissim olduğunu kabul edemese de."

"O, senin sadece detaylara karşı keskin bir gözün olduğunu düşünmeyi tercih ediyor."

"Mack'in de biraz yeteneği olduğuna eminim, ama o bunu sezgi olarak değerlendiriyor. Her neyse, ciddi bir ilişkiye doğru ilerliyor gibiydik. Kontrollü koşullar altında bir stres testi yapmaya karar verdim."

"Güneş gözlüklerini çıkarmayı planlıyordun."

"Evet, ama bunu yavaşça yapmayı planlıyordum. Dikkatlice. Olanları açıklamaya çalışmak ve bunun sadece adrenalın ve paranormal biyofizik meselesi olduğunu anlatmak istedim. Ama o beni yakaladı ve işler korkunç bir şekilde ters gitti."

"Ne kadar kötü?"

"Güneş gözlüğüm uçtu. Hiçbir şey açıklamaya vaktim olmadı. Mack gözlerimi gördü. Bir canavar görmüş gibi görünüyordu. Geriye sıçradı, tökezledi ve düştü. Gözlüğümü bulmak için etrafta koşturdum. Ama gözlüğüm masanın altına kaymıştı. Sonunda gözlüğümü taktım ama artık çok geçti."

"Çılgılık atarak gecenin karanlığına mı kaçtı?"

Kadın yüzünü buruşturdu. "Hayır. O bir cinayet masası dedektifi. San Francisco'da çalışıyordu. Korkunç şeyler görmüş. Çılgılık atmadı ama çok sarsılmıştı. İlişkimizin bittiğini anladım."

"Daha başlamadan biten başarısız bir deney."

"Bu çok alaycı bir bakış açısı," dedi kızgın bir şekilde. "Bu da bana, dün gece neden gözlerimle bir sorunun olmadığını tekrar sorgulatıyor."

"Sana söyledim, görünüşe göre bende bir tür bağışıklık var."

"Buna pek inanmıyorum. Senin 'Yeteneksiz Wells' olarak adlandırıldığını biliyorum."

Adam inledi. "Bazı lakaplar gerçekten yapıyor."

"İnan bana, bunun farkındayım. Bana Hizmetçi diyorlar, hatırladın mı? Ama mesele şu. Bea teyze, Chloe ve bana Wells ailesi hakkında duyduğumuz her şeye inanmamamızı tavsiye etti." Sophy kasıtlı olarak durakladı. "Sanırım bunun, onların gizlilik konusundaki itibarıyla bir ilgisi var."

"Bu, bu husumeti konuşmak için uygun bir zaman değil."

"Doğru," diye kabul etti. Bruce'un kulaklarını okşamak için elini uzattı. "Psişik düzeyde görme yeteneğinden bahsetmiştin. Paranormal profilin hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Hayır. Ben sadece noktaları birleştirmekte iyiyim," dedi. "Bu bir yetenek değil, daha çok bir karakter kusuru."

"Neden böyle söylüyorsun?"

O kadar uzun süre tereddüt etti ki, cevap alabilecek mi diye merak etti.

"Bazen," dedi sonunda, "bir gün gerçek olmayan bağlantılar görmeye başlayacağımdan korkuyorum."

"Ah, anladım," dedi. "Ben olsam bu konuda endişelenmezdim." O, ona ihtiyatlı bir bakış attı. "Neden?"

"Eğer endişelenirsen, beni, Chloe'yi veya Bea Teyze'yi tutabilirsin, sana komplo teorilerinin labirentine düşme tehlikesi olup olmadığını söyleriz."

"Sizi üçünüzü uzman yapan nedir?"

"Biz kütüphanecileriz. Kaynakların güvenilirliğini tespit etmek bizim görevimiz. Araştırma yapmayı biliyoruz. Teorilerini doğrulamana veya reddetmene yardımcı olabiliriz."

Bir anlığına sürüşüne konsantre oldu. Sonra ağzı hafifçe kıvrılarak küçük bir gülümseme belirdi. "Normal ücretin üç katı mı?"

"Tabii ki. Söyledim ya, Wells ailesinin üyeleri için özel fiyatlar." "Bunu aklımda tutacağım," dedi Luke. Göz açıp kapayınca kadar, yine işine döndü. "İşte başlıyoruz. Rivington, Hudson Road'a dönüyor. Ne olursa olsun, bir numaralı önceliğimizi unutma."

"Aileleri korumak."

"Bu sadece Deke ve Bea'yı korumakla ilgili değil. Rivington'a çok büyük bir iyilik yapacağız, çünkü kaçak paranormal yöntemlerle öldürülmüşse, başı büyük belaya girecek."

"Biliyorum," dedi kadın.

Mack'i takip ederek Hudson Road'a girdiler. Luke, SUV'yi diğer aracın arkasında durdurdu. Ellerini bir an direksiyona koydu ve sahneyi inceledi. "Eğer bu bir cinayetsen, cesedi atan kişi onu saklamaya bile çalışmamış."

"Hayır," dedi kadın.

Luke arabadan indi. Bruce konsolun üzerinden atlayarak yere indi.

Sophy normal gözlüklerini çıkardı ve yapay elmas zincirine astı. Onun yerine büyük boy güneş gözlüklerini taktı. Gündüzleri, karanlıkta olduğu kadar güçlü görüntüler görmüyordu ve ateşi de yoktu. Ancak geçmiş deneyimlerinden, yine de korkutucu gözler göreceğini biliyordu.

Yolcu koltuğundan indi ve Luke ile Bruce'un yanına gitti. Hepsi, aracının yanında bekleyen Mack'e doğru yürüdüler.

"Hollywood güneş gözlüğü neden?" diye sordu Luke sessizce. "Rivington'ın trans halindeki gözlerini gördüğünü söylemiştin."

"O utanç verici sahneyi bir daha yaşamak istemiyorum. Garip bir şekilde, insanlar gözlerime bakıp paniğe kapıldıklarında egom inciniyor. Anla artık."

"Dün gece gözlerin beni rahatsız etmedi."

"Evet, belli ki sen farklısın." "Yani normal değilsin mi?"

" yle demedim."

"Mack senin trans gözlerine iyice baktığında ne gördüğünü biliyorum," dedi Luke, " nk  ben de aynı şeyi gördüğümden eminim."

Ayağı takıldı. şok olmuştu. "Ne kadar kötüydü?" "Hiç de kötü değildi."

"Ne gördün?"

Luke, onun duyularında küçük bir şimşek çakması yaratan gergin bir gülümsemeyle gülümsedi. "Güç gördüm," dedi, "çok fazla güç. Ve bu çok seksi bir şeydi."

ON BİR

Adrenalin dalgasıyla trans halinden çıktı ve aceleyle bir elini kaldırarak güneş gözlüklerinin yerinde olup olmadığını kontrol etti. Bea'ya göre, gündüz okumaları psişik geri tepmeyle daha az karşılaşıyordu — bu, enerji akımlarının doğal gelgitleriyle ilgili bir şeydi — ama yine de kolay bir iş değildi.

Bruce'un sağ bacağına yaslandığını fark etti. Bruce onu izliyordu, kulakları keskin, kehribar rengi gözleri dikkatli.

Kafasının üstünü okşadı ve Luke'a baktı. O da onu izliyordu, yüzündeki ifade okunamazdı.

Kollarını kavuşturmuş, arabasının tamponuna yaslanmış duran Mack'e döndü. O da Bea gibi koyu renk gözlük takıyordu. Polis gözlüğü. Mack'in ihtiyatlılığını ama aynı zamanda kararlılığını da hissetti.

"Söyleyebileceğim tek şey bu," dedi, normal ses tonuna dönerek. "Haklısın. Bu bir cinayetti. Gördüğüm görüntüde, katil yolun kenarında aniden ortaya çıkıyor, bu yüzden cesedi muhtemelen arabanın bagajında buraya getirmiştir. Onu hendeğe sürükleyip bırakmıştır."

"Katilin bir erkek olduğundan ve yalnız olduğundan emin misin?" diye sordu Mack. "Cesedi buraya bırakan kişinin bir erkek olduğundan eminim.

kesinlikle yalnız olduğundan emin ol. Sana tek söyleyebileceğim, görüntüde başka kimse görünmüyordu. Arabada başka biri daha olabilir, ama sanmıyorum.

"Neden?" Luke, Mack'ten önce sordu.

"Emin değilim," diye itiraf etti. "Sadece bir his. Katil yalnız çalışıyor ve çok aceleci görünüyordu. Heyecanlıydı. Başka kimseyle etkileşime girmedi. Kimse cesedi arabadan çıkarmaya yardım etmedi."

Kuş tüyü montunun yakasını çekti. Adrenalin etkisi yakında geçecek ve titreme başlayacaktı. "Bunun pek yardımcı olmadığını biliyorum, Mack."

"Bunun bir cinayet olduğunu, katilin cesedi buraya attığını ve acele ettiğini doğruladın," dedi Mack. "şimdilik bu kadarı yeter." Tereddüt etti, koyu renkli gözlüklerinin arkasından onu dikkatle inceledi. "Katilin veya kurbanın bu bölgeden olabileceğini gösteren bir şey yok mu?"

O gerçekten iyi bir polisti, diye düşündü. Sezgileri, onun söylediğinden daha fazlasını bildiğini söylüyordu. O, gerçeğin dar bir versiyonuna sadık kaldı.

"Katilin bu bölgeden olmadığına eminim," dedi. "Cesedin atıldığı yer rastgele seçilmiş gibi görünüyor."

"Ya da belki de bulunacağı kesin olduğu için," diye Luke sessizce önerdi.

Mack başını salladı. "Evet." Kollarını açtı ve araçtan uzaklaştı. "Kurbanın kimliğini öğrenmem lazım. Genellikle katille bir bağlantısı olur."

"Evet," dedi Luke.

Sophy de aynı fikirde olduğunu belirtmek için başını salladı, ama biraz titriyordu, bu yüzden konuşmaya çalışmadı. Luke'un kendisine yaklaştığını fark etti. Telaşlanarak geri çekilmeye çalıştı. Auralarının fırtına rüzgarlarını serbest bırakma riskini göze alabilecekleri bir an değildi. Hem de seyircilerin önünde.

Luke kolunu rahatça omuzlarına doladı. Bir an için, paniği heyecan verici beklentiden ayıran bıçak sırtında kaldı. Bağlantının ısısı ve ateşi için kendini hazırladı. Belki gün ışığında o kadar güçlü olmazdı. Paranormal enerji karanlık çöktükten sonra her zaman daha güçlüydü.

Ama bu sefer Luke, onun aurasını ezip geçmedi. Bunun yerine, enerji alanı onun enerjisine fısıldadı. Samimi. Rahatlatıcı. Sıcak. Titreme hissi azaldı.

Mack onları bir süre izledi, sonra arabanın kapısını açtı. "Şimdilik bu kadar. Ben gidiyorum. Sen de kayıp kişiler davasına geri dönebilirsin." Sürücü koltuğuna oturmadan önce durakladı ve Luke'a baktı. "Kayıp kişiler hakkında. Polise bildirildiler mi?"

"Hayır," dedi Luke. "Bu özel bir mesele. Aileler yetkililerin karışmasını istemiyor. Kaçak aşıklar durumu olduğunu düşünüyorlar."

Mack, açıkça tatmin olmuş bir şekilde başını salladı. "Anladım. Birkaç genç birlikte yola çıkmaya karar vermiş. Aileler kamuoyunun ilgisini çekmek istemiyor."

"Evet," dedi Luke.

Mack, Sophy'ye baktı. "Olay yerine baktığın için teşekkürler." "Rica ederim," dedi.

Mack gülümseyen bir gülümsemeyle, "Neredeyse eski günlerdeki gibi," dedi. Sophy bunu görmezden geldi.

"Patronunu bir dava olduğunu ikna etmekte iyi şanslar," dedi Luke.

Mack yüzünü buruşturdu. "Teşekkürler. Sophy, yardımcı olabilecek başka bir şey aklına gelirse beni ara."

"Tamam," dedi.

Luke, Mack arabayla uzaklaşana kadar bekledi ve sonra konuştu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet." Bu basit gerçeği sindirmek için bir saniye bekledi. "Evet, iyiyim. Teşekkürler. Aurama rezonans kurma yeteneğin çok kullanışlı." Nefes aldı. "Ama bu sefer farklı hissettim. O kadar ezici değildi."

"Dün gece beni şaşırttın." Kolunu omuzlarından çekti. "Ve bu hafif bir ifade. O şiddetli fırtınaya kapılan tek kişi sen değildin. Ama bu sabah ne bekleyeceğimi daha iyi biliyordum. Artık güneş gözlüklerini çıkarabilirsin."

Tereddüt etti ve sonra yavaşça iki eliyle karanlık gözlükleri çıkardı. Luke'un gözleri, sinirlerine baştan çıkarıcı bir heyecan gönderen bir şekilde ısındı. Artık fiziksel temasa ihtiyacı yoktu - titremeler geçmişti - ama kolunun sıcak ağırlığını özliyordu. Onun dokunuşuna alışabilirdi. Bu muhtemelen iyi bir haber değildi.

"Ne yazık ki, şimdi bunun sırası ve yeri değil," dedi. "Odaklanmamız gerekiyor."

Bu gizemli cümleyi irdelemenin çok aptalca bir fikir olacağına karar verdi. Aynalı gözlükleri ceketinin cebine attı ve boynundaki zincirde sallanan kedi gözü gözlüklerini aldı.

"Mack'e gerçeği söyledim," dedi, çerçeveyi burnuna sıkıca yerleştirerek. "Ama hepsini değil."

"Biliyorum. Başka ne biliyorsun?"

"Kurbanın Deke'nin kulübesinde öldürülen adam olduğundan eminim. Katil sigara içen hayaletti." Yüzünü buruşturdu. "Yani, katil kulübede sigara içen adamdı."

Luke düşünceli bir ifadeyle manzarayı inceledi. "Sigara içen hayalet cesedi atan kişi miydi?"

"O gerçek bir hayalet değildi," dedi soğuk bir sesle. "Biliyorum," dedi kaygısızca.

Kadın içini çekti ve gözlüklerini düzeltti. "Evet, Sigara İçen Hayalet cesedi buraya bıraktı. Sanırım kurbanı kaldırırmda sürükledikten sonra sigarasını attı."

"Bakalım Bruce bulabilecek mi?"

Luke ceketinin cebinden küçük sigara izmariti poşetini çıkardı, fermuarını açtı ve Bruce'a uzattı.

"Ara, dostum," dedi Luke.

Bruce heyecanla gerildi ve hemen yol kenarındaki çalıları koklamaya başladı.

"O bir arama kurtarma köpeği mi?" diye sordu Sophy merakla.

"Bilmiyorum," dedi Luke. "Sanırım bir tür üst düzey askeri veya güvenlik eğitimi almış, ama daha önce gördüklerime benzemiyor. Bazen sanki aklımı okuyabiliyor gibi."

"Bütün hayvanların psişik bir enerjisi vardır. Bunu herkes bilir." Luke gülümsedi. "Öyle mi?"

Kız kaşlarını çatı. "Onun geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?"

"Hayır. Onu yaklaşık üç ay önce bir dağ yolunda buldum." "Terk edilmiş miydi?"

"Bilmiyorum. Mikroçipi yoktu. Bruce gibi akıllı bir köpeği kimsenin terk edeceğine inanmak zor. Ama insanlar gariptir." Luke durakladı. "O

vurulmuştu."

"Hayır." Kız dehşete kapıldı.

"Muhtemelen bir çiftçi onu tavuk çalarken yakalamıştı. Kurşunu çıkaran veteriner onu barınağa götürmemi önerdi, ama bu ne Bruce ne de bana iyi bir fikir gibi geldi. İşte üç ay sonra buradayız."

Bruce'un aniden durup oturduğunu, altın rengi gözlerini Luke'a diktiğini izlediler. Köpek, etkileyici dişlerini gösteren bir köpek gülümsemesi attı.

"Görünüşe göre bir şey bulmuş," dedi Sophy.

Luke öne doğru gitti, çömeldi ve yarısı içilmiş bir sigarayı işaret etti. Bruce'un boynunu okşadı. "Aferin. Teşekkürler dostum."

Sophy, Bruce'un kendini beğenmiş görüldüğüne yemin edebilirdi. Onun, "*Bunu bulmak zor mu sandın? Gözlerim kapalıyken bile yapabilirdim*" diye düşündüğünü hayal edebiliyordu. O bir köpek olduğu ve bu nedenle burnuna çok güvendiği için, bu muhtemelen doğrudu.

Luke, düşmüş bir yaprağı kullanarak sigaranın kalanını topladı ve poşete koydu. Ayağa kalktı.

"Kulübede bulunanlarla aynı marka," dedi.

"Deke'nin kulübesinde bir yabancı, başka bir yabancı tarafından öldürülmüş ve Deke ile Bea kaçak durumdalar. Hâlâ o ikisinin bir ilişki yaşadığı, yaşıyor olduğu fikrini kafamdan atamıyorum. Bu çok... Bea teyzeye hiç yakışmıyor."

Luke burnunu çekti. "Ve büyükannem, Deke'nin karısının kaybını asla atlatamayacağına emindi."

"Amcanın karısı birkaç yıl önce öldü, değil mi?"

"Öldürüldü."

"Anlıyorum. Farkında değildim. Katil yakalandı mı?"

"Tutuklanmadan önce doğal nedenlerden öldü." "Doğal nedenlerden mi?"

"Yetkililer ölüm belgesine öyle yazmışlar."

Belki de nedenler tamamen doğal değildi, diye düşündü. Deke sonuçta bir Wells'ti. Ailede muhtemelen birden fazla CIA suikastçısı vardı. Boğazını temizledi. "Neyse. Durum amcan için çok travmatik olmuş olmalı."

"Öyleydi."

Gözlerini kısarak, "Belki de teyzemi uygun bir dikkat dağıtıcı olarak kullanıyordur. Karısının ölümünü unutmak için Bea'yı kullanıyorsa..."

"Ya teyzen amcamı kullanıyorsa?" "Hayır."

"Belki de birbirlerini kullanıyorlar." Luke uzaktaki ormanı ve gölü işaret etti. "Bu kadar küçük bir kasabada tek bir kişinin çok fazla seçeneği olamaz."

"Bir dakika dur. Teyzem yıllardır burada yaşıyor. Bekar bir kadın olarak gayet mutlu görünüyordu. Danışmanlık işiyle meşgul olmadığına, dünyanın dört bir yanındaki ilginç özel kütüphaneleri ziyaret etmek için seyahatler yapıyordu. Kendi kütüphanesi için kitaplar topluyordu. Akdeniz ve Güney Pasifik'te gemi seyahatleri yapıyordu. Şimdi, birdenbire amcan ortaya çıkıp onu baştan çıkarıyor. Soru şu: Neden?"

"Sen hep bu kadar şüpheli misin?" Luke elini kaldırdı. "Cevap verme. Tabii ki Wells'lere şüpheliyle yaklaşırsın. Sen bir Harper'sın."

"Bu duygunun karşılıklı olmadığını mı söyleyeceksin?"

"Bu tartışma bizi hiçbir yere götürmüyor. Yola çıktığımızda büyükannemle büyükbabamı arayacağım. Belki onlar burada neler olup bittiğine dair bir fikirleri vardır."

"Nereye yola çıkacağız?"

"Bu dağdan aşağı, Santa Rosa'daki havaalanına, şirketin jeti bizi orada bekliyor olacak." Luke kaşlarını kaldırdı. "Hâlâ Fool's Gold Canyon'daki sanat kolonisine gitmeyi planlıyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Birlikte gidelim o zaman."

"Yani, Bea teyzeyi kendi başıma bulmaya çalışırsam, soruşturmanı mahvedeceğimden korkuyorsun."

"Şimdi sen söyleyince, evet," dedi Luke. "Ama birlikte kalmamız için başka bir mükemmel neden daha var. Potansiyel olarak tehlikeli bir duruma giriyoruz. Birbirimizden başka kimseye güvenemeyeceğiz."

"Ki bu, Wells ve Harper aileleri için doğal bir durum olmadığını kısa süre önce anladık."

"Bu sefer başka seçeneğimiz yok." "Anlaşma yüzünden."

"Ve teyzenle amcam ciddi tehlike altında olabilirler." Haklıydı.

Tartışmayı bırakıp işe koyulmaları gerekiyordu.

"Dükkana geri dönüp eşyalarımı toplamam lazım," dedi. "Ayrıca kütüphaneden birkaç kitap almak istiyorum."

"Yerel halk kütüphanesine uğrayıp tatil için kitap almayı önermiyorsun herhalde."

"Hayır, Hidden Lane'deki dükkanın bodrumundaki Bea teyzenin özel kütüphanesinden bahsediyorum."

ON İKİ

"Tamam, resmen etkilendim," dedi Luke. Kapının hemen içinde durdu ve Hidden Lane'deki evin altındaki büyük bodrumun içini inceledi. "Ne beklediğimi bilmiyorum, ama bu değildi."

Sophy burnunu çekti. "Teyzemin Ouija tahtaları, kristal küreler ve astroloji haritalarıyla çalıştığını düşünüyordun, değil mi? Kabul et."

"Ciddi bir kütüphane beklemiyordum diyelim."

Bea'nın kütüphanesine o kadar alışmıştı ki - Chloe ile birlikte orada saatlerce vakit geçirmişlerdi - bazen başkalarının gözünde nasıl görüldüğünü unutuyordu. Tavandan yere kadar uzanan raflar, deri ciltli kitaplar, el yazmaları, çok eski ve çok yeni kitaplar, uzun gizemli dergiler, el yazısı anılar, hükümet belgeleri ve çeşitli akademik kurum ve araştırma merkezlerinden raporlar ve makalelerle doluydu. Hepsi paranormal olaylara adanmıştı.

"Bea'nın kütüphaneci ve nadir kitap uzmanı olduğunu bildiğini sanıyordum," dedi. "Psişik danışmanlık onun yan işi. Yeteneklerini insanların cevap bulmasına yardımcı olmak için kullanma konusunda güçlü bir sorumluluk hissediyor."

Luke en yakın rafa doğru yürüdü ve kitapların sırtlarını inceledi. "Kız kardeşinin Güney Pasifik'teki bir adada olduğunu mu söylemiştin?"

"İnzivaya çekilmiş bir koleksiyoncu onu koleksiyonunu görmeye davet etti. Eğer onları şahsen ABD'ye götürüp Bea'nın kütüphanesinde saklayacağına söz verirse, en önemli parçalarından bazılarını ona vermek istediğini söyledi."

Luke kaşlarını kaldırdı. "Onları teyzene *vermek* mi istiyor?"

"Kız kardeşime, koleksiyonundaki bazı eşyalardan korktuğunu söyledi. Böyle şeyler olur. Koleksiyoncular çok eksantrik ve batıl inançlı olabilirler. Eski Bluestone Projesi ile bağlantılı bazı belgeleri olduğunu iddia ediyor."

"Neden Vakıf ile iletişime geçmedi? Vakıf, kaynağı kesin olan tüm Bluestone belgelerini ve eserlerini kabul eder ve en yüksek fiyatı öder."

"Bu sizi şok edebilir Bay Wells, ama paranormal topluluktaki çoğumuz Vakıf ile iş yapmak istemiyoruz."

Omuz silkti. "Wells, Inc. bu kuruluşla iyi bir çalışma ilişkisi içindedir."

"Ne kadar güzel. Belki de topluluğumuzdaki çoğumuzun, Vakfın sizin ailenize gösterdiği saygıyı bize de göstermesini sağlayacak güce ve paraya sahip olmadığımız aklınıza gelmemiştir. Vakıf, yeteneklerimizle geçimimizi sağlamaya ve toplumun üretken üyeleri olmaya çalışan bizleri denetleme hakkına sahip olduğunu düşünüyor gibi görünüyor."

"Bu tartışmayı bırakıp asıl konuya odaklanalım. Teyzenin kütüphanesinde ne yapıyoruz?"

Haklıydı. Bir görevleri vardı. İlerlemeleri gerekiyordu.

Eski moda kart kataloğuna gitti ve *V-Z* yazılı çekmeceyi açtı. Konu başlıklarını gözden geçirmeye başladı.

"*Kaybolan Adalar, Vizyonlar... İşte burada, Vorteks Bölgeleri, ABD.*" Çekmeceyi kapattı ve rafların arasına yöneldi.

Luke onu takip etti. Bruce da öyle.

Köşeyi döndü, başka bir koridora girdi ve *Vorteksler, Ley Hatları ve Doğal Güç Alanları* yazan büyük bir bölümün önünde durdu.

"Vortex siteleri hakkında yazılmış tonlarca literatür var," dedi. "Ama şaşırtıcı bir şekilde Fool's Gold Canyon'un konumu hakkında çok az şey var."

"Belki de gerçek bir vorteks bölgesi olmadığı içindir," dedi Luke. "Dünya çapında, turistleri çekmek için kendilerini doğal güç bölgeleri olarak tanıtan birçok küçük kasaba, topluluk ve tatil köyü var."

"Doğru. Yine de tuhaf görünüyor." Rafta ince bir kitap buldu. "İşte aradığım şey, *Fool's Gold Canyon Vorteksi Üzerine Bir Araştırma*. Kendi yayınladığı bir kitap. Şimdi, yanımızda götürmek istediğim bir kitap daha var. Kasada."

"Burada bir kasanız mı var? Bütün bodrum kasa gibi görünüyor." "Wells ailesinin çok özel bir kasası olmadığını söylemeyin."

"Tabii, ama bunun nedeni korumamız gereken bazı eski sırlar olması."

"Harpers'ların da var."

Diğer kitaplıklarla tamamen aynı görünen bir kitaplığın önünde durdu. Bir cildi çıkardı, arkasındaki düğmeye bastı ve Harper ailesinin kasasını koruyan kristale biraz enerji aktardı.

Luke konuşmadan önce onun şaşkınlığını hissetti.

"Bu benim düşündüğüm şey mi?" diye sordu, ona yaklaşıp. "Psi kilidi mi?"

"Kristal tabanlı teknoloji," dedi Sophy gururla. "Sadece Bea, Chloe veya ben bu kasayı açabiliriz."

Luke kısa bir süre eğlenerek gülümsedi. "Tüm Wells'lerin bildiği gibi, Harperlar kilitler konusunda çok, çok iyidir."

Sophy çenesini kaldırdı. "Evet, öyleyiz."

Tüm kitaplık yana kayarak, çelik plakalarla kaplı bir odayı ortaya çıkardı. Çelik ve cam raflar tavandan tabana kadar dizilmişti. Harper ailesinin dört nesil boyunca topladığı en önemli ve en tehlikeli kitaplar, kristaller, Bluestone eserleri ve hatıra eşyalarıyla doluydu.

Girişten paranormal enerji akımları dışarıya doğru akıyordu. Sophy, saçlarının statik elektriğe tepki veriyormuş gibi hareket ettiğini hissetti. Luke'un koyu renkli saçları hafif bir esinti ile dalgalanmış gibi görünüyordu. Bruce girişte havada asılı kalarak hafifçe sızlandı.

Luke ısıklık çaldı ve içeri girdi. "Cehennemden daha sıcak. Vakıf bu eşyaların bazıları için cinayet bile işler."

"Bizi endişelendiren 'öldürmek' kısmı," dedi

Sophy. "Ben mecazi olarak konuşuyordum."

"Uh-huh. Bekle, kayıt defterini getireyim."

Dar bir koridordan kasaların arkasına gitti, aradığını buldu ve kapıya doğru yöneldi.

Luke, siyah deri ciltli kitaba büyük bir ilgiyle baktı. "Bu ne
"

Büyük büyükbabam Tobias Harper'ın kişisel günlüklerinden biri.
Anlaşmanın kurulmasına karar verilen dönemi kapsıyor." "Vakfı boş verin,
Wells, Inc. bu cilt için bir servet öderdi
sadece fiyatını söyle."

"Bunu karşılayamazsın." Günlüğü daha sıkı tuttu, bir an için onun elinden
almaya çalışacağından korktu. "Bu bir aile yadigarı. Paha biçilemez."

"Wells ailesinin kasasında daha güvende olur."

"Harpers kendi yadigârlarına kendileri bakabilir, çok teşekkürler."

Adam ona soğuk bir gülümseme attı. "Bunu başka bir zaman konuşabiliriz.
Şu anda yola çıkmamız gerekiyor."

"Bu seyir defteri konusunda tartışacak başka bir şey yok. Ama haklısın, yola
çıkmalıyız. Eşyalarımı toplamam sadece bir dakika sürer."

"Merakımdan soruyorum, o kabarık montu Arizona'ya götürmeyi mi
planlıyorsun?"

"Tabii ki hayır. Sıcak iklimler için kullandığım başka bir ceketim var."

Kasanın kilidini kapattı ve kütüphanenin kapısına doğru yöneldi. "Biliyor
musun," dedi Luke, "bir süre kütüphaneciyle çıkmıştım."

"Gerçekten mi?" dedi Sophy. "Nasıl gitti peki?" "İyi
bitmedi."

"Kim olursa olsun, ona sempati duyuyorum. Ben de birkaç kötü son
yaşadım."

ON ÜÇ

"DEKE HER ZAMAN dürtüsel bir tip olmuştur," dedi Angela Wells. Telefonu elinde, deri koltuktan kalkıp masanın önüne geçti. Şifreli telefonun hoparlör düğmesine bastı ve cihazı cilalı yüzeye koydu. "Bu onun yeteneği. Onu aşırı özgüvenli yapıyor. Pervasız."

Çalışma odasının diğer tarafında Harry dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı ve gri kaşlarını kaldırdı. Onunla onlarca yıldır evliydi, onun bu değerlendirmesine katılmadığını bilecek kadar uzun bir süredir. Ne yazık ki, o da bu değerlendirmeye katılmıyordu. Evet, en büyük oğullarının adrenalin dolu heyecanlar peşinde koşma geçmişi vardı, ama karısının ölümünün hemen ardından çok karanlık bir döneme girmişti. Ajans'tan en tehlikeli görevleri almıştı. Bir yıldan fazla bir süredir, oğlunun bir daha geri dönmeyeceğinden korkmuştu.

Oğulları korkunç bir uçurumun kenarından geri dönmüş gibi görüldüğünde çok minnettar olmuştu. Son üç dört yıldır daha sakin görünüyordu. Daha mutlu. Daha memnun. Fotoğrafçılık hobisine giderek daha fazla yoğunlaşmaya başlamıştı.

Ama şimdi karanlığın onu yeniden ele geçirdiğinden korkuyordu.

"Haklıydın," dedi Luke bağlantının diğer ucunda. "Deke'nin başı dertte."

Angela iç geçirdi. "Bundan korkuyordum. Ajans'tan emekli olduktan sonra nihayet sakinleşeceğini düşünmüştüm."

"Bir dakika," dedi Sophy. "Deke Wells'in bir istihbarat ajansı için çalıştığını mı söylüyorsun? Hangisi? CIA? FBI? NSA? DHS? Yoksa gölgeli, kayıt dışı bir Vakıf kuruluşu mu?"

Angela yüzünü buruşturdu. Bir Harper ile konuşuyordu. Her sözüne dikkat etmek zorundaydı. Luke kısa bir süre önce yoldan aradığında, Sophy Harper'ın arabada olduğunu ve telefonun hoparlörde olduğunu söylemişti, ama Sophy tek kelime etmemişti. Şimdiye kadar.

"Boş ver," dedi Angela yumuşak bir sesle. "Bu Wells ailesinin meselesi."

"Görünüşe göre Harper ailesinin meselesi haline gelmiş," diye karşılık verdi Sophy

"İnan bana, bu işe karışmaktan hiç hoşnut değilim, ama ikimiz de biliyoruz ki bu şartlar altında başka seçeneğim yok. Görünüşe göre oğlun teyzemi ciddi bir belaya bulaştırmış."

Angela öfkesini kontrol altına aldı. "Beatrice Harper'ın olanlardan sorumlu olabileceğini düşündün mü?" dedi buz gibi bir ses tonuyla. "İnanması zor, ama Luke'un dediğine göre, Deke ve teyzenin bir tür ilişkisi varmış. Bea Harper muhtemelen onu baştan çıkarmıştır. Dul kaldığından beri çok savunmasız bir durumda."

"Deke'in karısı beş yıl önce öldü. Bu talihsiz durumdan teyzemi sorumlu tutamazsınız. Ama bir konuda sana katılıyorum: Bu ikisini bir çift olarak düşünmek zor. Kendine *aşırı* güvenen, *pervasız* Wells'te ne bulduğunu hayal bile edemiyorum, özellikle de gizli bir devlet *kurumunda* çalıştığı belli olan birinde. Emekli olduğu için görünürde hiçbir gelir kaynağı olmayan Wells'te. Gerçekten, kim fotoğrafçılıkla geçimini sağlayabilir, özellikle de onun yaşında? Sosyal medya kullanıcısı olduğunu sanmıyorum."

"Bu ne cüret?"

"Belki Deke Wells hala o süper gizli ajans için çalışıyordur. Fotoğrafçılık işi bir paravan olabilir. Bea teyzeyi tehlikeli bir davaya sürüklediğini ve şimdi ikisinin de başının belada olduğunu öğrenirsem hiç şaşırmam."

"Sen," dedi Angela dişlerini sıkarak, "çok aktif bir hayal gücün var. Gerçeklere bağlı kalmaya çalışmalısın. Bu seni çok daha ileri götürür."

"İşte bir gerçek," dedi Sophy soğuk bir sesle. "Deke ve Bea'nın, aileler arasındaki anlaşmayla ilgili bir şey yüzünden başlarının belada olma ihtimali çok yüksek. Luke ve benim, onları bulmak için birlikte çalışmaktan başka seçeneğimiz yok."

"Luke'un senin yardımına ihtiyacı olduğunu hiç sanmıyorum. Bu soruşturmayı kendi başına yürütme yeteneğine sahip."

"Bea teyze tehlikedeyken, onun bu işi tek başına halletmesine izin vermeyeceğim."

"Bu tür şeyler senin uzmanlık alanın değil. Sen sadece bir suç mahalli okuyucusu ve bir hizmetçisin. Sana ödenen parayı hak ettin. Artık hizmetlerine ihtiyaç yok. Eminim Luke, yoluna çıkmazsan çok sevinir. Bırak bu işi o halletsin."

Luke boğazını temizledi. "Uh, büyükanne, durumu anlamadığını düşünüyorum. Sophy bu projeye kendini adanmış durumda. Teyzesi için endişeleniyor ve Fool's Gold Canyon'a gitmeye kararlı. Birlikte çalışmamız mantıklı."

"Hayır, mantıklı değil," diye tersledi Angela. "Bu, eğitilmiş bir güvenlik analistinin yapacağı bir iş. Harperlar, böyle bir durumda faydalı olabilecek hiçbir yeteneğe sahip değiller."

"Wells klanının, bir iş imparatorluğunu kontrol ettiği için Harper'lardan üstün olduğunu düşündüğünü biliyorum," dedi Sophy, "ama ikimiz de bu imparatorluğun büyük büyükbabamın icatları üzerine kurulduğunu biliyoruz."

"Xavier Wells ve Tobias Harper ortaklı. İlk güvenlik cihazlarını birlikte geliştirdiler. Büyük büyükbabanın iş kafası olmaması bizim suçumuz değil."

"Xavier Wells'in Tobias'ı şirketten kovduğu bir gerçek," diye karşılık verdi Sophy.

"Xavier, Tobias'ı satın aldı. Büyük büyükbaban zorla kovulmadı. Kendi araştırmalarını sürdürmek istiyordu ve bunun için paraya ihtiyacı vardı. Xavier ona çok fazla para verdi. Büyük büyükbaban bu parayı, piyasada hiç yer bulamayan tuhaf icatlara harcadı."

"O bir konsept adamıydı," diye mırıldandı Sophy. "Bir vizyoner." Ama şimdi savunmaya geçmişti. Angela hızlıca harekete geçti.

"Geçmişte ne olmuş olursa olsun, her iki adam da Kaleidoscope silahlarının sırlarının dünyaya yayılmaması gerektiği konusunda hemfikirdi," dedi. "Aileler arasında kutsal bir anlaşma yaptılar ve hepimiz bu anlaşmaya uymak zorundayız."

"Aynen öyle," dedi Sophy, yine çok soğukkanlı bir şekilde. "Bu, Luke ve benim birlikte çalışacağımız anlamına geliyor. Şu anda bilgiye ihtiyacımız var, özellikle de kocanın Kaleidoscope hakkında bildiği her şeye."

"Harry, Harper'dan emir almaz," diye tersledi Angela. "Luke, ona bir şey yap."

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi Luke. "Dünyanın en zeki adamı olmayabilirim, ama iki kadın arasındaki kavgayı ayırmaya çalışacak kadar aptal da değilim."

"Çok akıllıca," dedi Harry çalışma odasının diğer tarafından. Bilgisayarı kapattı, ayağa kalktı ve masaya doğru yürüdü. "Belki de hepimiz buraya odaklanmalıyız."

"Patron haklı," dedi Luke.

Angela kendini topladı. "Evet, haklı."

"Sophy haklı," dedi Luke. "Kaleidoscope hakkında bilgiye ihtiyacımız var. Bizim neslimiz için bu çok eski bir tarih. Hikayenin bazı parçalarını biliyoruz, ama hiçbirimiz tam bir resme sahip değiliz."

"Benim için de çağdaş tarih değildi," dedi Harry. "Anlaşma yapıldıktan ve babam ile Tobias Harper ortaklıklarını sonlandırdıktan sonra doğdum. Babam Kaleidoscope veya Pandora'nın kutusu hakkında hiç fazla konuşmazdı. Sadece ikisinin de son derece tehlikeli olduğunu vurgulardı."

"Dur bir dakika," dedi Luke. "Pandora'nın kutusu Fogg Gölü patlamasında kayboldu. Bunun Kaleidoscope ile ne ilgisi var?"

"Kaleidoscope silahlarında sorunlar vardı," dedi Harry. "Doğru, psişik geri tepme sorunu."

"Pandora'nın kutusundaki kristaller geri tepmeyle başa çıkmak için geliştirilmişti. Ama sonunda babam ve Tobias Harper, kristallerin silahlardan daha tehlikeli olduğu sonucuna vardılar. Babam hayatının sonuna kadar, taşların Fogg Gölü patlamasında tonlarca kayanın altında gömülmüş olmasını umdu, ama birisinin onları kaçırmış olabileceğini hep merak etti."

Sophy burnunu çekti. "Mesela Tobias Harper adında biri mi?"

"Tabii ki hayır," dedi Harry. "Kaleidoscope ve Pandora'nın kutusu söz konusu olduğunda, Xavier ve Tobias birbirlerine güveniyorlardı. Başka seçenekleri yoktu."

"İyi haber şu ki, bu Pandora'nın kutusundaki kristalleri ilgilendirmiyor," diye araya girdi Angela. "Öyle olsaydı, Deke o geçiş kartlarına başka bir şey yazardı. Belli ki sadece Kaleidoscope için endişeleniyordu."

"O haklı," dedi Harry. "Bakın, kasada biraz araştırma yapmam gerekiyor. Eski Kaleidoscope dosyalarını çıkarıp, içinde yararlı bir şey var mı bakacağım. Bir şey bulur bulmaz sizi ararım."

"Teşekkürler," dedi Luke. "Santa Rosa'ya gidiyoruz. Şirket jetini oraya çağırdım. Kasada ne bulursan bana haber ver."

"Tamam," dedi Harry.

Telefonu kapattı.

Angela telefonunu aldı ve ona öfkeyle baktı. O, hayatının aşkıydı, ama daha inatçı bir adamla hiç tanışmamıştı. *Tipik Wells*, diye düşündü sevgiyle.

O yıl emekli olacağına söz vermişti ve Angela çok sevinmişti. Uzun bir gemi seyahati için rezervasyon yaptırmışlardı. Planlar yapılmıştı. Altı ay öncesine kadar, Wells, Inc. yönetimindeki geçiş süreci, sektör gözlemcileri de dahil olmak üzere çoğu kişinin beklediğinden çok daha sorunsuz ilerliyordu. İş dünyasında, sıkı bir şekilde yönetilen aile şirketlerinde halefiyet düzenlemelerinin her zaman karmaşık olduğu bilinen bir gerçektir. Ancak Harry istifa edeceğini ve yönetimi Luke'a devredeceğini açıkladığında, hiç kimse buna tepki göstermedi.

En büyük torunları en uygun adaydı, ve bunun nedeni sadece kanında akan psişik düzeyde mühendislik ve bilimsel yeteneklere sahip olmaması değildi. Luke'un babası Matthew'un, şirketi yönetmekten çok mühendislik laboratuvarını tercih edeceği beşikten beri belliydi ve Deke'nin karısının ölümünden sonra daha da belirgin hale gelen huzursuzluğu, Wells, Inc. şirketini yönetmeye asla konsantre olamayacağı anlamına geliyordu.

Luke ise, ailenin diğerk üyeleri araştırma ve geliştirmeye odaklandığı gibi, işin gizemli inceliklerine odaklanabilirdi. Altı ay önceki felakete kadar, Wells, Inc.'in başkanı olarak gelecekteki rolünden sadece memnun olmakla kalmamış, aynı zamanda bu konuda çok hevesliydi. *Azimli* demek bile yetersiz kalırdı. Tüm Wells erkekleri gibi, bir hedef belirlediğinde veya bir sorumluluk üstlendiğinde, misyon odaklıydı.

Şirketi geleceğre taşımak gibi bir meydan okumaya takıntılıydı — ta ki hayatına yanlış kadın girene kadar. Victoria Ellsworth sadece kalbini kırmakla kalmamış — bu da yeterince kötüydü — aynı zamanda kendine olan güvenini de yerle bir etmişti. Angela'nın affedemediği zarar buydu.

Harry, sorunun geçici olduğuna, Luke'un yaptığı hatayı kabul etmek için zamana ihtiyacı olduğuna inanıyordu. Evet, bu ciddi bir hataydı, ama felaket önlenmişti. Luke, yargı hatasından ders almıştı. Yakında ilerlemeye hazır olacaktı.

Angela da başlangıçta kendine aynı şeyi söylemişti. Ancak son zamanlarda giderek endişelenmeye başlamıştı. Luke, herkesin umduğu gibi toparlanamıyordu.

Ama şu anda, onun da odaklanması gerekiyordu.

"Sophy Harper sorun olacak," dedi.

"Bu fikre nereden kapıldın?" dedi Harry. Ağzının köşesi seğirdi. "Kulak misafiri olduğum konuşmaya bakılırsa, ikinizin birkaç ortak noktası var gibi görünüyor."

"Bu komik değil."

"Sophy Harper için başka zaman endişelenebilirsin. şu anda daha büyük bir sorunumuz var."

"Biliyorum," dedi Angela. "Kaleidoscope."

Harry kapıya doğru yöneldi. "Kasaya inmemiz gerekiyor."

ON DÖRT

"Büyükannen müthiş bir kadın," dedi Sophy.

Luke neredeyse gülecekti. "Bunu fark ettin, değil mi? Tek söyleyebileceğim, onunla çok iyi başa çıktığın. Hayran kaldım."

Artık dağlardan çıkmışlardı, kuzey Kaliforniya'nın şarap bölgesi olan inişli çıkışlı tepelerden geçerek Santa Rosa havaalanına doğru gidiyorlardı. Bir şirket jeti onları Arizona'daki küçük bir bölgesel havaalanına uçurmak için bekliyordu. İndikten sonra, eyaletin muhteşem kırmızı kaya bölgesine kadar kalan yolu arabayla gideceklerdi. Her şey yolunda giderse, akşamüstü sanat kolonisine varacaklardı.

"Düşündüm de," dedi Sophy. "Belki de Deke ve Bea'nın ilişkisi hakkında yanılıyoruz. Belki de koşullar onları bir araya getirmiştir." Bruce'un kulaklarını kaşımak için durakladı. "Sen ve ben gibi."

"Deke ve Bea'nın nasıl ve ne zaman bir araya geldiğini bilmiyoruz, ama aralarındaki ilişkinin sıradan bir ilişkiden daha fazlası olduğu açık. O kulübenin yatak odasındaki sahne çok samimi görünüyordu."

İnledi. Bruce haklıydı.

"İlişkilerini hepimizden gizleyebilmeleri inanılmaz," dedi. "Chloe'ye anlatana kadar bekle. Ama bu başka bir zamanın sorunu." Bir düşünce aklına geldi. "Ailen, anlaşmanın tarihçesi ve ortaklığın dağılmasından hiç bahsetti mi?"

"Detaylı olarak değil. Bu konuda çok fazla bilgileri olduğunu sanmıyorum. Ya da umursadıklarını. Babam kendi Wells laboratuvarı olan bir mühendis. Annem ise doktor. Her zaman

geleceğe odaklanmışlardır, geçmişe değil. Peki ya senin ailen? Bu konuyu konuştular mı?"

Sophy dalgın dalgın Bruce'un kulaklarını okşadı. Bruce, muhtemelen dostça bir jest olarak, dişlerini göstererek sırttı.

"Chloe ve ben çok küçükken bir araba kazasında anne babamızı ve dedemizi kaybettik," dedi. "Bir kongreye birlikte gidiyorlardı. Sarhoş bir sürücü onların arabasına çarptı ve arabayı uçurumdan aşağı attı. Bea teyzem bizi büyütme sorumluluğunu üstlendi."

"İki yetim kızı büyütme genç bir kadın için büyük bir sorumluluktur."

"Bea yirmili yaşlarının başındaydı, hayata yeni başlamıştı. O benim babamın kız kardeşi idi. Chloe ve benim birkaç akrabamız daha vardı ama hiçbiri bize elini uzatmadı. Bea bizi kalbine aldı. Parası kısıtlı idi ama işi yoluna girene kadar her şeyi idare etmeyi başardı. Chloe ve ben çok şanslı olduğumuzun farkındayız. Bea için her şeyi yaparız."

"Bu düşmanlık hakkında bildiğiniz her şeyi ondan öğrendiniz, değil mi?"

"Evet. O, ailelerin tarihine her zaman çok meraklıydı, ama Harperlar lehine biraz önyargılı olması da mümkündür."

Luke geçici bir gülümsemeyle gülümsedi. "Büyükannemin Wells'lere karşı tutumu gibi. Sen ve kız kardeşinin öğrendiğiniz anlaşmanın tarihçesini, kardeşim ve benim öğrendiğimizle karşılaştırmak ilginç olabilir. Aynı olduklarını sanmıyorum."

"Tarihin özelliği budur, değil mi?" dedi. "İki kişi aynı şeyi aynı şekilde anlatmaz."

"İki aile de aynı şekilde anlatmaz. Sen hangi versiyonu öğrendin?"

Yolun iki yanını kaplayan geniş üzüm bağlarını düşündü. "Bea teyze bize, büyük büyükbabamın ve senin büyük büyükbabanın Bluestone Projesi için işe alındığını söyledi. Fogg Lake laboratuvarına atandılar. Küçük departmanlarının görevi, mükemmel bir casus silahı tasarlamaktı; paranormal ışık kullanarak hedefini ortadan kaldırıp hiçbir kanıt bırakmayan bir silah."

"Smoking Ghost'un kurbanını öldürdüğü gibi," dedi Luke, sözlerinde sert bir tonla.

O titredi. "Evet. Projenin kod adı Kaleidoscope'du çünkü tasarımda aynalar ve kristaller kullanılmıştı."

"Tobias Harper ve Xavier Wells iki prototip yapmayı başardılar, ama sonunda proje rafa kaldırıldı."

"Kelimenin tam anlamıyla," dedi kadın, ona yan gözle bakarak. "Ailenizin özel kasasında."

"Doğru," dedi Luke. "Harper ve Wells, birkaç nedenden dolayı geliştirme çalışmalarını durdurma kararı aldı. Bunlardan biri geri tepme sorunu, diğeri ise menzil sorunu. Güçlü bir medyumun elinde bile silahlar sadece çok kısa mesafelerde etkiliydi. En fazla üç veya dört metre. İnsanların ürettiği psişik enerjinin menzili çok sınırlıdır."

"Silahlar sadece tetiği çeken kişinin gücü kadar mı güçlüydü?" "Aynen öyle," dedi Luke. "Silahların askeri veya istihbarat amaçlı kullanım için "Şaka yapmıyorsun." Bruce elini hafifçe itti. Ona baktı ve onun konsola dalgın bir ifadeyle baktığını gördü.

"Hadi canım." Bruce elini hafifçe itti. Ona baktı ve onun konsola dalgın bir ifadeyle baktığını gördü.

"Konsolun içinde atıştırmalıklar saklıyorum," dedi Luke. "Anladım."

Konsolu açtı ve köpek ödülleri torbasından birkaç atıştırmalık çıkardı. Bruce bunları nezaketle ve coşkuyla kabul etti ve ona hayranlık dolu bir bakışla karşılık verdi.

"Sen manipülatif küçük bir cehennem köpeği, değil mi?" dedi.

"Cehennem köpeği mi?" diye sordu Luke.

"Boş ver." Konsolu kapattı ve arkasına yaslandı.

"Kaleidoscope sorununu bırakmadan önce, Tobias ve Xavier bir kez daha denemeye karar verdiler," diye devam etti Luke. "Teoriye göre, silahları uzaktan ateşlemeyi başarırlarsa, silahları daha kullanıcı dostu hale getirebilir ve boyutlarını ve güçlerini artırabilirlerdi."

"Tetiği çeken kişi silahla doğrudan temas halinde değilse, psişik geri tepme sorunu artık bir sorun olmayacaktı."

"Plan buydu," dedi Luke, "ama paranormal mühendislikte en temel engellerden biri olan pil sorunuyla karşılaştılar. Büyük miktarda paranormal enerji depolayabilecek ve gerektiğinde serbest bırakabilecek bir malzeme bulmaları gerekiyordu. Laboratuvardaki üçüncü mühendis, Maxwell Coburn, malzeme uzmanıydı. O, projenin bu kısmında çalıştı."

"Ciddi miktarda enerji depolamanın bir yolunu bulsan bile, bu enerjiyi sadece pilleri şarj etmek için değil, silahları ateşlemek için odaklamak için nasıl yönlendireceğini de bulman gerekir. Kristallere ihtiyacın olur. Çok güçlü kristallere."

"Mesleğini yanlış seçmiş olabilirsin," dedi Luke. "İyi bir para-mühendis olabilirdin."

"Hayır. Ben matematikle uğraşmam. Ancak ben bir Harper'ım, bu yüzden kristaller hakkında biraz bilgim var."

"Tobias ve Xavier, Coburn'un pillerinin çalıştığını varsayarak, güçlü enerjiyi kaldırabileceğine inandıkları altı laboratuvar yapımı taş geliştirdiler. O zaman ikinci kez düşünmeye başladılar. Kristallerin yanlış ellere geçmesinden endişe ettiler. Önlem olarak Tobias Harper, her birini, sadece özel psişik yeteneği olan birinin kilidini açabileceği şekilde ayarladı."

"Harper ailesinin kanında güçlü olan bir yetenek," dedi Sophy, gururunu gizlemeye çalışmadan.

"Görünüşe göre büyük büyükbaban o zaman bu küçük gerçeği tam olarak açıklamamış," dedi Luke.

Sophy ona uyarıcı bir bakış attı. "O konuya girme. Büyük büyükbabanın kristalleri açmak için gerekli yeteneğe sahip olmaması Tobias Harper'ın suçu değildi."

"Xavier, sadece Tobias veya onun yeteneğine sahip birinin kristalleri açabileceği fikrini sevmiyordu, ama başka seçenek yoktu. Kristalleri cam bir kutuya koyup kutuyu laboratuvardaki kasaya sakladılar. Kasayı açacak şifreyi bilen tek kişiler onlardı."

"Peki ya diğer mühendis? Pil sorunuyla uğraşan mühendis?"

"Fogg Lake felaketinden kısa bir süre önce Harper ve Wells, Coburn'dan şüphelenmeye başladılar," dedi Luke. "Onun komünist casus olabileceğini düşündüler. O günlerde herkes yataklarının altında komünistleri arıyordu. Xavier ve Tobias ona kasanın şifresini vermediler. Sonra patlama meydana geldi."

"Bu kısmı biliyorum," dedi Sophy. "Felaketin ardından yaşanan kaos içinde, büyük dedelerimiz iki prototip Kaleidoscope silahını ve projeleriyle ilgili bazı gizli belgeleri aldılar. Ama kasayı açtıklarında altı kristalin kaybolduğunu fark ettiler."

"Coburn'un kasayı açıp kristalleri çaldığını düşündüler, ama onu aramak için zaman yoktu. Herkes gibi onlar da canlarını kurtarmak için kaçmak zorundaydılar. Daha sonra Coburn'un patlamada öldüğü söylendi. Ama kim bilir? Fogg Lake'den sonra, Bluestone Projesi'nden sorumlu olan kişi, tüm laboratuvarları kapatıp kayıtları yok etmek için yeterince hızlı hareket edemedi."

"Tobias ve Xavier, silahları ve belgeleri Wells ailesinin kasasında saklamaya karar verdiler," dedi Sophy. "Coburn ölümünü sahte gösterip kristalleri çalmayı başarmış olsa bile, kilidi açamadığı için onlarla hiçbir şey yapamayacağını düşündüler."

"Sonra birlikte iş kurarak gerçekten felaket bir hata yaptılar," diye bitirdi Luke. "Bir yıl içinde birbirlerinin boğazına sarıldılar."

"Xavier, Tobias'ın şirket hisselerini satın aldı, evlendi ve bir imparatorluk kurdu. Büyük büyükbabam evlendi ve başarısız bir mucit oldu. Hikayenin sonu."

"Büyük büyükbabanın, Xavier'in işi büyük bir başarıya ulaştırmak için kullandığı tasarımlardan birinin kendisine ait olduğunu iddia ettiği kısım hariç," dedi Luke.

"Ve büyük büyükbabanın, başlangıçta bir anlaşma yaptıklarını ve şirket büyüdükten sonra yeniden müzakere etmeyi reddettiklerini söylediği kısım hariç. Ve böylece, Wells ve Harper aileleri arasında yarım yamalak bir husumet doğdu. Saçma."

"Muhtemelen bir husumetin en belirgin özelliği," dedi Luke.

ON BEŞ

"SİKTİR," DEDİ HARRY. Kasadaki boş rafı inceledi, itiraf etmek istediğinden daha fazla sarsılmıştı. "Bu iyi değil."

"Hayır." Angela kollarını kavuşturdu. "Değil. Silahları en son ne zaman kontrol ettin?"

"Uzun zaman oldu," diye itiraf etti Harry.

Büyük kasa, büyük evin bodrumuna inşa edilmişti. İnşaatı kendisi denetlemişti. Ailenin on yıllar boyunca topladığı eserleri ve hatıraları saklamak için tasarlanmıştı ve tıka basa doluydu.

Raflardaki nesnelerin çoğu — eski devlet kahve fincanları, daktilolar, kalemliklerden hantal görünümlü ofis ekipmanları ve mobilyalarına kadar — Bluestone'un kapanmasının ardından yıllar boyunca toplanmıştı. Hepsi, uzun zamandır unutulmuş laboratuvarlardan birinde zaman geçirmiş olmanın sonucu olarak paranormal bir hava kazanmıştı.

"Bir yıl önce Luke şirketin kontrolünü ele almaya hazır olduğunu söylediğinde onu buraya getirip silahları gösterdim," dedi Harry. "Ona Pandora'nın kutusu hikâyesini ve eski anlaşmanın önemini de hatırlattım."

"Hatırlıyorum," dedi Angela. "Onun her şeyi çok ciddiye aldığını söylemiştin."

Harry düşünerek çenesini ovuşturdu. "Babam ve Tobias Harper, kristallerin Fogg Gölü patlamasında yok olduğuna hiç inanmadılar.

her ikisi de, patlamadan sonra yaşanan kaos sırasında birinin kutuyu alıp ortadan kaybolduğuna inanıyordu."

"O gün laboratuvardan kimlerin sağ çıktığı ve kimlerin öldüğü konusunda kesin kayıtlar yok, en azından bizim bildiğimiz kadarıyla. H k met, Bluestone Projesi'ni örtbas etmek için elinden geleni yaptı." Angela dönüp hızla kasadan  ıktı. "Luke'u ve Harper'ı aramalıyız. Bu için yine kötü bir hal aldığını bilmeleri gerekiyor."

Harry onu takip etti. "Harper kadınının adı Sophy." "Bunu biliyorum."

" yle d   nm   t m."

Kasadan çıktıktan sonra Harry güvenlik sistemini sıfırladı ve ba ını salladı. "Birinin bu kilidi açmış olması inanılır gibi değil. Wells, Inc. laboratuvarının en son teknolojisi."

"Harpers'ların kilitlerle arası iyi olduğunu biliyorum," dedi Angela soğuk bir sesle. Harry homurdandı. "Biliyorum."

ON ALTI

"KALEIDOSKOP BELGELERİ VE prototipler kayıp mı?" Luke telefonu hoparlöre aldı ve jet motorlarının boğuk gürültüsünün üstüne çıkmak için sesini biraz yükseltti. "Çalındılar mı? Buna inanmak zor. Yanlış yere koyulmadıklarından emin misin? Belki rafın arkasından düşmüşlerdir. O kasada çok fazla ıvır zıvır var."

Sözlerinin keskinliği, Sophy'nin duyularında bir alarm hissi uyandırdı. Şık özel jete bindiklerinde onları bekleyen zengin atıştırma tepsisinden bir dilim yaşlı çedar peyniri seçmişti. Ağzına atmadan önce durakladı.

Luke'un ses tonuna tepki gösteren tek kişi o değildi. Koridorun karşısındaki yolcu koltuğunda emniyet kemeriyle bağlanmış olan Bruce da bu havayı yakaladı. Kemirdiği sahte kemiği bırakıp başını kaldırdı.

"Hata yok," dedi Harry. "Silahlar ve belgeler yok olmuş." "Ne zaman ve nasıl olduğunu biliyor musun?" diye sordu Luke.

"En olası zaman, Angela ve ben birkaç ay önce Avrupa'dayken oldu. Nasıl olduğu ise daha ilginç bir soru."

"Evet," dedi Luke, "öyle."

"Aynı zamanda utanç verici bir soru," dedi Sophy. Peynirden bir ısırık aldı. "Wells, Inc.'in itibarı buraya kadarmış."

"Duydum," dedi Angela, bağlantının diğer ucunda sert bir sesle.

Harry boğazını temizledi. "Bayan Harper haklı. Bu, markanın imajını zedeliyor."

"Hayır," dedi Luke. "İyi göstermiyor."

"Bu ailenin dışında kimse," dedi Harry, "kesinlikle *kimse*" — "Ve benim ailem," diye ekledi Sophy.

— "ve Harperlar," diye devam etti Harry, "bu durumdan haberdar edilmeyecek. Anlaşıldı mı?"

"Çok açık," dedi Sophy. "Ama ailelerin dışındaki birinin, kasasının savunmasız olduğunu zaten bildiğini unutuyorsun. Hırsız."

Bu gözlemden sonra keskin bir sessizlik oldu. Söylenmemiş olanı anlaması biraz zaman aldı. Öfke duyularını ateşledi.

"Eğer herhangi biriniz, ailemden birinin sizin aptal kasaya girdiğini ima etmeye cüret ederse, yemin ederim ki hayatımın geri kalanını intikam almakla geçireceğim," diye yemin etti. "Harpers ve Wells aileleri arasındaki şu anki husumet, bundan sonra olacıklara kıyasla parkta piknik yapmak gibi kalacak."

Luke, onun hayranlık duymaktan kendini alamayacağı bir hızla kontrolü ele aldı. "Açıkçası, çok gelişmiş gelişmiş kilit açma ekipmanlarına erişimi olan bir hırsızla karşı karşıyayız," dedi. "Muhtemelen şirket içinden biri. Çalışanların geçmişlerinin kontrol edilmesinde bir sahtekarın yakalanamaması ilk kez olan bir şey değil."

Kısa ve gergin bir sessizlik daha oldu. Sophy'nin sezgileri harekete geçti. Bu sefer söylenmeyen kısım ona veya ailesine yönelik değildi. Luke'un, geçmiş kontrolünün başarısız olduğu olaydan dolayı kendini suçladığından oldukça emindi.

"Paranoyak olmaya gerek yok," dedi hızlıca. "Etrafta kilitlerle arası iyi olan birçok insan var. Hepimizin aklında tutması gereken şey, Wells ailesinin kasasına giren kişinin Kaleidoscope'u ve silahların yerini bildiği. Paranormal topluluğunun derinliklerinde bulunan, muhtemelen Bluestone ile uzun süredir bağlantısı olan birinden bahsediyoruz. Bu, şüpheli listesini daraltmalıdır."

Angela iç geçirdi. "Haklı."

"Teşekkürler, Angela," dedi Sophy.

Angela cevap veremedi Harry boğazını temizledi. "Başka sorular da var," dedi. "Örneğin, Deke ve Bea Harper bu olayın neresinde yer alıyor

? Ve o adam neden Deke'in kulübesinde öldürüldü?"

"İyi sorular," dedi Sophy. Telefonunu açtı ve not almak için kullandığı uygulamayı açtı. "Fool's Gold Canyon Sanat Kolonisi'ni araştırıyordum. Kaynaklarımdan biri, *An Investigation into the Fool's Gold Canyon Vortex* adlı küçük bir kitapta birkaç ilginç bilgi var. İlk sanat kolonisinin kurulduktan birkaç yıl sonra terk edildiğini zaten biliyorduk. Ama bilmediğimiz şey, koloniyi kuran adamın bölgedeki güçlü girdap kuvvetleri nedeniyle delirdiği söyleniyordu. Orada öldü. Yıllar boyunca bu yerle ilgili birçok komplo teorisi dolaştı, bunların çoğu uzaylılar ve uzaylılar tarafından kaçırılmalarla ilgiliydi."

Harry homurdandı. "Başka bir şey var mı?"

"Pek yok." Sophy notlarından başını kaldırdı. "Yazarın biyografisini kontrol ettim. Kitabı kendi yayınladıktan birkaç ay sonra öldü, bu yüzden onunla iletişime geçemeyiz."

"Muhtemelen uzaylılar tarafından kaçırılmıştır," diye mırıldandı Angela.

Sophy onu duymazdan geldi. "Yeni kaynaklara göre, bu yer onlarca yıldır terk edilmiş durumda. Sonra, yaklaşık on sekiz ay önce, Trent Hatch adında bir teknoloji uzmanı tarafından mevcut sanat kolonisi kuruldu. Kendisi fizik alanında yüksek lisans yapmış. Uzmanlık alanı fotonik."

"Işık bilimi," diye düşündü Harry. "Bu oldukça karmaşık bir konu." "Hatch, tıbbi görüntüleme alanında çığır açan bir icatla servet kazanan bir milyarder,"

diye devam etti. "Bu cihaz, doktorların beynin daha derinlerine bakmasını sağlıyor. Hem teşhis hem de tedavi aracı olarak kullanılıyor. Patenti onda olduğu için

uzun süre çok zengin kalacak."

"Onu duymuştum," dedi Luke. "Ama tek söyleyebileceğim bu. Görüntüleme aracını geliştirdikten sonra teknoloji sahnesinden kayboldu."

Sophy notlarını gözden geçirdi. "Çünkü otuz yaşında emekli olacağını ve dikkatini 'ışık sanatı' olarak adlandırdığı şeye yönelteceğini açıkladı. Fool's Gold Canyon Sanat Kolonisi'ni yeniden inşa etti ve şimdi çalışmalarında ışığın kullanımını araştıran sanatçıları bir aylık

konaklamaya davet ediyor. Herhangi bir zamanda en fazla sekiz sanatçı konaklayabiliyor. Arazide küçük bir han var."

"Herkes han'da kalabilir mi?" diye sordu Harry.

"Hayır," dedi Sophy. "Özel bir kulüp gibi çalışıyor. Sadece davetle kabul ediliyor." "Deke iki kişilik rezervasyon yaptırmış mıydı?" diye sordu

Angela, sesi

yükseldi.

"Kendi adına değil," dedi Luke. "Rezervasyon Bay ve Bayan Ainsley adına."

"Muhtemelen bir kılıf," dedi Harry.

"Bu olası görünüyor," dedi Luke.

"Biliyordum, o bir casus," dedi Sophy.

Diğerleri onu görmezden geldi.

"Siz ve Bayan Harper bu isimlerle kayıt yaptırmayı mı planlıyorsunuz?" dedi Angela. Onun hoşnutsuzluğunu gizlemeye çalışmadı.

"Merak etme, Angela," dedi Sophy. "Ayrı yataklar. Kamp yapar gibi olacak. Luke'un namusu benimle güvende."

Luke hemen söz aldı. "Konudan sapıyoruz. Sophy ve ben durumu görerek hareket edeceğiz. Neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz. Adım adım ilerleyeceğiz. Fool's Gold Canyon'a yapacağımız bu gezi bir çıkmaza girebilir, ama elimizdeki en iyi ipucu bu."

"Biliyorum," dedi Harry. Bir süre durakladıktan sonra ekledi, "Suyu unutma."

"Sipariş verdim," dedi Luke. "Yirmi dört şişelik bir kasa. Araçta olacak."

"İyi," dedi Harry. "İkiniz dikkatli olun. İhtiyacınız olursa destek çağırmaktan çekinmeyin."

"Tereddüt etmeyeceğiz,"

dedi Luke. Bağlantıyı

kesti.

Sophy ona baktı, kaşlarını kaldırdı. "Su ne demekti?" "Çöle gidiyoruz,"

dedi Luke.

"Lütfen kamp yapmamız gerekebileceğini düşündüğünü söyleme. Ben pek kampçı tiplerden değilim."

"Bunu aklımda tutacağım."

ON YEDİ

"FOOL'S GOLD CANYON Sanat Kolonisi'ne hoş geldiniz, Bay ve Bayan Ainsley," dedi güvenlik görevlisi. Altmışlı yaşlarında görünüyordu. Geçiş kartlarını inceledi ve SUV'nin açık penceresinden Luke'a geri verdi. "Kapıdan geçtikten sonra ilk sağdaki yer konaklama yeri. Garaja park edin. Ayrılana kadar aracınıza ihtiyacınız olmayacak. Hanın ötesindeki alana araç girmesi yasaktır. Karşılaştığınız golf arabalarını kullanabilirsiniz. Konuklar için etrafa bir sürü golf arabası dağıtılmıştır."

"Teşekkürler," dedi Luke.

"Vorteks kanyonlarında cep telefonu çekmiyor, o yüzden telefonlarınızı kullanmayı unutun gitsin."

"Anladım," dedi Luke.

Sophy, SUV'nin önündeki devasa çelik kapıları inceledi, ılık akşam havasına rağmen bir ürperti hissetti. Gece çöktükçe, kilometrelerce uzanan boş çölde yaptıkları uzun yolculuk boyunca bu rahatsız edici his giderek güçlenmişti.

Çölün aslında boş olmadığını biliyordu. Karanlık çöktükten sonra, yılanlar, yarasalar, baykuşlar, böcekler, örümcekler, küçük kemirgenler ve daha pek çok canlıyla dolu bir nüfus gece vardiyasına geçerek çölü canlandırıyor. Yine de, son birkaç saat içinde, sanki o, Luke ve Bruce gezegendeki tek canlılarmış gibi hissettiği anlar olmuştu. Eski otoyolda sokak lambaları yoktu. Kamyon durağı yoktu. Motel yoktu. Fast food restoranı yoktu.

İlk güven verici yaşam belirtileri, yaklaşık on mil geride, Fool's Gold adlı küçük kasabada benzin almak için durduklarında ortaya çıkmıştı.

Şimdi, kırmızı kaya kanyonlarının derinliklerinde yer alan küçük bir vadiye varmışlardı.

Sanki onun tedirginliğini hissetmiş gibi, Bruce koltuğun kenarına eğildi ve burnunu ona sürttü. O da elini uzattı ve onun kürkünü okşadı.

"Güzel köpek," dedi gardiyan. Bruce dişlerini göstererek sırttı.

Muhafız kaşlarını çatı. "Isırır mı?"

"Tabii ki hayır," dedi Sophy. "O gerçekten çok dost canlısıdır."

Bruce, açıkça sevimli moduna geçti.

Ne yazık ki, bu bakış gardiyana bir kez daha dişlerini göstermiş oldu.

"Bu cinsi tanımıyorum," dedi gardiyan, artık temkinli bir şekilde.

"Kimse tanımıyor," dedi Luke.

"Burada olduğunuz sürece onu tasma takmanız gerekecek." Güvenlik görevlisi geri adım attı. "Kapıları açacağım. Gelmeniz için iyi bir zaman seçmişsiniz. Koloni, hava karardıktan sonra muhteşem oluyor."

Muhafız kulübesine geri döndü. Küçük alan, egzotik yüksek teknolojili ekipmanlarla doluydu. Savaş uçağının kokpiti gibi görünüyordu.

"Burada güvenliği çok ciddiye alıyorlar," dedi Sophy. Luke nöbetçi kulübesine bir göz attı. "Yeterince ciddiye almıyorlar."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Wells, Inc. ürünlerini kullanmıyorlar."

Neredeyse gülümsedi. "Muhafızların silahlı olması seni endişelendiriyor mu? Yani, burası bir sanat kolonisi olmalı, gizli bir askeri üs değil."

"Arizona'dayız," dedi Luke. "Herkesin silahlı olduğunu varsayabilirsin." "Sen de dahil mi?" diye sordu, kendini durduramadan.

"Silahları sevmiyorum," dedi. "Gürültülüler, ağırlar ve tehlikeliler.

Ayrıca, iyi bir nişancı da değilim."

Büyük kapıların açılmasını izlerken bu sözleri kafasında işledi. "Huh," dedi.

"Ne?"

"Sen güvenlik sektöründe çalıştığın için muhtemelen silah taşıdığını varsaymıştım."

Luke kapılardan içeri girdi. "Kariyerim hakkında yanlış bir kanıya varmış olabilirsin. Ben, senin deyimimle veri analisti sayılırım."

"Ülkedeki en güçlü özel güvenlik şirketlerinden birinin kontrolünü ele geçirecek bir veri analisti."

"Belki."

Şaşkınlıkla ona döndü. Wells, Inc.'in CEO'su olma ihtimalinden pek de heyecanlanmamış gibiydi. İlginç. Belki de suikastçı olarak kariyerini tercih ediyordu ve masa başı işini pek istemiyordu.

Daha fazla soru sormadı, çünkü kompleksin içindeki parlak, ışıltılı masalsı harikalar diyarına hayran kalmıştı.

"Bu inanılmaz," dedi.

"Las Vegas Strip ile tema parkının bir karışımı gibi görünüyor."

"Belki," diye onayladı. "Biraz."

Sanat kolonisi, büyük bir heykel bahçesi etrafında inşa edilmiş, resim gibi küçük bir topluluktu. Bahçedeki tek tek sanat eserleri gecenin karanlığında parıldıyor, ışıldıyor, göz kamaştırıyor ve alev alev yanıyordu. Çoğu soyut bir tarza sahipti. Hepsi dramatik ışık efektleriyle aydınlatılmıştı.

Bahçenin çevresinde birkaç küçük ev vardı. Arkalarında büyük bir ev vardı. Tüm yapılar, adobe revival olarak bilinen çağdaş Güneybatı mimari tarzında yapılmıştı. Sıva duvarları, bol miktarda cam, ahşap süslemeler ve avlularla birleştirilen zarif ve rustik bir görünüme sahipti.

Kompleksin en uzak ucunda mimari bir anomali belirliyordu. Kompleksteki diğer binalardan çok daha eski görünen, geniş, tek katlı bir yapıydı. Tarzı Sophy'ye Frank Lloyd Wright'ın tasarımlarını hatırlattı, ancak Wright'ın denge ve orantı anlayışından yoksundu. Dışarıdaki armatürlerden gelen ışık karanlık pencerelerde parıldıyordu ve iç mekanın gece ile dolu olduğu izlenimini veriyordu.

"Bahçenin diğer ucundaki o ev, evden çok hapishaneye benziyor," dedi Sophy. "Tek eksiği dikenli tel çit."

"İlginç." Luke dar yoldan sağa döndü ve parlak ışıklı hanın yönüne doğru sürdü. "İlk sanat kolonisi günlerinden kalma bir yapı olmalı."

kolonisi döneminden kalma bir kalıntı olmalı."

Vortex Inn, diğer binaların çoğu gibi çağdaş kerpiç tarzında, iki katlı çekici bir binaydı. Üst kattaki odalar balkonlarla işaretlenmişti. Zemin kattaki odaların önünde küçük teraslar vardı.

Luke girişte durdu. On sekiz yaşlarında görünen gülümseyen bir görevli onları karşıladı.

"Vortex Inn'e hoş geldiniz," dedi. "Siz resepsiyonda check-in yaparken ben bagajlarınızla ilgilenip arabanızı garaja park edeceğim. Hey, bir köpeğiniz var. Harika. Burada kaldığınız süre boyunca köpeğinizi gezdirecek birine ihtiyacınız olursa bana haber verin. Köpekleri çok severim."

Sophy, Bruce'un anladığını yemin edebilirdi. Görevliye neredeyse gülümsedi ve köpeklerin yaptığı gibi tüylerini kabarttı. Dişleri ışıktan parladı.

Görevli gözlerini kırptı. "Isırır mı?"

"Hayır," dedi Sophy çok kararlı bir şekilde. "O çok dost canlısı bir köpek."

"Askeriyenin kullandığı köpeklerle benziyor," dedi görevli.

"Evet, öyle," dedi Luke. "Aracı garaja kendim koyacağım."

Sen karımın valizini alabilirsin."

Sophy, onu düzeltmek için otomatik olarak ağzını açtı — o onun karısı değildi — ama geç de olsa gizli kimliklerini hatırladı. Ağzını kapattı ve görevliye gülümsedi.

"Sorun değil," dedi görevli, farkında olmadan. SUV'nin diğer tarafına koştu ve Sophy'nin kapısını açtı.

"Teşekkürler," dedi Sophy.

Arka koltuğa uzanıp trençkotunu ve çantasını aldı ve arabadan indi. Bruce onu takip etti.

"Korkarım köpek tasma takmak zorunda kalacak, Bayan Ainsley," dedi görevli.

Sophy Luke'a baktı. "Uh, sen...?"

"Al bakalım," dedi Luke direksiyonun arkasından. Konsola uzanıp pembe, yapay elmaslarla süslü bir tasma ve ona uyan zarif bir tasma çıkardı. "Bunlara ihtiyacın olacak."

Tasmayı ve tasmayı aldı, yakındaki bir çeşmenin etrafını koklayan Bruce'a baktı ve sonra Luke'a döndü.

"Bunları nereden buldun?" diye fısıldadı. "Bruce gibi bir köpek için çok saçma."

"Bruce'la konuş. Bunları evcil hayvan mağazasından seçen oydu."

"Bruce'un tasma takılmaktan hoşlanmadığını söylemiştin."

"Ona bunun resmi bir durum olduğunu söyle. Arabayı park edip lobide buluşuruz."

Sophy cevap veremeden SUV'yi vitese takıp girişin önünden geçti.

Sophy yüzünü buruşturdu. "Bruce, bu resmi bir davet. Sakıncası var mı?"

Bruce onu görmezden gelirse ne yapacağını bilmiyordu, ama görmezden gelmedi. Çeşmeden ayrıldı ve Sophy'nin durduğu yere doğru koştu. Sophy parlak pembe tasmayı ve zarif tasmayı takarken sabırla bekledi.

"Aferin köpeğim," diye fısıldadı. "Bu konuda zorluk çıkarmadığın için teşekkürler."

Bruce aslında omuz silkmedi, ama bir şekilde ona iyilik yapmaktan memnun olduğunu belli etmeyi başardı.

Görevli, kadının valizini alıp lobinin kapısına doğru yöneldi. Kadın, tasmanın ucunu sıkıca tutup onun peşinden gitmeye başladı. Bruce, kadının yanına gelip onunla aynı hızda yürümeye başladı. Çeşmenin önünden geçerken, kadın ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Soğuk bir ürperti sinirlerini sardı.

Durup etrafına bakındı, duyularını harekete geçiren şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Bruce durdu ve sorgulayan bir ifadeyle ona baktı.

Tehditkar veya rahatsız edici bir şey görmeyince, tekrar yürümeye başladı.

Başka bir titreşim, farkındalıkla ürpermesine neden oldu. Ve bu iyi bir şekilde değildi.

Yanlışlığın soğukluğu çeşmeden geliyordu.

Çeşmenin odak noktası, havuza su püskürten soyut bir heykeldi. Sürekli değişen, farklı renkli ışıklar, minyatür şelaleyi sıvı mücevherlere dönüştürüyordu: zümrütler, safirler, ametistler.

Güzel, diye düşündü. Ama onu etkileyen bu değildi. Birkaç adım daha yaklaştı ve yine ping sesi duydu. Bu sefer daha keskin bir sesdi. Odaklanmış bir enerjinin fısıltısını alıyordu. Bu ona hafif bir heyecan verdi, ama coşkulu bir heyecan olması gereken bu duygunun karanlık bir yanı vardı.

Bu çok uzak. Böyle hissetmemelisin.

"Bayan Ainsley?" dedi görevli. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi. "Sadece çeşmeyi daha yakından görmek istiyorum. Çok ilginç bir sanat eseri. İçeride görüşürüz."

"Tamam."

Adam, kadının valizini alıp cam kapıdan çıktı.

Luke, hanın köşesinden dönüp ona doğru yürürken, Ainsley çeşmeyi inceliyor ve bu titreşimin kaynağını bulmaya çalışıyordu. Bir elinde spor çantası, diğer elinde altı şişe su vardı.

Altı şişelik paketin, havaalanında SUV'yi aldıklarında aracın bagajında bulunan yirmi dört şişelik kutudan olduğunu biliyordu. İçinde protein barları da dahil olmak üzere başka şeyler de vardı. Çölde kamp yapmak zorunda kalma ihtimalini düşünmemeye çalışmıştı.

"Ne oluyor?" Luke ona ulaştığında sordu. "Neden içeride değilsin?" Kaşlarını çatı. "Ne oluyor?"

"İlginç, değil mi?" diye sordu kız sessizce.

"İyi bir viskinin ilk yudumu gibi. Ama viski olmadan."

"Ben şampanya diye düşünmüştüm. Bir sanat eserinden ilk kez etkilenmiş değilim. Bu olur. Sanatçılar, bilinçli veya bilinçsiz olarak eserlerine enerji katarlar. Ama bu his genellikle daha karmaşıktır. Nüanslıdır. Bu yüzden iki kişi aynı nesneye aynı şekilde tepki vermez."

"Bu, bir uzman size bunun aslında bir karikatür olmadığını söylerken, modern sanat olarak kabul edilen bir eserin önünde durmak gibi bir şey. Bir kopukluk var."

"Modern sanat hayranı değilsin, değil mi?"

"Hayır, ama sorun bu değil," dedi Luke. "Biri bu çeşmeye hipnotik bir telkin yerleştirmeyi başarmış. Neredeyse, mutlu olduğun bir yerde olduğunu söyleyen yatıştırıcı bir ses duyabilirsin. Endişelenecek bir şey yok. Burada görecektir bir şey yok. Bu neredeyse imkansız olmalı."

GörünüŖe göre Deke bizi doğru adrese göndermiŖ. Bay ve Bayan Ainsley'in kontrol etme zamanı geldi."

ON SEKİZ

"BALAYI SÜİTİ Mİ?" SOPHY, inanamayan bir sesle sordu. "Kalan tek oda bu mu? Cidden mi?"

Luke ona baktı ve Bruce'un tasmaını çıkardığını ve şimdi odayı domine eden devasa yatağa bakmakta olduğunu gördü. Dört direk, ince perdelerle kaplı bir gölgelik tutuyordu. Beyaz saten yastıklar başlığın üzerine yığılmıştı. Beyaz yorgan ve saten çarşaf lar kısmen geriye katlanarak davetkar bir görünüm oluşt uruyordu.

"Benim suçum değil," dedi, kendini savunmaya çalıştığı için kendine kızarak. "Resepsiyondaki görevlinin söylediklerini duydun. Bu oda Ainsley'lerin rezervasyon yaptığı oda ve otel dolu olduğu için değiştirmek mümkün değil."

Sırt çantasını bagaj standına koydu ve altı şişe suyu masanın üzerine bıraktı, Sophy'nin süite tepkisini anlamak için kendine biraz zaman tanıdı.

Şoku gerçekte ama kendine bunun abartılı olduğunu söyledi. Tamam, beyaz üzerine beyaz dekorlu, jakuzili küvet ve iki kişilik duşlu banyosu olan bu süslü oda biraz abartılıydı ama felaket de değildi. Değ il mi?

"Biliyorum, başka seçeneğimiz yok," diye mırıldandı Sophy. "Ama burası..." "Ne?"

"Bilmiyorum." Elini salladı. "Garip. Ya da öyle bir şey."

"Biz yetişkiniz," dedi. "Bence bu durumla başa çıkabiliriz. O yatak küçük bir ada kadar büyük. Benim delireceğimden endişeleniyorsan

Şehvetle, yastıkların bir kısmını aramızda bir bariyer oluşturmak için kullanabiliriz." "Anlamıyorsun."

Ona dönerek yüzleştii. "Wells olduğum için mi? Sana saldırmamdan mı korkuyorsun? Aileme olan güvensizliğin o kadar mı derin?"

Yüzünde kararlı bir ifade belirdi. Çenesini kaldırdı. "Hayır, tabii ki değıl. Aşırı tepki veriyorum. Senden korkmuyorum. Haklısın. Yatağın ortasına dizilmiş bir dizi yastık işimizi görür." Saati kontrol etti. "Giyinmemiz lazım. Resepsiyon bir saat sonra başlıyor. Ardından galeri turu var. Herkes muhtemelen siyah giyinecek. Şanslısın ki, gardırobunun tamamı siyah gibi görünüyor."

Luke, uzun, çok cepli trençkotunu dolaba asmasını izledi.

"Sophy..." dedi. Ve nasıl devam edeceğini bilmediğı için durdu.

Sophy arkasını döndüğünde gözlerinde çelik gibi bir parıltı vardı. "Hayır, senden korkmuyorum. Ama belki de sen benden korkmalısın."

Birkaç kez gözlerini kırptı ve sonra gülümsedi. "Beni tecavüz etme isteğine kapılmaktan mı korkuyorsun?"

"Şaka yapmıyorum, Wells. Yalnız uyumam en iyisi. Bea teyze bana, benim gibi yetenekli insanların genellikle yatak paylaşmaktan hoşlanmadığını söylemişti. Psişik yeteneğim, rüya ışığımla doğrudan bağlantılı. Uyanıkken kontrolüm altında. Ama transa geçtiğimde veya uykuya daldığımda ve rüya gördüğümde, auralarımla başkaları üzerindeki etkisini tahmin edemiyorum. Sen benim yeteneğime karşı bir çeşit bağışıklığa sahip gibisin ama bunun yakın mesafede uyurken de geçerli olup olmadığını bilmiyoruz."

Rahatlama hissi onu sardı. "Demek yatak konusunda tüm bu telaşın sebebi buymuş. Kötü bir rüya görürsen panikleyeceğimi düşünüyorsun. Merak etme, uykumda bile auranla başa çıkabilirim."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Bağışıklık teorisini düşündüm," dedi. "Benim senin yeteneğine karşı bağışıklığım yok. Tam tersi. Onunla rezonansa girebiliyorum. Bu çok farklı bir durum."

Kız şüpheyle baktı. "Emin misin?"

"Ben bir para-mühendis değilim ama sıcak psi ile çalışan uzun bir mühendis soyundan geliyorum. Temel para-fizik bilgisine sahibim."

Gözleri umutla parladı. "Yani, ben tehlikeli değilim?"

"Bana göre değilsin."

Umut ışığı söndü. "Oh." "Bunu kişisel almamaya çalışacağım."

Kızardı ve valizden daracık siyah bir elbiseyi çıkarmaya odaklandı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hayır," dedi, "bilmiyorum."

"Sanki benim deneylerimden biriymişsin gibi değil," dedi kadın çabucak. Çok çabucak. "Yani, eğer benim çıktığım biri olsaydın, bağışıklığın ya da her neyse, çok umut verici bir işaret olurdu."

"Haklısın," dedi dişlerinin arasından. "Ben bir deney değilim."

Gözlerini kısarak baktı. "Başından beri benimle herhangi bir ilişki kurmak istemediğini açıkça belirten sendin."

Kadın haklıydı. O da buna benzer bir şey söylemişti.

İlişkisiz ilişkilerindeki bu yeni gelişmeyi analiz etmeye çalışmaktan vazgeçti ve çantasına uzanarak tıraş setini aldı. Bruce hafifçe sızlanınca durakladı. Köpek muhtemelen bu atışmalardan sıkılmıştı.

Ama Bruce sıkılmış görünmüyordu. Yüksek cilalı metalden yapılmış soyut bir heykelin bulunduğu, bel hizasında, şeffaf akrilik bir kaidenin etrafını kokluyordu. Heykel yaklaşık iki fit yüksekliğinde, yuvarlak ve ortasında büyük bir delik vardı.

"Sence o kaideye işeyecektir?" diye sordu Sophy. "Temizlik görevlileri bundan pek hoşlanmayacaktır, orası kesin."

"Bruce, iç mekanda kendi bölgesini işaretlememesi gerektiğini bilir," dedi Luke. Ama Bruce kaideye çok dikkat ediyordu.

Luke tıraş setini yakındaki bir masaya koydu ve heykelin önüne gitti. Bruce'un kafasına dokundu.

"Ne oldu dostum?" diye yumuşak bir sesle sordu.

Bruce oturdu, kulaklarını dikti ve Luke'u bekleyen bir ifadeyle izledi.

"Uyanık, değil mi?" diye sordu Sophy merakla.

"Bence bu onun '*bir şey yap, aptal*' modu," dedi Luke.

Elini uzattı ve parmaklarıyla dairesel heykelin kenarını dikkatlice okşadı. Dokunulduğunda serindi.

Sophy onu izledi. "Büyük gümüş bir çörek gibi görünüyor."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi. "Ama modern sanata pek ilginç olmadığımı itiraf etmeliyim."

Sophy hafifçe öksürdü. "Belki de odanın temasına uygun romantik bir sembolizm vardır."

"Bazen gümüş bir çörek sadece gümüş bir çörek olabilir." Bir elini heykelin üzerinde tutarak, kaidenin etrafında yavaşça dolaştı ve onu yakından inceledi. Tekrar sanat eserinin önüne geldiğinde durdu ve elini açıklığın içine sokarak metaldeki dikişleri hissetmeye çalıştı.

Sophy siyah elbiseyi yatağın üzerine koydu ve odayı geçti. Bruce'un yanında durdu. "Hanın önündeki çeşmeyi düşünüyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Bu heykelden odaklanmış bir enerji almıyorum."

"Ben de. Bu iyi bir şey, çünkü güçlü bir enerji yayan bir nesnenin bulunduğu odada uyumak hoşuma gitmiyor, ne kadar neşeli olursa olsun."

"Burası balayı süiti," diye hatırlattı Sophy uğursuz bir ses tonuyla. "Sanatçı buraya ne tür bir enerji katmış olabilir, kim bilir? Neşeli olması en az sorunlu olanı olabilir."

"Eğer birdenbire bana müstehcen konuşmaya başlarsan, bu şeyin açıldığını ve hipnotik bir telkin gönderdiğini düşüneceğim."

Sophy kızardı. "Olası değil, ve cinsel imalar yeter artık."

"Teknik olarak konuşursak, bu bir imâ değildi. Daha çok bir gerçeklik beyanıydı."

"Demek istediğim, psişik olarak aşılanmış hipnotik telkinlerin açılıp kapatılmasının pek olası olmadığıydı." Durdu, siyah ve kristal çerçeveli gözlüklerinin üstünde kaşları çatıldı. "Öyle mi? Buradaki teknoloji uzmanı sensin."

"Bunu yapmanın mekanik bir yolunu bilmiyorum. Herhangi bir nesneye güçlü bir titreşim aşılama için yakın temas gerekir ve hipnotik telkin kadar hassas ve odaklanmış bir şey için hatırı sayılır bir yetenek gerekir." Düşünerek durakladı. "Ayrıca normal hipnotik telkinlerden çok daha hızlı bir şekilde kaybolur."

"Bir hipnotizmacı telkinini yenileyebilir," diye hatırlattı Sophy.

"Evet, ama uzaktan olmaz. Belki de, bunun mümkün olduğunu hiç duymadım demeliyim. Psi-teknoloji söz konusu olduğunda, asla asla deme. Parafizik hakkında çok az şey biliyoruz. Patron diyor ki..."

Parlak metalin üzerinde neredeyse görünmez bir dikişe parmakları değdiği için sözünü kesti.

"Bir şey mi buldun?" diye sordu

Sophy. "Belki. Işıkları kapat."

Sophy odanın girişindeki ana ışık paneline gitti ve *Tümünü Kapat* düğmesine bastı.

Oda karardı ama dışarıdaki çok sayıda ışığın parıltısı pencerelerden içeri doldu.

"Perdeleri kapat," dedi.

Sophy tek kelime etmeden karartma perdelerini kapatan düğmeye bastı ve süit mağara gibi bir karanlığa büründü.

Duyularını keskinleştirdi ve heykelin tabanına yerleştirilmiş küçük, ayna kaplamalı paneli inceledi. Panel, zayıf ama fark edilebilir bir parlaklık yayıyordu.

"Bir şey görüyor musun?" diye sordu Sophy. Sorusunda heyecan vardı.

"Evet," dedi. "Küçük, aynalı bir karo. İçinde az miktarda enerji kalıntısı var ama odaklanmış bir sinyal yaymıyor. Bazı aletler bulup onu heykelden çıkarmam lazım. Altında ne olduğunu görmek istiyorum."

"Luke," diye nefes nefese söyledi Sophy. "Sanırım buradaydılar. Tam bu odada."

"Kim?" diye sordu.

"Deke ve Bea."

Aniden bir şey anladı. "Emin misin?" diye sordu.

"Hayır. Enerji çok güçlü değil, ama burada bir şey var. Bir okuma yapmam lazım. Hemen."

Diğer görüntüsünün ürkütücü ışığında, Sophy'nin çantasından çanları ve tokmağı çıkarmasını izledi. Metal çubuklardan birine vurdu. Net bir ses çıktı ve bir süre havada asılı kaldıktan sonra kayboldu.

Sophy'nin keskin bir nefes aldığını duydu. "Hayaletler mi görüyorsun?" diye sordu. "*Evet,*" dedi trans halindeyken.

Sophy'nin *hayaletler* kelimesini düzeltmediğini fark etti. İçinde karanlık bir umutsuzluk dalgası yükseldi. *Yine batırdım. Çok yavaş davrandım. Çok geç kaldım. Bu sefer biri öldü.*

Kendini hazırladı.

"Deke ve Bea öldü mü?" diye sordu.

"*Burada kimsenin öldüğüne dair bir işaret yok.*"

İçinde temkinli bir rahatlama hissetti. Hâlâ umut vardı.

"*Şiddet izi yok,*" diye devam etti Sophy. "*Gölgeler çok zayıf ama bir şeyler yolunda değil. Çok fazla gerginlik var. Bea yeteneğini kullanmış olabilir.*"

"Kristallerle arası iyi olduğunu söylemiştin."

"*Evet. Sanırım heykelin orada bir şey oldu. Çok fazla kalıntı enerji var.*" Bir süre durdu. "*Deke de yeteneğini kullanmış olabilir. Onun yeteneği ne tür bir şey?*"

"Deke kameralarda iyidir." "*Bu pek mantıklı gelmiyor.*" "Deke'yi asla bilemezsin."

"Onların o yatakta hiç uyuduklarını sanmıyorum, Luke. Bence bu odayı terk ettiler ve bir daha geri dönmediler."

ON DOKUZ

Bir enerji dalgasıyla trans halinden çıktı ve odanın ışıklarının açık olduğunu fark etti. Luke tam önünde duruyordu.

Gevşek bir hareketle elini omzuna koydu. Aynalı güneş gözlüğü değil, her zamanki siyah ve kristal çerçeveli gözlüğünü taktığını hatırladı. Ama Luke, gözlerinde gördüğü şeyin farkında değil gibiydi. Şu anda çok odaklanmıştı, ama ona değil.

Derin bir nefes aldı ve kendini konsantre olmaya zorladı. Kolay değildi, ama heyecan verici coşku çoktan azalmaya başlamıştı.

Luke, heykelden dikkatini yeterince uzun süre ayırarak ona hızlıca, araştırmacı bir bakış attı. "İyi misin?"

"Evet." Yanaklarında sıcaklık hissetti. Bea ve Chloe dışında, trans halinden çıktığında ne kadar sarsıldığını bilen tek kişi Luke'du. Bu durum belli bir garip hissi yaratıyordu. Zayıf görünebileceği fikri hoşuna gitmiyordu, özellikle de Wells'lerin önünde. "Evet, iyiyim." Çenesini kaldırdı. "Teşekkür ederim."

"Önemli değil." Elini omzundan çekti. "Deke ve Bea'nın kaldığı odada olmamız tesadüf olamaz."

"Katılıyorum, ama bu odada şiddet izi görmedim, yani onlara bir şey olduysa başka bir yerde olmuş olmalı. Belki biri onları kaçırmıştır. Eminim resepsiyonist de bu komplonun içindedir."

"Sanmıyorum. Resepsiyondaki çocuk yaklaşık on sekiz yaşında. Bu bir part-time iş. O, büyük şehre gitmek için sabırsızlanan küçük bir kasaba çocuğu.

, o bir suç örgütünün üyesi değildir. Kimse onu bir suç örgütünün içine davet edecek kadar aptal değildir, çünkü onun yapacağı ilk şey bunu sosyal medyada duyurmak olur."

Değerlendirici bir bakışla gözlerini kısarak sordu. "Neden bu kadar eminsin?" "Lise yüzüğü bana onun mezun olacak bir son sınıf öğrencisi olduğunu söyledi. Burada servis olmamasına rağmen alışkanlık olduğu için sürekli cep telefonunu kontrol ediyordu. Tezgahın arkasında bir çift kulaklık saklıyordu ve girişte bizi karşılayan görevliye, Phoenix'te hafta sonu şehir dışında olacak birini tanıdığını söylediğini duydum. Belli ki bir parti olacak."

"Biz check-in yaparken tüm bunları fark ettin mi?"

"Sana söyledim, ben noktaları birleştirmekte iyiyim."

"Etkileyici. Pekala, Deke ve Bea'nın check-in yaptığı odada bulunuyoruz. Dediğin gibi, bu bir tesadüf olamaz." Adrenalin vücudunu kapladı. Buz ateşinden kaynaklanan titreme değildi bu, ilerleme kaydettiklerini bilmenin verdiği heyecandı. "Biri kim olduğumuzu biliyor. Bizi gözetlemek istiyor."

"Muhtemelen."

Kaşlarını çatı. "Sen hep bu kadar kararsız mısın?"

"Yeterli bilgiye sahip olmadığımda, evet."

"Burada öylece durup, birinin bizi uyuşturup birkaç çamaşır arabasıyla götürmesini bekleyemeyiz."

Luke kaşlarını kaldırdı. "Bu senaryoyu şimdi mi uydurdun? Çamaşır arabaları kısmını da mı?"

"Filmlerde oda servisiyle gelen kötü adamlar cesetleri böyle ortadan kaldırmıyor mu?"

"Çok ilginç bir hayal gücün var. Ama teorin biraz mantıklı, bu yüzden, tedbirli davranmak için oda servisi sipariş etmeyeceğiz."

"Otel oda servisi sunmuyor."

"Sorun çözüldü. Verilere ihtiyacımız var, bu yüzden şimdilik programa sadık kalacağız."

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim."

İki elini de havaya kaldırarak teslim oldu. "Bizi bu noktaya getiren sensin, o yüzden ne yaptığını biliyorsundur herhalde."

"Güvenin için teşekkür ederim."

Ona sert bir bakış attı, yatağa doğru yürüdü ve check-in sırasında kendilerine verilen basılı programı aldı.

"İlk olarak akşam yemeği var," dedi. "Tek restoran oteldeki restoran." Luke'a baktı. "Bu riski alacak mıyız?"

"Evet. Açım. Ya restorana gideriz ya da birkaç protein barı ve Bruce'un maması yeriz. Bunun hakkında ne düşüneceğini bilmiyorum."

"Restoranda birinin bizi zehirlemeye çalışacağından endişelenmiyor musun?"

"Hayır. Çok karmaşık, bir şeyler ters gitme ihtimali çok yüksek. Biri bize ilaç vermeye çalışırsa, bu burada, süitte olur."

Kadın yüzünü buruşturdu. "Yani bu gece yastığın üzerinde bulabileceğimiz çikolataları yemeyeceğiz."

"Çikolata falan olmayacak," dedi Luke. "Burası küçük bir han ve personel sayısı az. Yatak açma hizmeti yok. Biz yokken kimse davetsiz gelmez, çünkü Bruce burada olacak."

"Haklısın." Programa geri döndü. "Karşılama resepsiyonu saat sekizde başlıyor. Ardından 'Işık Sanatı'na adanmış bir galeri' olan Maze'in büyük açılışı yapılacak. Akşam kıyafeti giyilmesi gerekiyor." Başını kaldırdı. "O spor çantanda siyah bir blazer yok, değil mi?"

"Tabii ki siyah ceketim var. CIA suikastçıları asla evden ceketleri olmadan çıkmazlar. Mesleğin kıyafet kuralları vardır."

"Nasıl bildin...?"

"Benim bir suikastçı olabileceğimi düşündüğünü mü? Deke, Harperların onun ve benim kariyerimiz hakkında belirli varsayımlarda bulunma alışkanlıkları olduğunu söylemişti. Şimdi bu iç bilgileri nereden aldığını biliyorum."

Kadın inledi. "Teyzemden."

"Belli ki öyle."

Dikkatini heykele çevirdi. "Peki ya donutta bulduğun aynalı fayans ne olacak?"

"Önemli bir şey olmayabilir. Yemek yemeliyiz. Uzun bir gün oldu. Akşam yemeğinden sonra resepsiyon ve galeri turu var. Donut meselesini bu gece hallederim."

YİRMİ

"FOOL'S GOLD Canyon Sanat Kolonisi'ne hoş geldiniz. Çoğunuzun bildiği gibi, ben Trent Hatch, beyni derinlemesine incelemenin yeni bir yolunu bulan küçük bir start-up şirketinin kurucusuyum. Aramızda kalsın, başlangıçta amacım yeni bir oyun icat etmek, bir servet kazanmak, şirketi satmak, otuz yaşında emekli olmak, hızlı arabalar ve bir yat satın almak ve güzel kadınlarla çıkmaktı. Basit hayaller, biliyorum, ama kendimi savunmak için, o zamanlar çok genç bir adam olduğumu hatırlatmak isterim."

Resepsiyon salonunda toplanan küçük kalabalıkta bir kahkaha dalgası yayıldı. Sophy, Luke ile birlikte arkada duruyordu. Odadaki herkes gibi, ikisi de birer kadeh şampanya tutuyordu. İçki bedava dağıtılıyordu.

Orada yaklaşık otuz kişi olduğunu tahmin etti, hepsi de hanın misafirleri. Neredeyse herkes siyah giyinmişti. O ve Luke bu ortama tam uyuyorlardı, diye düşündü.

Trent Hatch otuzlu yaşlarının başındaydı. Teknoloji dünyasında geçirdiği günlerinde çekilen fotoğraf ve videolarda, yaşla birlikte hızla yumuşayacak gibi görünen, sıradan ama hoş bir yüzü, yüzüne uygun bir vücudu ve acilen bir stiliste ihtiyacı olan, cansız kahverengi saçları vardı.

Bu gece sahnede duran adam Hatch 2.0'dı. Heykel gibi profili, ancak yetenekli bir estetik cerrahın yaratabileceği bir sanat eseridir. Saçları oldukça kısaydı. O da siyah giyinmişti: siyah tişört, bol siyah ceket, siyah kot pantolon ve beyaz spor ayakkabılar. Kıyafeti,

ve sanatın hamisi olarak yeni rolüyle de aynı derecede uyumluydu.

"...Şirketi sattım ve hayallerimi yaşamaya hazırlandım," diye devam etti Hatch. "Lamborghini almaya gittim ve birkaç yat satıcısını aradım. Ama kader araya girdi. Artık pahalı oyuncaklara pek önem vermediğimi fark ettim. Işık ve sanat arasındaki ilişkiye ilgi duymaya başladım..."

Sophy, sahnenin iki yanında duran iki çarpıcı Valkyrie'yi inceledi. İkiz gibi görünüyorlardı ve bunu vurgulamak için aşırıya kaçmışlardı. Her ikisi de neredeyse 1,80 metre boyundaydı. Her ikisinin de saçları sıkı bir topuz şeklinde toplanmıştı. Sophy'nin spor salonundaki egzersizlerini çok daha ciddiye aldıklarını gösteren bir şekilde formda ve zinde görünüyorlardı. Smokinleri Armani tarzındaydı.

Bir başka kahkaha ve alkış dalgasının örtüsü altında, Sophy Luke'a yaklaşıp kulağına fısıldadı. "Hatch hızlı arabaları ve yatları bırakmış olabilir, ama güzel kadınlarla çıkma hayalini gerçekleştirebilmiş gibi görünüyor. Sanırım dominatrix tipini seviyor. İtiraf etmeliyim ki, o iki sarışın kıyafetleri çok yakıştırıyor. Acaba küçük kırbaçlar taşıyorlar mı?"

Sophy doğrulduğunda, Luke eğilip ona fısıldadı. "Sarışınlar smokin ceketlerinin altında kırbaç değil, silah taşıyorlar. Hatch'in kişisel güvenlik ekibine bakıyorsun."

Şaşkınlıkla iki kadına bir kez daha baktı. "Emin misin?"

"Ben güvenlik sektöründeyim, unuttun mu? Aynı sektördeki diğer insanları tanıyabilirim."

Hatch sahnede hoş geldiniz konuşmasını bitirdi.

"...Bir saat daha burada durup, sanatçılarımızın yarattığı şaşırtıcı eserler hakkında size ders vermek yerine, sizi Işık Sanatı Deneyimi'ne dalmaya davet ediyorum. Maze Galerisi, izleme keyfiniz için şimdi açılmıştır."

Bu duyuru, daha kısa bir alkışla karşılandı.

"Bir uyarıda bulunmak istiyorum," diye devam etti Hatch. "Kendi güvenliğiniz için lütfen galeri içindeki aydınlatılmış yolda kalın. Onlarca yıl önce, bu evi inşa eden eksantrik

sanat koleksiyoncusu bu evi karmaşık bir labirente dönüştürmüştü. Söylenene göre orada ölmüş. Kendi özel bulmacasında kaybolmuş. Tarih birkaç yıl önce tekrarladı ve son sahibi de içeride öldü. O yüzden yola sadık kalın, yoksa uzun bir geceyi çıkmaz koridorlarda dolaşarak geçireceğinizi garanti ederim."

Bu, dinleyicilerden gergin kahkahalar kopardı.

Hatch gülümsedi. "Elbette sizi eninde sonunda bulurduk, ama bu biraz zaman alırdı. Sergiyi keyfini çıkarın ve unutmayın, eserlerin çoğu üç gün sonra yapılacak müzayedede sergilenecek. Tüm gelirler hayır kurumlarına bağışlanacak."

Bir alkış daha yükseldi. "Gidelim," dedi

Luke sessizce.

"Bana uyar."

Parlak ışıklarla aydınlatılmış geceye çıktılar ve galeri olarak kullanılan geniş eve doğru parlayan yolu takip ettiler. Akşam serindi. Sophy hafif ipek şalını omuzlarına daha sıkı sardı ve siyah ceketli Luke'a birkaç kez göz attı. Ona yakıştığını düşündü. Deri ceketinden daha iyi değil, sadece biraz farklı. Bu giysi onu sıradan bir CIA suikastçısından James Bond statüsüne yükseltti.

"Hatch'in güvenlik ekibine hiç benzemiyorsunuz," dedi.

Luke'un ağzı seğirdi. "Bu konuşmaya bir cümle girdi ve ben şimdiden kafam karıştı. Açıklayabilir misin?"

"Valkyries kostüm giyiyor gibi görünüyorlardı."

"Valkyries mi? Boş ver. O smokinler kostüm değil. Üniforma."

"Her neyse. Demek istediğim, o siyah kıyafet sana çok yakışıyor."

"Teşekkürler. Söyledim ya, suikastçılar için kıyafet kuralları var."

"Bunun hoşuma gitmediğini fark etmişsinizdir."

"Not aldım. Bu arada, o daracık siyah kombinezon sana çok yakışmış."

"Teşekkürler. O kombinezon değil. Artık kimse kombinezon giymiyor. O bir elbise.

İltifatın için teşekkürler. Profesyonel dolandırıcılar, medyum dolandırıcılar ve hırsızlar için de kıyafet kuralları vardır."

"İyi bilmek," dedi Luke. "Şimdi ödeştik, değil mi?"

"Sayılır. Hayret. Bu biraz ürkütücü, değil mi?"

"Birbirimizin kariyer yollarını kötülemek mi?"

"Hayır, galeri. Hayaletli ev gibi görünüyor," dedi.

Luke burnunu çekti. "Hiç hayaletli ev gördün mü?"

"Evet," dedi. "Suç mahalli okuyucusu ve temizlikçi olarak işimde çok görürüm. Hayaletlere ve ruhlara inandığımı söylemiyorum, ama ölüm ve şiddetin enerjisi çok gerçektir. Bir yeri perili hissettirir."

"Tamam, buna itiraz etmiyorum." Evi inceledi. "Hatch'e göre, önceki sahiplerinden en az ikisi galerinin içinde ölmüş, bu yüzden orada bazı kötü enerjiler olabilir."

"En azından enerji biraz azalmış olacaktır."

Daha önce uzaktan bakıldığında ev karanlıkla dolu görünüyordu. Şimdi yaklaşırken, hiçbir şeyin değişmediğine karar verdi. Kesinlikle daha aydınlık veya daha davetkar hale gelmemişti. Dış bahçeler ve açık hava heykelleri sanatsal bir şekilde aydınlatılmıştı, ama içeriden hiçbir ışık sızılmıyordu.

"Haklısın," dedi Luke. "Ürkütücü."

İki gri saçlı görevli, ön kapıdaki güvenlik görevlisi gibi emeklilik yaşında görünen, onları kapıdan içeriye ilk girenler arasında kabul etti. Sophy'nin büyük bir rahatlamasıyla, lobi olarak kullanılan oda, loş da olsa göz alıcı bir şekilde aydınlatılmıştı. Pencereleden neden ışık sızmadığını merak ederek etrafına bakındı. Sonra ağır perdeleri gördü.

"Karartma perdeleri," diye fısıldadı. "Bu, dışarıdan bu yerin neden bu kadar karanlık görüldüğünü açıklıyor."

Luke cevap veremeden, tıknaz, gri saçlı bir görevli, karanlık bir odanın kapısını açtı.

"Işık Sanatı Deneyimi'ne hoş geldiniz," dedi, büyük bir mağazadaki neşeli karşılayıcı gibi.

Sophy ilerlemeye başladı ama Luke koluna dokunduğunda durdu. "İçeri girmeden önce pencerelerden birine bakmak istiyorum," dedi

Onu en yakın ağır perdelere doğru yönlendirdi ve onun önünde durması için konumlandırdı. Perdelerin hafifçe hareket ettiğini duydu ve onun birini kenara çektiğini anladı.

"Öyle düşünmüştüm," dedi. Sözlerinde soğuk bir tatmin vardı. "Tamam, şimdi girebiliriz."

Birlikte girişe doğru ilerlediler ve sergi alanına akın eden diğer insanlara katıldılar.

"Ne buldun?" diye fısıldadı.

"Perdelerin arkasında pencereler bir tür siyah camla kaplı. Eski cam. Muhtemelen evin inşa edildiği zamandan kalma."

"Bu gece Hatch'i duydun. Burayı inşa eden ve ilk sanat kolonisini kuran adam, tuhaflığıyla ünlüydü. Belki de insanların onu gözetlediğine dair paranoyakça düşünceleri vardı."

"Pencerelerdeki camlar sıcak, Sophy."

"Bütün gün çöl güneşinde durmaktan dolayı sıcak olduğunu kastetmiyorsun herhalde."

"Hayır, cam ve diğer malzemelerin uzun süre paranormal enerjiye maruz kaldıklarında aldıkları bir tür kalıntı ısı."

Derin bir nefes aldı. "İlginç." "Çok."

"Atmosferde belirli bir heyecan var," dedi. "Diğer konuklar muhtemelen bunun farkında değiller. Ya da belki de bunu bedava şampanyanın etkisine bağlıyorlar."

Küçük bir grubu takip ederek bir ön odaya girdiler. Görevli lobinin kapısını kapattığında, yoğun bir karanlığa gömüldüler. Rahatsız edici bir kahkaha duyuldu.

"Neler oluyor?" dedi biri, sinirli bir sesle. "Hatch her şeyi dramatize eder," diye cevapladı bir kadın.

"Burası bir sanat galerisi," dedi üçüncü bir kişi. "Drama beklemelisiniz."

"Evet," dedi ilk kişi, "ama bu tema parkındaki karanlık bir yolculuğun başlangıcı gibi."

Sophy, ilk klostrofobi titremesi başladığında hareketsiz kaldı. Luke'un elinin kolunun üst kısmını kavradığını hissetti. İçgüdüsel olarak yeteneğini biraz artırdı.

yeteneğini biraz yükseltti. Oda şimdi tanıdık gri bir ışıkla aydınlatılmıştı. Luke'un aurasındaki enerji değişimini hissetti ve onun mükemmel gece görüşüne geçtiğini anladı.

"Endişelenmeyin," dedi bedensiz bir kadın sesi sıcak ve güven verici bir tonla. "Karanlık sadece altmış saniye sürecek. Bu, gözlerinizin galeri aydınlatmasına alışması için zaman verecek, böylece sanatı gerçekten takdir edebileceksiniz."

Küçük grup, tam olarak tatmin olmamış bir şekilde mırıldandı.

Sophy'nin içinde bir heyecan uyandı. Bunun kendi duyularından kaynaklanmadığını anlaması birkaç saniye sürdü.

Başını çevirip kaynağı aradı. "Yukarı bak," dedi

Luke sessizce.

Gözlerini alçak tavana çevirdi ve metro fayansları kadar büyük ve dikdörtgen şeklinde küçük bir aynalı panel gördü. Panel, paranormal enerjiyle hafifçe parlıyordu. Heyecan ve beklenti dalgaları onu sardı. Tüm duygusal tepkiler gibi, bu da bulaşıcıydı.

Diğer konuklar üzerinde etkisi anında ve dramatikti. Gergin mırıldanmalar, neşeli, hafif sarhoş bir havaya dönüştü.

"Kalabalığı ısıtmanın iyi bir yolu," dedi Luke, Sophy'nin kulağına.

"Galeri boyunca aydınlatılmış yolu takip etmeyi unutmayın," dedi bedensiz ses. "Çıkışa giden tek yol budur. Kendi güvenliğiniz için, çıkmaz koridorların girişlerini kapatan kadife iplerin sizi korumak için orada olduğunu lütfen unutmayın. Galeri görevlileri yol boyunca konumlandırılmıştır. Sorularınız varsa veya yardıma ihtiyacınız olursa lütfen onlarla konuşmaktan çekinmeyin. Işık Sanatı Deneyiminin tadını çıkarın."

Başka bir kapı daha açıldı ve iki parlak ışıklı enstalasyonun bulunduğu, derin gölgeli bir koridor ortaya çıktı. Yapay olarak yaratılan bir heyecan dalgası, küçük kalabalığın içinden fışkırdı. İnsanlar ön odadan akın akın çıkıp sanat eserleri hakkında hayranlık dolu sözler söylemeye başladılar.

O ve Luke diğerlerinin peşinden giderek, ilk enstalasyonun, büyük bir vazo şeklindeki cam heykelin önünde toplanan gruba katıldı. Stratejik olarak yerleştirilmiş armatürler sayesinde heykel çarpıcı bir şekilde parlıyordu.

"Muhteşem," dedi biri. "İnanılmaz renk doygunluğu."

"Sanatçının tasarımında yaptığı şeyi çok beğendim," dedi başka bir konuk.

"Olağanüstü duyusal."

"Harika," dedi üçüncü kişi.

Bir sonraki enstalasyona geçtiler. Sophy cam vazoya yaklaştı.

"Kesinlikle çekici," dedi Luke'a. "Ama çok benzer birçok cam sanat eseri gördüm. Bu eserde benzersiz bir şey yok."

"Gözü gören kişinin bakış açısı falan," diye hatırlattı Luke, ifadesiz bir yüzle. "Doğru."

Duvardaki küçük kartı okumak için eğildi. Kartta eserin adı olan "*Gün Batımı*" ve sanatçının adı yazıyordu. Bu bilginin yanı sıra, başka bir şey daha hissetti: küçük bir şehvet şoku. Her açıdan yanlış geliyordu.

İçgüdüsel olarak birkaç adım geri çekildi ve hareket ettirilemez bir nesneye çarptı. Luke. Onu dengelemek için elini omzuna koydu. Yine küçük bir şehvetli heyecan duydu. Bu seferki gerçektir.

Nefesini tuttu, dengesini yeniden kazandı ve aralarına biraz mesafe koydu.

"Hissediyor musun?" diye sordu.

"Oh, evet." Gözlerinde bir sıcaklık vardı, az önce ona dokunduğunda hissettiği arzuyu artıran türden bir enerji.

"Bu iyi değil," dedi alçak sesle.

"En azından benim için gereksiz olduğunu söylemeye gerek bile yok."

Kız kaşlarını çatı. "Neden bahsediyorsun?"

"Boş ver. Isı, kaidenin tabanındaki bir kiremitten geliyor.

Bir bak."

Aşağıya baktı ve loş ışıklı dikdörtgen paneli gördü. Oradan hafif bir şehvet akımı yayılıyordu.

"Burada neler oluyor?" dedi.

"Biri izleyicilerin tepkilerini manipüle etmek için çok ilginç bir yol bulmuş."

"Müzayedede fiyatları yükseltmek için mi?"

"Belki."

Bu tek kelimelik düşünceli not, ona bakmasına neden oldu, ama o daha fazla açıklama yapmadı.

Bir sonraki enstalasyona geçtiler, sanat kolonisinin ve onu çevreleyen heybetli kırmızı kaya kanyon duvarlarının minyatür bir modeli. Sahne yaklaşık bir metre kare büyüklüğündeydi ve onun görebildiği kadarıyla, gerçeğe çok yakındı. Hanı, heykel bahçesini, casitaları ve atölyeyi tanıdı. Şu anda Maze Galerisi olarak kullanılan eski ev de sahnede idi. Manzaranın derinliklerinden uğursuz, titreşen bir aurora yayılıyordu.

Sophy, modelin etrafında toplanan küçük grubu izledi. Büyülenmiş gibi görünüyorlardı.

"İlginç," diye fısıldadı, "ama bunun sanat olarak nitelendirilebileceğinden emin değilim. Daha çok, geliştiricilerin alışveriş merkezi planlarını göstermek için kullandıkları küçük ölçekli modellerden birine benziyor."

"Biraz daha yaklaş," dedi Luke.

Dikkatlice ilerledi ve rahatsız edici bir yapay şehvet dalgası hissetti. Bu sefer buna hazırlıklıydı. Geri adım attı.

"Bu gerçekten korkutucu olmaya başladı," dedi. "İzleyicilerin tepkilerini manipüle edebilen psişik bir hipnotizmacıyla karşı karşıyayız. Porno havası bir şey, ama ya başka bir duygu olsaydı? Umutsuzluk, savunmasız bir insanı çileden çıkarabilir. Panik, bir izdiham yaratabilir. Çete şiddeti de bir gerçek."

"Biliyorum," dedi Luke. "Ama dalga boyları çok kısa, insan kaynaklı paranormal enerjinin ortalama aralığından çok daha az. Menzilin en fazla bir metre olduğunu tahmin ediyorum. Kurulumdan uzaklaştıkça güç seviyelerinin ne kadar hızlı düştüğünü fark ettin mi?"

Deneysel olarak birkaç adım geri attı. Odaklanmış enerjinin nabzı son derece zayıfladı ve sonra tamamen kayboldu.

"Evet," dedi.

"Herhangi bir yeteneğin bir aynaya veya başka bir malzemeye hipnotik bir telkin yerleştirip uzaktan etkinleştirebilmesi etkileyici. Bunun arkasında

önemli bir mühendislik ilerlemesi kaydetmiş, ama bu teknoloji açıkça hala geliştirme aşamasında."

"Bu çok tehlikeli bir teknoloji," dedi. "Yılbaşı alışveriş sezonunda iki ay boyunca 'Jingle Bells'i dinlemek zorunda kalmak bir şey. Müzik akımlarının daha fazla şey satın almak için hipnotik bir telkin taşıdığını düşünmek bile istemiyorum."

"Bu, bu teknolojinin verebileceği potansiyel zararın en küçüğü olurdu... Huh."

Ona hızlıca, sorgulayan bir bakış attı. "Ne?"

"Birisi fayanslara statik bir mesaj kaydetmenin bir yolunu bulmuş, ama insan kaynaklı psi hakkında bildiğim her şeye dayanarak, hipnotik telkinin sık sık yenilenmesi gerekiyor - bu iş için yetenekli bir insan tarafından."

Merakla onu inceledi. "Paranormal enerjinin fiziği hakkında gerçekten çok şey biliyorsun."

"CIA suikastçısı olarak mı demek istiyorsun?"

Aniden karanlığa minnettar oldu, çünkü yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. "Aslında senin bir suikastçı olduğunu hiç söylemedim."

"Söylemene gerek yoktu."

"Eski husumeti burada yeniden mi canlandıracağız?" diye karşılık verdi.

"Herkesin içinde mi?" "Hayır. Bence bugün birbirimizi yeterince aşağıladık. sorunumuza odaklanmamızı öneririm." "İyi fikir," diye mırıldandı.

"Bu konuşmanın ilginç yanı, bana bir fikir vermiş olması."

Enstalasyonun önünde yalnız kaldıklarını fark etti. Diğer konuklar başka bir ışıklı koridorda kaybolmuştu.

"Dinliyorum," dedi.

"Bu teknolojinin geliştirilmesi için birden fazla yetenek gerekliydi. Evet, bir hipnotizmacı da işin içinde. Ama muhtemelen ayna karolarını başka biri icat etti. Burada iki farklı tür psişik yetenekten bahsediyoruz. Bir de para konusu var. Sanat kolonisini yeniden açmak için bir servet harcandı, onu ayakta tutmak için de bir servet daha harcandı."

"Bütün bunlar sadece vasat sanat eserleri satmak için mi?"

"Bence sanat pazarlaması, burada gerçekte olanların üstünü örtmek için bir paravan."

"Nedir o?"

"Bir dizi deney. Yeni bir teknoloji geliştiriyorsanız, birçok test yapmanız gerekir. Bunu yapmak için, özenle seçilmiş deneklerle dolu bir hanı yerinde tutmaktan daha iyi bir yol olabilir mi?"

"Oh, lanet olsun."

"Evet." Bir eliyle onu ileri doğru itti. "Bunu sonra konuşabiliriz. Devam etmeliyiz."

"*Bizi*" dediği için teşekkür ederim, diye mırıldandı. "Beni ekibin bir üyesi olarak gördüğünüz için çok onur duydum."

"Sarkazm hissediyorum."

"Aslında, çok kızgınım. Kimsenin bana haber vermediği bir deneyde test deneği olma fikrini sevmiyorum. Burada bilgilendirilmiş onam yoktu."

"Tıpkı randevuların gibi mi?"

"Bu çok saçma. Tanım gereği, tüm randevular deneydir. Herkes randevuların kötü sonuçlanma potansiyeli olduğunu bilir."

"İlginç bir mantık. Boş ver. Şu anda benim teorim sadece bir teori. Hala veri topluyorum. Noktaları birleştiriyorum."

Aydınlatılmış yolu takip ederek bir kavşağa geldiler. Üç koridordan ikisi kadife iplerle kapatılmıştı. İplerin diğer tarafında, koridorlar karanlıkta kalmıştı. Bir görevli kibarca elini kaldırarak parlayan koridoru gösterdi.

Sophy, girişi geçerken aydınlatılmamış yolu dikkatle inceledi. "Neden biri bütün bir evi labirente çevirsin ki? Bu evi inşa eden adam, eksantrik olmanın ötesinde birisi olmalı."

"Ya da tam bir paranoyak."

"Sence labirenti davetsiz misafirleri yakalamak için mi inşa etti?"

"Ne derler bilirsin, paranoyak olması düşmanları olmadığı anlamına gelmez."

"Belki de çok değerli bir tabloyu buraya saklamış ve onu korumak istemiştir."

Yol, küçük bir hayran grubu tarafından çevrili başka bir enstalasyona çıkıyordu. Sophy, eserden birkaç adım uzaklıkta durdu ve kaide üzerindeki bükülmüş heykeli inceledi. Şeffaf plastikten yapılmış, şişkin şekillere kalıplanmış ve ustaca düzenlenmiş ışıklarla aydınlatılmış gibi görünüyordu.

"Balon hayvanına benziyor," diye Luke'a fısıldadı. "Evet," dedi Luke. "Öyle görünüyor."

Birkaç adım yaklaştı, balon hayvanı inceliyormuş gibi bir an durdu ve sonra geri dönüp Sophy'nin yanına geldi.

"Ayna karosu hipnozunun bir başka örneği mi?" diye sordu.

"Kesinlikle," dedi Luke.

Merakla ilerledi ve yakınında duran adamlardan birinin yaydığı enerjiyi hissedince aniden durdu. Atmosferi dolduran akımı yanlış anlamak mümkün değildi. Adam cinsel olarak tahrik olmuştu. Onu fark edince döndü, gözleri parlıyordu. Alnında ter damlaları vardı.

"Yalnız mısın?" diye sordu.

Sophy cevap veremedi. Luke cevap verdi. Arkasına yaklaşp, onu sahiplenircesine kolundan tuttu. "Yalnız değil. Benimle birlikte."

Sophy bir an için yabancının bu konuda tartışacağını düşündü, ama Luke'u yakından gördüğünde, açıkça fikrini değiştirdi. Homurdandı ve dikkatini heykele geri verdi.

Luke onu uzaklaştırırken, "Bu biraz sinir bozucuydu," diye mırıldandı.

"Sadece biraz mı?"

"Onunla başa çıkabilirdim," dedi Sophy çabucak.

"Bundan hiç şüphem yok."

Sophy yüzünü buruşturdu. "Ama yine de teşekkürler."

"Rica ederim. Durum tersine dönseydi sen de benim için aynısını yapardın herhalde."

"Kurtarmak seni kurtarırdın bir seks delisi bir
bir balon sanatının

Kesinlikle. Müttefikler böyle yapar."

"Bunu bilmek güzel."

Kolunu bıraktı. Onun dokunuşunu özlediğini hemen fark etti. *Buna alışma.*
Aklına bir düşünce geldi. "Acaba bu telkinin etkisi ne kadar sürer?"

"İyi soru. Akımların ne kadar zayıf olduğunu düşünürsek, muhtemelen uzun sürmez."

Bir sonraki enstalasyonun adı *Into the Woods* idi. Gizli armatürlerden aşağıya doğru yansıtılan ışık sütunlarından oluşan küçük bir ormanın içinden geçtiler.

"Bu sanat eserini sevdiğimi itiraf etmeliyim," dedi. "Belki de etkileşimli olduğu içindir." Yakındaki bir karodan gelen zayıf enerji dalgalarını yakaladı ve cinsel olarak tahrik olması gerektiğini anladı. "Boş ver. Hipnoz karosu benim için her şeyi mahvetti."

Köşeyi döndü...

...ve kısa geçidin sonunda bulunan gerçek boyutlu heykeli görünce donakaldı. Nabızı, savaş ya da kaç moduna geçti. Soğuk terler yanlarından süzölmeye başladı. Adrenalinle dolu panik onu ele geçirmek üzereyken titremeye başladı.

Luke arkasına geldi. "Ne oldu?" Konuşamadı.

"Anlıyorum," dedi Luke, sesi tehlikeli derecede yumuşaktı.

Heykelin neyden yapıldığını anlamak imkansızdı — belki de kalıplanmış, yüksek teknolojili plastikten, diye düşündü Sophy. İki figür vardı, bir erkek ve bir kadın. Kadın havada süzölüyor gibi görünüyordu. Koyu mor pelerinin kıvrımları etrafında dalgalanıyordu. Başlığının gölgesinde, gözleri ateş gibi parlıyordu. Parlak kırmızı tırnakları pençe gibi keskinleştirilmişti. Kızıl dudakları, yırtıcı bir cinsel açlıkla aralanmış, sivri beyaz dişlerin uçlarını ortaya çıkarmıştı. Bir elinde parlak metal çanlar tutuyordu.

Kısmen çıplak bir erkek onun altında uzanıyordu. Uyuyordu belki. Ya da ölmüştü.

Duvardaki beyaz kartta sanatçının adı yazmıyordu, sadece enstalasyonun adı yazıyordu. *Succubus*.

YİRMİ BİR

"Burada neler olduğunu bana anlatmak ister misin?" diye sordu Luke sessizce.

Succubus adlı enstalasyondan gözlerini ayırmadı. Kanını kaynatan öfkeyi bastırmak için büyük bir irade gerektiriyordu. Eseri parçalamak ve bu canavarca heykeli yaratan sanatçıyı yok etmek istiyordu. Ne yazık ki, o anda ikisi de mümkün değildi. Ama er ya da geç...

"O burada." Sophy, nefes alamıyormuş gibi konuşuyordu. "Buralarda bir yerde. O *burada*."

Bir erkek ve bir kadın sergi alanına girdi. İkisi de, önceki enstalasyonun etkisinde olduklarını gösteren tuhaf, yapay bir şekilde kıkırdıyorlardı.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı adam.

Kadın küçük, boğuk bir çığlık attı. "Boş ver," dedi. "Buradan gidelim."

"Sorun değil." Adam dönüp kesişen koridora doğru yöneldi. "Buraya lanet olası bir korku gösterisi izlemeye gelmedim."

Luke, emin olduğu tek şeye odaklandı: Sophy sanatçıyı tanıyordu.

"Sophy?" diye yumuşak bir sesle sordu.

Cevap vermedi. *Succubus*'un önünde durmuş, sanki o da hareketsiz bir sanat eseriymiş gibi ona bakıyordu. Etrafındaki atmosfer, öfke, panik ve inanamama duygularının zehirli bir karışımıyla doluydu.

Aklına gelen tek şeyi yaptı: omzunu daha sıkı tuttu ve kendi enerjisiyle Sophy'nin çılgınca kıvılcımlanan aurası üzerindeki akımı yatıştırmaya çalıştı. Rezonans arıyordu.

"Beni sakinleştirmeye çalışmayı bırak," dedi kız, sesi biraz titriyordu. "Ben ürkek bir at değilim. Kızgın olmak için her türlü hakkım var."

Elini omzundan çekti. "Evet, hakkın var."

Reddedilmesinden incinmediğini kendine söyledi. Belki... şaşırmıştı. Evet, öyleydi. Şaşırmıştı. Ara sıra çıkan tartışmaları saymazsak, iyi anlaştıklarını kendine söylemişti. Şimdi onu yanlış mı yorumladığını merak ediyordu.

Ya da belki kendini kandırıyordu. Bu ilk kez olmuyordu. Geçmişte de böyle şeyler yaşamıştı.

Succubus'tan uzaklaştı. "Özür dilerim. Özür dilemesi gereken benim. Sana bağırmamalıydım. Hadi buradan gidelim."

"Bana uyar."

Dikkatlice kızın kolunu tuttu, bu sefer gerginliğini yatıştırmak için değil, onu kesişen koridora yönlendirmek için. Kız onun dokunuşuna direnmedi.

Girişte küçük bir adam belirdi. Traşlı kafası parlıyordu. Tel çerçeveli gözlüklerinin camlarının ardında soluk gözleri parlak ve yoğundu. *Succubus'u* görünce burnunu çektirdi.

"Tamamen çöp," dedi. "Taklit, karikatürize, ilhamsız."

"Katılıyoruz," dedi Luke. "Sanatçının adını biliyor musun?"

"Hayır, ama bu tür amatörcce bir çalışmayla çok uzağa gidemeyeceğini rahatlıkla söyleyebilirim. Hiçbir galeri bu boku sergilemez."

"Bu sergiledi," dedi Sophy.

"Bu, diğer enstalasyonların kalitesi hakkında çok şey anlatıyor.

Üçüncü sınıf."

"Kararın çok kesin görünüyor," dedi Luke. "Sen sanatçı mısın?" "Ben sanat *eleştirmeniyim*. Profesyonel, eklemeliyim. Adım Marlon Whitley. Sen kimsin?"

"Larry ve Susan Ainsley," dedi Luke, Sophy tanıtımı beceremedi önce.

Sophy, Luke'un ona güvenmediğini ve hikayeyi doğru anlatamayacağını düşündüğünü belli eden bir bakış attı, ama hiçbir şey söylemedi.

Whitley'in kuş gibi gözleri spekülasyonla kısıldı. "Yanılıyorsam düzeltin, ama bu akşam erken saatlerde ikinizi balayı süitinden çıkarken görmedim mi?"

"Doğru," dedi Sophy.

"Öyle düşünmüştüm. Ben de aynı kattayım. Koleksiyoncu musunuz?"

"Yeni başladık," dedi Luke. "İkimiz de ışık sanatıyla ilgileniyoruz ama öğrenecek çok şey olduğunu keşfediyoruz."

"Bu yetersiz bir ifade." Marlon homurdandı. "Genelde danışmanlık için en az beş haneli bir ücret alırım ama balayı çiftleri için bir istisna yapacağım. Profesyonel bir ipucu: bu galerideki hiçbir eser müzayedede satın almaya değer değil. Mesela bu enstalasyonu ele alalım." *Succubus'u* işaret etti. "Işıklarla yapılan özel efektlerden başka bir şey değil. CGI de olabilirdi. Kesinlikle sanat değil. Şimdi, izin verirseniz, otele geri döneceğim. Gerçek bir içkiye ihtiyacım var. Şampanya bana yetmiyor."

YİRMİ İKİ

GALERİNİN lobisine vardıklarında, Sophy sarsılmış sinirlerini yeniden kontrol altına almıştı. Luke, onun hızlı iyileşmesinden etkilenmişti. Patronun da dediği gibi, o cesur bir kadındı.

Dışarıya, parlak ışıklarla aydınlatılmış heykel bahçesine çıktılar ve onları otele geri götürecek parlak yolda yürüdüler. Atmosferde bir vızıltı vardı, diye düşündü, ve bunun hepsi kanyondaki olağandışı paranormal enerjiden kaynaklanmıyordu. Bunun bir kısmı — iyi olan kısmı, duyularını canlandırıcı bir tonik gibi etkileyen titreşim — tamamen Sophy tarafından üretiliyordu.

"Birçok sorunuz olduğunu biliyorum," dedi. "Oh, evet."

"Benim de var. Ne yazık ki pek fazla cevabım yok. Sana bahsettiğim polis ressamını hatırlıyor musun?"

"Sana succubus diyen ve güneş gözlüğün olmadan seni görünce kaçan pislik mi?"

"O pislik. Evet."

"O enstalasyonu onun yaptığını mı düşünüyorsun?" "Bundan kesinlikle eminim."

"Bana adının Vincent Grant olduğunu söyledi." Sophy şalını sıkıca yumruğunda sıktı, narin kumaşı buruşturdu. "Benim onun ilham perisi olduğumu söyledi. Tabii ki, bana succubus dediğinden önce."

"Bir pislğin ilham perisi olmayı sorun etmedin mi?"

Sophy ona uyarıcı bir bakış attı. "Onunla çıktığım zamanlarda onun pislik olduğunu bilmiyordum. Gururum okşanmıştı."

"Sadece bir soru soruyorum. Onunla nasıl tanıştın?"

"Vincent, bir dedektifin benim suç mahallini okuma yeteneğimden bahsettiğini duyduğu için benimle iletişime geçtiğini söyledi. Benim psişik yeteneklerim olup olmadığını merak ettiği için ilgilendiğini söyledi. Onun da bazı yetenekleri vardı. İkimizin de polis için serbest çalıştığımızı ve bu yüzden muhtemelen bazı ortak yönlerimiz olduğunu belirtti. Kahve içmek için buluşmaya karar verdik. Buluştuğumuzda, güçlü yeteneklere sahip insanların yaptığı gibi birbirimizi tanıdık. Nasıl olduğunu bilirsin. Bu, bir tür bağ kurmamızı sağladı."

"İlle de öyle olmak zorunda değil."

Boğazını temizledi. "Onun başka yetenekleri de vardı."

"Dur tahmin edeyim. Yakışıklı, esmer ve işkence görmüş, açlık çeken bir sanatçı gibi düşünceliydi."

"Aç değildi. Güzel bir arabası vardı ve pahalı giysiler giyiyordu. Ama evet, oldukça çekiciydi. Ancak asıl çekiciliği, kadınlarla sohbet etmede çok başarılı olan erkeklerden biri olmasıydı."

"Sohbet."

"Vincent çok yoğun biriydi, ama benimle konuşurken *bana* odaklanıyordu, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Luke, bu sözleri birkaç kez nokta birleştirme algoritmalarıyla inceledi ve vazgeçti. Kafasının üzerinde bir yer edinmiş gibi görünen yaklaşan felaket bulutunu görmezden gelmeye çalıştı.

"Hayır," dedi. "Eğer seninle konuşuyorsa, başka kime odaklanabilirdi ki?"

"Kendine. Boş ver. Mesele şu ki, Vincent beni kendisinin parlak bir sanatçı olduğunu ya da parası olduğunu ikna etmeye çalışmadı. Suç mahalli çalışmaları, sanat, yemekler hakkında ne söyleyeceğimi merakla dinledi. Her şeyi. Benim yeteneğim sayesinde onun göremediği şeyleri görebildiğim için benim görüşlerime değer verdiğini söyledi."

Luke, ona polislik işi, sanat veya yemek hakkında ne düşündüğünü hiç sorup sormadığını hatırlamaya çalıştı. Bunu yaptığını hatırlayamadı.

"Sen ve ben çok fazla konuşuyoruz," dedi, savunmacı konuştuğunun farkında olarak. "Mirror Lake'de kapına geldiğimden beri çok konuştuk. Neredeyse hiç durmadan."

"Bu farklı," dedi, tartışmaya açık olmadığını açıkça belirten düz bir tonla. "Bizim ilişkimiz bir zorunluluk. İletişim kurmaktan başka seçeneğimiz yok."

İlişki terimi umut verici değildi, ama *iletişim kelimesi* ona düpedüz soğuk geldi. "Bir ilham perisi ne yapar?"

"Emin değilim," diye itiraf etti. "Vincent, auralarımın onun yaratıcılığına ilham verici bir etkisi olduğunu söyledi."

"Bir tavlama cümlesi olarak pek orijinal gelmiyor. Eminim sanatçılar bunu yıllardır kullanıyordur. Hatta yüzyıllardır."

"Kendi görüşlerini daha fazla dile getirmeden önce, bir sanatçının ilham perisi olmanın hoş bir değişiklik gibi göründüğünü belirtmek isterim. Beni tuhaf ve korkutucu bulan ama yine de beni kullanmak isteyen insanlarla çalışmaktan daha eğlenceli."

Başının üzerindeki kara bulutlar giderek daha da tehditkar hale geliyordu.

"Bilgin olsun, seni hiç tuhaf ya da korkutucu bulmadım," dedi. "Haklısın. Senin hakkında başka ne söyleyebilirim bilmiyorum, ama seni benden korkmadığını kabul ediyorum."

"Hayal kırıklığına uğramış gibi konuşmana gerek yok." Ona sert bir bakış attı.

"Grant'in geçmişini araştırdın mı?" diye devam etti.

"Tabii ki," dedi kız öfkeyle. Sonra içini çekti. "Şey, sayılır. Onu internette araştırdım. Çalışmalarını sergilediği bir web sitesi vardı. Meşru görünüyordu."

"Bir web sitesi *mi vardı*? Geçmiş zaman mı?"

"Artık yok. Fotoğraflar telefonuma düşmeye başladıktan sonra onu internette tekrar aramaya çalıştım, ama sanki hiç var olmamış gibi."

"Ne resimleri?"

"Hepsi az önce gördüğümüz *Succubus* ile aynı temanın varyasyonları. Bir dizi çan tutan korkutucu bir kadın." Bir süre durdu. "Ancak ayaklarının altındaki adamın cesedi yeniydi."

"Fotoğraflar telefonuna ne zaman gelmeye başladı?" diye sordu. "Son randevumuzdan üç gün sonra."

"Restorana mı gittiniz, tiyatroya mı? Onu bulmanın bir yolu olabilir."

"Hayır. Birkaç yıl önce bir cinayet işlenmiş olan bir sokağa gittik."

"Bir ara sokak."

"Gece yarısı."

"Gece yarısı bir sokakta cinayet mahalli. Senin fikrin miydi?" "Evet, öyle."

"Sen gerçekten romantik birisin, değil mi?"

Çenesini kaldırdı. "Testi yapmanın zamanı geldiğine karar verdim. Karanlıkta bir sahneyi okumak daha kolaydır ve bilgin olsun, sosyal hayatım ya da sosyal hayatımın olmaması hakkındaki görüşlerinle ilgilenmiyorum."

"Cinayetin işlendiği karanlık bir sokakta randevu biraz sıra dışı değil mi?"

"Alışırısın," dedi.

"Sözüne güveniyorum. Görünüşe göre yeni bir sorunumuz var."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Deke ve Bea'nın bu işe nasıl karıştığını hâlâ bilmiyoruz, ama şimdi hedef sen olabilirsin gibi görünüyor."

"*Ben mi?*" Bir saniye düşünmek için zaman tanıdı. "Tamam, bu gece galeride ortaya çıkan *Succubus* heykeli tamamen tesadüf olamaz. Peki ya sen? Belki de hedef sensin. Sen ve Deke, ikiniz de."

"Ya da belki de Wells'ler ve Harper'lar arasındaki eski anlaşma yüzünden tesadüfen bu işe bulaştık."

"Başka bir tesadüf mü?"

"Hayır," dedi. "Bu operasyonu yürüten kişi tarafından yapılan büyük bir hesap hatası."

YİRMİ ÜÇ

"SERGİ BAŞARILI OLDU." Trent Hatch iki bardak viski doldurdu ve birini üvey kardeşine uzattı. "Ruh hali karoları oldukça etkili oldu. Alchemist memnun olacaktır. Bu arada, *Succubus'un* için tebrikler. Oldukça ses getirdi."

Sanatçılar hakkında hatırlamanız gereken şey, onların olumlu geri bildirimlere aç olduklarıdır.

Vincent, Trent'in elinden bardağı kapmak için odada dolaşmayı bıraktı. Uzun bir yudum aldı ve dolaşmaya devam etti. Enerji doluydu. Ateşliydi.

Trent, Vincent'ın giderek dengesizleştiğini de düşünüyordu. Sınırdaki delilik eğilimi, Vincent'ın babasından gelmişti, baş döndüren yakışıklılığı ve kadınları etkileyebilme yeteneği de öyle. Annelerinin ikinci evliliği iyi bitmemişti. Annelerinin kocası Conrad Grant, son günlerini bir psikiyatri hastanesinde geçirmişti.

"O kaltak *Succubus'u* gördü, Trent." Vincent biraz daha viski yudumladı. "Kendini tanıdı. Dehşete kapıldı. Sonunda, onun hakkındaki gerçeği bildiğimi değil, onu kontrol edebileceğimi ve kontrol edeceğimi de anladı."

Vincent hakkında her geçen gün daha da güçlenen ve endişe verici bir heyecan vardı. Trent, onun çalışma odasında bir ileri bir geri dolaşmasını izledi. Üvey kardeşini tedirgin bir gözle izleyen tek kişi o değildi. Güvenlik ekibinin de öyle olduğunu biliyordu. Bu iyiye işaret değildi. Monica ve Moira — hangisinin hangisi olduğunu hiç anlayamamıştı —

kardeşinin giderek daha dengesiz hale geldiğinin farkındaydı. Şu anda Vincent'i koruyan tek şey, Alchemist'in ona ihtiyacı olmasıydı. Bu durum çok uzun sürmeyecekti.

Trent, Vincent'ın ruh hali değişimlerinin sanatçı mizacının doğal bir parçası olduğunu açıklamaya çalışmıştı, ama Monica ve Moira'nın bu hikayeyi yutmadığını biliyordu. Vincent açıkça kötüye gidiyordu ve *yaratıcı gücünün kaynağına giden içsel yolu açmak* için kullandığı psikoaktif maddeler de yardımcı olmuyordu.

Trent biraz viski içti. Her zamanki gibi, kısa bir süre önce Vincent'la odaya girdiklerinde şifrelemenin çalıştığından emin olmuştu. Paranormal radyasyonun zayıf nabızı neredeyse algılanamazdı, ama herhangi bir konuşmanın sanki derin sulardan geliyor gibi ses çıkarması için yeterliydi.

Scary Blondes'un dinleyemeyeceğinden oldukça emindi, ama proje söz konusu olduğunda artık hiçbir şeyi kesin olarak kabul etmiyordu. Ayaklarının altında kıyamet saati işliyor gibi hissi haftalardır giderek güçleniyordu. Paranormal radyasyon seviyeleri son zamanlarda o kadar yükselmişti ki, ölçülebilir yeteneği olmayanlar bile bu titreşimi algılıyordu. Sanatçıların ve personelin işten ayrılma oranı yakında sürdürülemez hale gelecekti. Hatta hanın bazı denekleri bile rahatsız edici enerjiyi fark etmeye başlamıştı.

"Harper kadını korkmalı," dedi Vincent. "Benim ilham perimin efendisi olduğumu öğrenmeli. Artık beni kontrol edemez."

"Sikişemediğin için onu suçladığını biliyorum, ama..."

"*Bu onun suçu,*" diye bağırdı Vincent. Aniden kaskatı kesildi, gözleri panikle büyüdü. Oturma odasının kapısına bakarak, diğer tarafta güvenlik ekibinin olduğunu hatırladı.

"Vincent, beni dinle..."

Vincent titrek bir nefes aldı ve sesini alçaltmayı başardı. "Bana olanlardan o sorumlu. O bir *succubus*, sana söylüyorum. Gerçek bir succubus. Rüyalarım girip enerjimi çaldı. Özümü. Sanatsal vizyonumu. İyileşmemin tek yolu onu ele geçirmek. Onu

onu kontrol edemezsem, onu yok etmek zorunda kalacağım. Başka seçenek yok. Bu benim için ölüm kalım meselesi. Bana yardım etmelisin."

Trent, bardağındaki viskiyi karıştırdı. "O burada. Sanatını gördü. Onunla vakit geçireceğine söz veriyorum, ama bu arada, Alchemist ile bir anlaşmamız var."

"Evet, evet, biliyorum." Vincent içkisini biraz daha yudumladı. "Bu arada, galerinin aynaları bu gece boşaltılmış. Çeşme de çok azalmış."

"Onlarla ben ilgilenirim." Vincent sağ elini tabanca şeklinde katladı ve işaret parmağını Trent'e doğrulttu. "Unutma, proje bittiğinde succubus benim olacak."

"Unutmayacağım."

Vincent viskinin son yudumunu içti, çalışma odasının kapısını açtı ve arkasında kapattı.

Trent bir an bekledi, sessizliğin yerleşmesini bekledi, sonra pencereye gidip yarattığı imparatorluğu seyretti. Koloninin ışıkları gecede parıltıyor ve göz kamaştırıyordu. Hanın pencereleri aldatıcı bir sıcaklık ve samimiyetle parlıyordu. Saat geç olmuştu. Çalışanların çoğu, Fool's Gold adlı küçük topluluktaki evlerine dönmüş, sadece asgari sayıda personel kalmıştı. Kapılar kilitliydi. Son teknoloji güvenlik sistemleri ve kameralar, Scary Blondes tarafından izleniyordu.

Tesis bir kale gibiydi. Aynı zamanda bir hapishaneydi. O bunu çok iyi biliyordu. Aylardır buradan ayrılmamıştı. Bu da Alchemist ile yaptığı anlaşmanın bir parçasıydı.

Sanata ilgi duyuyormuş gibi davranmaktan bıkmıştı. Kaçıp kendi türünden insanlarla, dünyayı değiştiren zengin, zeki, hırslı, kendi kendini yetiştirmiş teknoloji girişimcileriyle bir araya gelmeyi arzuluyordu.

Proje bittiğinde, teknoloji dünyasının kralları arasında hak ettiği yeri alacağı gibi, yeni icadına odaklanmak için de özgür olacağını kendine hatırlattı.

Sadece birkaç gün daha dayanması gerekiyordu. Her şeye değecekti.

Başlangıçta zorlanmıştı. Başarısızlık üstüne başarısızlık yaşamıştı. Fotonik konusunda psişik düzeyde bir yeteneği vardı ve spektrumun paranormal ucundaki belirli ışık dalgalarının insan vücudundaki hücrelerin yaşlanma sürecini yavaşlatmak için kullanılabileceğine inanıyordu. Ancak finansman bulamamıştı. Risk sermayedarları, *saçma sapan bir şey* olarak nitelendirdikleri bu fikre para harcamayı reddederek gülmüşlerdi.

İsteksizce dikkatini ve yeteneğini onu zengin eden tıbbi görüntüleme cihazına yöneltmişti. Bu cihaz, en son teknoloji fotonik üzerine kuruluydu, ancak spektrumun paranormal uçlarından gelen ışığı kullanmıyordu.

Başarılı olmuştu, ancak paranın ve statünün tadını çıkarmak yerine, sıkıntıya ve yavaş yavaş yayılan bir depresyona kapılmıştı. Hızlı arabaların onu korkuttuğu ve yatlarda deniz tuttuğu ortaya çıktı. Kadınlar bir süre eğlenceliydi, ancak hiçbir fotonik konusundaki tutkusuyla ilgilenmiyordu, paranormal ışık dalgaları hakkındaki teorileri ise hiç söz konusu bile değildi. Daha fazlasına ihtiyacı vardı: işine.

Umutsuzluğa kapılmaya başlamışken, kendini sadece Alchemist olarak tanıtan, inzivaya çekilmiş bir mucit onunla çevrimiçi olarak iletişime geçti. Anlaşma, yüksek güvenli bir mesajlaşma uygulaması üzerinden yapıldı ve gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu.

Artık her sabah, şeytanla yemek yemenin riskleri hakkında eski bir öğüdü hatırlayarak uyanıyordu. Ama geri dönüş yoktu.

Odayı geçip kapıyı açtı. Korkunç Sarışınlar, devasa bir bilgisayar ve kamera monitörleri dizisinin önünde yerleştirilmiş sandalyelerde oturuyorlardı. Hemen ayağa kalktılar. Aslında selam vermediler ama selam vermişler de olabilirdi.

Trent içini çekti. Eskiden uzun boylu, güzel sarışınlara takıntılıydı. Birkaç tanesinin koluna girmesini hayal ederdi. Sanırım bu, *"dilediğine dikkat et"* atasözünün klasik bir örneği.

İkizlerin çeşitli dövüş sanatlarında yetenekli oldukları ve her tür ateşli silahta uzman oldukları konusunda kendisine güvence verilmişti.

İkili, onların işe alınmasında ısrar eden Alchemist tarafından gönderilmişti. Trent, kadınların etkileyici olduğunu kabul etmek zorundaydı. Onların nöbet tuttuğunu bilmek kendisini kesinlikle güvende hissettiriyordu. Ancak Moira ve Monica, Trent'ten çok daha uzundu. Kendisine, onların kendisini tedirgin etmesine izin vermemesi gerektiğini söyledi, ancak onların yanında hissettiği rahatsızlık duygusunu bir türlü atamıyordu.

"Efendim," dedi Monica.

Ya da belki de Moira'ydı.

"Efendim," dedi diğeri.

"Bir süre saunaya gireceğim." Kaçmak için kapı kolunu sıkıca kavradı. "Lütfen rahatsız edilmememi sağlayın."

"Evet, efendim."

"Evet, efendim."

Kapıyı kapatıp kilitledi ve koridordan geçerek özel spasına doğru yöneldi. Beyaz fayanslı oda parıldıyordu. Giysilerini çıkardı, kabarık bir havlu aldı ve odaya girdi.

Ahşap duvarları, loş, yatıştırıcı ışığı ve ısıtılmış kayalarıyla, küçük odanın içi geleneksel bir sauna gibi görünüyordu. Aynı şekilde işlev de görebilirdi. Ancak sanat kolonisinde her şeyde olduğu gibi, bu odanın da görünmeyen bir sırrı vardı.

Ahşap bir bankta oturdu ve kontrol panelinde bir kod girdi. İşini bitirdiğinde, koyu renkli bir gözlük taktı ve arkasına yaslandı.

Odanın enerji seviyesi yavaş ama istikrarlı bir şekilde yükseldi. Gözlüğün koyu renkli camlarından, ışığın yükseldiğini ve spektrumun görünür ucundan uzak uçtaki isimsiz renklere kaydığını izledi. Bu ışık, yalnızca bazı böcekler, kuşlar ve belirli bir psişik duyarlılığa sahip insanlar tarafından algılanabilirdi.

Duyularını saran küçük elektrik kıvılcımları, tedavinin işe yaradığını, vücudunu hücresel düzeyde uyardığını ve yaşlanma sürecinin yol açtığı hasarı onardığını gösteriyordu.

Radyasyon odası tamamlanır tamamlanmaz tedavilere başlamıştı iki ay önce, ama o emindi o zaten

ışık terapisinin etkilerini yaşıyordu. Kendini daha dinç hissediyordu. Psişik duyularının keskinleştüğinden emindi.

Simyacı, eski sorunun cevabını bulmuştu: *Her şeye sahip olan adama ne sunarsın?*

Trent'e göre cevap, doğanın atan kalbinden üretilen enerjiyi kullanmasına olanak tanıyan, benzersiz donanımlı bir laboratuvardı. Alchemist, paranormal ışığı hastalıkları tedavi etmek ve ömrü uzatmak için kullanma olasılığıyla ilgili teorilerini test etmesini mümkün kılmıştı.

O, ilk denekti.

YİRMİ DÖRT

"Bir soruşturmada köpeği ortak olarak kullanmanın yararlı yanı, günün veya gecenin tuhaf saatlerinde uzun yürüyüşler yapmak için bir bahane sunmasıdır," dedi Luke.

Sophy, Luke'un yanında kaldırımında yürüyen Bruce'a baktı. Köpek, odaya döndüklerinde onları mutlu bir şekilde karşılamış ve tasma takmak zorunda kalacak olsa bile yürüyüşe çıkmaya hevesliydi. Üçü şimdi koloniyi dolaşan parlak yolları keşfediyorlardı. Atmosferde belirgin bir enerji titremesi vardı —paranormal radyasyon her zaman geceleri en güçlüydü.

Parlak ışıklarla aydınlatılmış bahçede dolaşan tek misafirler onlar değildi. Diğerlerinin çoğu kokteyl veya şarap içiyordu. Alkol, hanın önünde kurulan açık hava barda ücretsiz olarak servis ediliyordu.

Artık bu gerilimi daha fazla dayanamıyordu. "Telefonumdaki succubus resimlerini gösterdikten sonra herhangi bir bağlantı kurabildin mi, bana söylemedin."

"Grant'in berbat bir sanatçı olması dışında, sana onun giderek daha da kötüleştiğini söyleyebilirim. Ama bu gece onun enstalasyonunu gördükten sonra bunu anladık. O sana takıntılı, Sophy, ve bu takıntı giderek daha da kötüleşiyor."

Derin bir nefes aldı. "Bu çok açık. Ama Vincent bu sanat kolonisinde olanlarla nasıl bir ilgisi olabilir?"

"Bağlantı kurulmayı bekleyen başka bir nokta. Bu gece keşif yapacağız. Kompleksin yerleşimini anlamaya çalışacağız."

"Tam olarak ne arıyoruz?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Ama gördüğünde anlayacaksın, değil mi?"

"Planım öyle."

Parlak ışıklı casitaları inceledi. Sekiz tane vardı, ama sadece altısı yerleşik olduğunu gösteriyordu. "Acaba sanatçılardan herhangi biri burada olanlarla ilgisi var mı?"

"Süitteki broşüre göre, burada yaşayan sanatçılar sadece bir ay kalıyor. Onlar ayrıldığında, başka sanatçılar onların yerini alıyor. Aradığımız kişiler, burada kalıcı olarak yaşayanlar."

"Buna Trent Hatch, güvenlik ekibi ve çalışanlar da dahil." "Resepsiyondaki görevliyle konuştum. Çalışanların çoğunun çalışanların buraya gelirken geçtiğimiz küçük kasabada yaşadığını söyledi." "Fool's Gold."

"Doğru. Çalışanların vardiyaları bittikten sonra her zaman evlerine gittiklerini söyledi. Ayrıca, birkaç ay öncesine kadar çalışanların işten ayrılma oranı oldukça sabittiğini, ancak son zamanlarda birkaç kişinin istifa ettiğini ve birçok pozisyonun boşaldığını söyledi."

Yeteneğini biraz güçlendirdi ve kendini gecenin akımlarına açtı. "Belki de bu kanyon gerçekten bir tür doğal girdaptır."

Onlara doğru yürüyen formda görünen kadın bu yorumu duydu. Durdu, gülümsedi ve iki kolunu da açtı.

"Burası gerçek bir girdap," dedi. "Bu yüzden ilk sanat kolonisi burada kuruldu."

Sophy durdu. Luke ve Bruce da öyle.

"Koloninin tarihi hakkında bir şeyler biliyorsunuz gibi görünüyor," dedi Sophy.

"Biraz. Bu arada, benim adım Diane Buxton." "Susan Ainsley," dedi Sophy.

Luke başını salladı. "Larry Ainsley. Ve bu da Bruce."

"Isırır mı?" diye sordu Diane.

"Hayır," dedi Luke. "Sevilmeyi tercih eder."

Diane eğilip Bruce'u birkaç kez okşadı. "Yaka çok şirin. Zevkin harika, Bruce."

Bruce sırttı.

Diane dişlerini gördü ve hemen doğruldu. "Siz balayı süitinde kalan çiftsiniz, değil mi? Bu akşam erken saatlerde check-in yaparken sizi gördüm."

"Doğru," dedi Luke.

"Tebrikler." "Teşekkürler,"

dedi Luke.

Kısa bir sessizlik oldu. Sophy aniden tebrikleri kabul etmesi gerektiğini fark etti.

"Teşekkürler," dedi.

Tamam, bu biraz kaba gelmişti. Muhtemelen gözlerini deviren Luke'a bakmaya cesaret edemedi.

"O süitte başka bir çift daha vardı, ama uzun kalmadılar," dedi Diane.

Sophy donakaldı. "Diğer çiftle konuştun mu?"

"Hayır, fırsatım olmadı. Benimla aynı anda check-in yaptılar ama ertesi sabah gitmişlerdi. Balayı için biraz yaşlı olduklarını düşündüğümü hatırlıyorum. Muhtemelen ikinci veya üçüncü evlilikleriydi. Bu günlerde insan ne olacağını bilemez."

"Giderken gördün mü?" diye sordu Sophy.

"Hayır. Ama çok erken saatte gitmiş olmalı, çünkü kahvaltıda ortalıkta yoklardı. Bu akşamki galeri sergisi hakkında ne düşünüyorsun? Enstalasyonlar muhteşem değil miydi? En azından çoğu. Çok yoğun duygular uyandırıyordu. Çok içgüdüsel. Işık sanatı genellikle soğuk ve soyuttur."

"Kesinlikle ilginçti," dedi Sophy. "Fool's Gold Canyon'un gerçekten bir girdap olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Oh, evet. Yıllar önce dedem ve ninem buradan yaklaşık on mil uzaklıktaki küçük bir kasabaya emekli oldular. Biz çocukları ziyaret ettiğimizde bize hikayeler anlatırlardı."

"Ne tür hikayeler?" diye sordu Luke.

"Çoğunlukla hayalet hikayeleri." Diane sesini eğlenceli bir şekilde uğursuz bir tona indirdi. "Bu vadi her zaman hayaletli olduğu ile ünlüdür."

Kasabada yaşayanlar, bölgedeki enerjinin ilk koloninin terk edilmesine neden olduğunu söylerler. Bir girdabı kısa bir süreliğine ziyaret etmek başka bir şey. O girdabın yakınında yaşamak ise bambaşka bir şey."

"Mantıklı," dedi Sophy.

"Ve şimdi Trent Hatch, orijinal sanat kolonisinin yeni bir versiyonunu kurdu," dedi Luke. "İlginç."

"Evet." Diane etrafına bakarak, ısıltılı peri bahçesini inceledi. "Bu sefer ne kadar süreceği göreceğiz."

Bruce'a veda etmek için okşamaya başladı. Bruce, dişlerini göstererek sırtıma hatasına düştü. Diane fikrini değiştirdi. Bruce hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Geç oldu, ben de otele dönüp bir içki içip yatacağım," dedi Diane. "Sizinle ve tabii ki Bruce'la tanışmak çok güzeldi. Otelde görüşürüz."

"Müzayedeye katılmayı düşünüyor musun?" diye sordu Luke.

"Kesinlikle. O muhteşem vazoya gözüm takıldı. Bana şans dileyin."

"*Succubus* adlı heykel ne olacak?" dedi Sophy, rahat davranmaya çalışarak. rahat davranmaya çalışarak.

"Ne korkunç bir şey." Diane titredi. "O, benim tamamen başarısız bulduğum tek eserdi. Birisi, sanatçının muhtemelen kadın gücünü ifade etmeye çalıştığını söyledi, ama bana daha çok bir Cadılar Bayramı kostümü ya da ucuz bir korku filmindeki kötü adam gibi geldi. O heykele tek eksik olan şey kanlı bir bıçak. Açık artırmada kimse ona teklif vereceğini sanmıyorum. Balayı süütünün tadını çıkarın."

Sophy, kadının ışıklandırılmış yollardan birinde uzaklaşmasını izledi. "Bea ve Deke'yi görmüş. Haklıymışım. Süitteymişler."

"Okumanı sorguladın mı?"

"Bazen bu görüntüleri kendim yaratıyor muyum diye merak ediyorum," diye itiraf etti. "Polis, suç mahallinde benim okuduğumu doğrulayan somut kanıtlar bulduğunda her zaman rahatlıyorum."

"İnan bana, doğrulama ihtiyacını anlıyorum," dedi Luke.

Sözlerinin kasvetli yoğunluğu onu ona bakmaya zorladı. Ama o, Sophy herhangi bir soru sormadan devam etti.

"Deke ve Bea'nın süitte olduklarından eminiz ve oteldeki ilk gecelerinde bir ara ortadan kaybolduklarını biliyoruz."

"Şimdi ne olacak?"

"Hâlâ buradalar," dedi Luke, çok emin bir şekilde.

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Basit psikoloji. Psişik yetenek gerekmez. Burası bir kale gibi. Herkesin bildiği kadarıyla, Hatch buradan hiç çıkmaz. Burada kendini güvende hisseder.

Sırlarını burada saklar. Deke ve Bea'nın burada olduğunu biliyoruz. Kendi istekleriyle ayrılmış olsalardı, bizimle iletişime geçerlerdi. Bu olmadı, yani buradan hiç çıkmadıklarını varsaymalıyız."

Sophy nefes alamadan ona baktı. "Aman Tanrım, öldüklerini mi söylüyorsun?"

"Bence daha çok bu civarda saklanıyorlar."

"Neden böyle düşünüyorsun?" Umutsuzca bir çare arıyordu ama güvenceye ihtiyacı vardı.

"Ölmüş olsalardı, sorumlu kişi cesetlerin bulunmasını ayarlardı. Ayrıca, ülkenin en başarılı güvenlik şirketlerinden birinin CEO'sunun oğlunun gizemli bir şekilde ölmesini açıklayacak iyi bir hikaye de uydurulurdu. İnan bana, kimse Wells ailesinin peşine düşmesini istemez."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Bea öldürülseydi, sadece Chloe ve ben umursardık. Ama Wells'lerin kaybolması veya ölmesi çok dikkat çekecekti."

"Yanılıyorsun, Sophy."

Sözlerinin keskinliği onu şaşırttı. Ona baktı ve kehribar rengi gözlerinin her zamankinden çok daha vahşi görüldüğünü fark etti.

"Ne demek istiyorsun?" dedi.

"Sana, Bea'ya veya kız kardeşine bir şey olursa, Wells ailesi cevap aramaya gelir."

Tüyleri diken diken oldu. "Anlaşma yüzünden."

"Anlaşma, başlangıçta aileleri birbirine bağlayan şeydi, ama şimdi bu kişisel bir mesele."

Bu sözü nasıl yorumlaması gerektiğini bilemedi. Belki de fazla anlam yüklemekten korkuyordu. Her ne olursa olsun, bu işte birlikteydiler.

Etrafına bakarak, parlak ışıklarla aydınlatılmış ortamı gözlemledi. "Bu yeri nasıl arayacağız ki? Biz polis ya da FBI değiliz. Arama emri alıp kapı kapı dolaşamayız."

"Arama emrine ihtiyacımız yok. Han'a geri dönelim. O gümüş çöreği daha yakından incelemek istiyorum."

"Keşif yapmamız gerektiğini sanıyordum." "Şimdilik yeterince yaptık."

"Tamam."

Döndüler ve hanın sıcak ışıklı pencerelerine doğru yürüdüler.

"Bu akşam galerideki sergiyi düşünüyordum," dedi bir süre sonra. "*Mona Lisa* ya da Botticelli'nin *Venüs'ün Doğuşu* kadar iyi değildi belki, ama o kadar da kötü müydü?"

"Neden bahsediyoruz? Bir ipucu ver."

"*Succubus*. Trans halinden çıktığımda korku filmindeki yaratıklara benziyor muyum?"

"Vincent Grant dengesiz, takıntılı bir psikopat. Neden onun eserini kişisel algılıyorsun?"

"Çünkü bu çok kişisel bir sanat eseri. O *bendim*, Luke. Çanlarım ve... gözlerim bile. İnkâr etmeye çalışma."

"Bunun hakkında tartıştığımıza inanamıyorum." "Ben de."

"O lanet heykel hakkında bir fikir mi istiyorsun? Şuna ne dersin? Sanatçı, succubus'un eski mitini kullanarak, kadınların gücü, gizemi ve cinselliğini aktarmaya çalışırken, aynı zamanda cinsiyetler arasındaki eski gerilimleri de kabul etti. Çanların kullanımı özellikle önemlidir. Sahneye ambivalans getirerek, uyum ve uyumsuzluk potansiyelini ima eder."

Bir anlığına ona baktı ve sonra kahkahasını daha fazla tutamadı. Kahkaha patladı ve geceye yayıldı. Yoldan geçen iki kişinin ona baktığını fark edince, kendini kontrol edene kadar elini ağzına kapattı.

"Anlayışlı analizinden çok etkilendim," dedi. "Teşekkürler."

"Ailenin senin Wells, Inc.'in bir sonraki CEO'su olmanı istemesine şaşmamalı. Ayakta düşünme konusunda oldukça iyisin."

YİRMİ BEŞ

SOPHY BEYAZ kadife tabureye oturdu, Bruce ayaklarının dibindeydi. Birlikte Luke'un küçük bir tornavidanın düz ucunu kullanarak gümüş renkli halkanın içinden ayna kaplamalı fayansı çıkarmayı izlediler.

"Yaptım," dedi.

Tornavidayı ona geri verdi. O da tornavidayı, Bruce'un spor çantasından çıkardığı minyatür alet çantasına koydu.

Tabii ki minyatür bir alet çantası taşıyordu, diye düşündü eğlenerek. Wells ailesi hakkında başka ne söylenebilirse söylensin — ve Bea'ya göre söylenebilecek *çok* şey vardı — mühendislik yeteneği onların DNA'sında vardı.

"Ee?" diye sordu. "Nedir bu? Bir tür paranormal kayıt cihazı mı?"

Luke küçük kiremit parçasını iki eliyle tutarak dikkatle inceledi. "Bilmiyorum. Daha önce böyle bir şey görmedim."

Karo parçayı kaidenin üzerine koydu ve bir kez daha bakmak için donut deliğine eğildi. "İşte burada. Bu çok daha tanıdık geliyor."

Heykele uzandı ve küçük bir nesneyi çıkardı. Arkasını döndüğünde, avucunda avuç içi büyüklüğünde bir kristal gördü. Taş koyu safir mavisiydi ve piramit şeklindeydi.

"Bu kristalde enerji var," dedi. "Ben bile hissedebiliyorum."

Sophy, Bea ve Deke'nin kaidenin etrafında dolaşan hayalet gibi gölgelerini hatırladı. Psişik düzlemde bir yerlerde, görünmez çanların

saf, temiz notaları duydu.

Elini uzattı. "Bir bakayım."

Luke tek kelime etmeden piramidi ona verdi. Sophy parmaklarını piramidin etrafında kapatıp duyularını açarken onu izledi.

Yoğun titreşimi hissettiğinde şaşkınlıkla irkildi.

"Haklısın," dedi, "içinde enerji var. Ama kilitli." "Bu ilginç. Asıl soru, neden biri onu kilitlesin ki?"

Sophy, durumun ciddiyetine rağmen oldukça kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Kötü adamlar kilitlemedi. Bu Bea teyzenin imzası."

Luke'un gözleri keskinleşti. "Neden bahsediyorsun?"

"Teyzem kristaller konusunda çok iyidir. Onları ayarlayabilir ve içindeki enerjiyi hapsedebilir — en azından benim gibi biri gelene kadar."

"O kristalin kilidini açabileceğini mi söylüyorsun?"

"Kilidin akımını etkisiz hale getirebilirim, bu da aynı şey sayılır. Sadece küçük bir temizlik işi."

Luke'un gözleri köşelerinden sıkılaştı. "İtiraf etmeliyim ki, etkilendim."

"Tabii ki çok memnun oldum, ama o son derece gizli, özel ve kişisel bilgiyi

Vakıf çalışanlarına

çok gizli, özel ve kişisel bilgileri Vakıf çalışanlarına anlatmazsanız çok sevinirim. Muhtemelen yanlış sonuçlara varacaklardır."

"Vakfa dedikodu yapmayı düşüneneğimi düşündüğün için kırıldım. Lütfen şu lanet kristali açar mısın?"

"Evet."

Kristali kilitleyen akımlara odaklandı, sezgisel olarak çapayı aradı.

"Buldum," dedi. "Bea karmaşık bir şey denememişti. Taş keşfedilir keşfedilmez kilidinin açılmasını istemiş olmalı. Bu, taş bulunduğunda benim orada olacağımı bildiğini, ya da belki de umduğunu gösteriyor."

"Evet, öyle," dedi Luke. "Ve haklıydı."

Piramidin içinde durağan halde kilitli olan akımlar salınmaya başladı. Kristal avucunda hafifçe parladı.

"Uh-oh," dedi. "Bunun nereye varacağını bilmiyorum."

Kırkklı yaşların sonlarında ya da ellili yaşların başında, sert görünümlü, gerçek boyutta bir adam odanın ortasında aniden ortaya çıktı. Sophy şaşkınlıkla çığlık attı ve ayağa fırladı.

Figür, sanki bir el fenerinin ışığı gibi odanın içinde zıplıyordu.

Bruce havladı, yolundan çekildi ve Sophy'ye sitemkar bir bakış attı.

"Üzgünüm," dedi. Onu nazıkçe okşadı. "Ayağına basmak istemedim." Kristali sabit tuttu. Figür hareket etmeyi bıraktı. "Bu da ne böyle?"

"Bu paranormal bir hologram," dedi Luke. Hayranlıkla başını salladı. "Deke'nin Bluestone teknolojisi olduğuna emin olduğu bazı eski kameralarla çalıştığını biliyordum. Görünüşe göre bir fotoğrafı çekip o kristalin içine kilitlemenin yolunu bulmuş. Kristali açtığında sanki bir düğmeye basmış gibi oldu."

"Şu anda yerden bir adım yukarıda duran kişi amcan mı?" "Deke Wells ile tanış."

"Hmm."

Holografik görüntüdeki adam Bea'nın yaşlarındaydı. Zayıf ve formdaydı. Gümüş çizgili koyu saçları alnındaki tepe noktasından geriye doğru taranmış ve haki gömleğinin yakasına kadar uzanıyordu. Soluk kot pantolon ve alçak botlar kıyafetini tamamlıyordu. Gözlerinde Luke'u hatırlatan bir şey vardı. Hologramda bir elinde sarı bir defter kağıdı tutuyordu. Üzerinde mürekkeple yazılmış bir mesaj vardı. Luke okumak için yaklaştı

Luk, eğer bunu okuyorsan, seni siktim. Hatch'in bu sanat kolonisinde yaptıklarıyla bir ilgisi yok ama bence eski Kaleidoscop silahlarıyla bir ilgisi var. Hatch fotonik konusunda yetenekli ve hatırlıyorum da dedem bu silahların tasarlanma amacının xml-ph-0000@de olduğunu söylemişti.

-ca ed sanat kolonisinde yaptığı şey değil ama bence bu eski Kaleidoskop silahlarıyla ilgili. Hatch fotonik konusunda yetenekli ve büyükbabamın bu silahların ölümcül ışık dalgaları için tasarlandığını söylediğini hatırlıyorum. Bir bağlantı olmalı.

En acil sorun, kompleks içindeki para-ad seviyelerinin yükseliyor olması. Yüksek teknoloji aydınlatma, turlar boyunca çoğu ısıyı maskeliyor.

ısıyı gizliyor, ama Bea bunun uzun sürmeyeceğini düşünüyor. O, bu yerin bir barut fıçısı olduğunu düşünüyor. Ben de öyle düşünüyorum.

Bu kanyon gerçek bir girdap olduğu için enerji büyük ölçüde doğaldır, ancak bunun ötesinde bir şey daha var. 'ın merkez üssü gaz sahasıdır. Bea ve ben bu gece geç saatlerde içeride konuşacağız. Eğer endişeleniyorsan, bizi aramakla zaman kaybetme. Öncelikli hedefimiz kaynağı bulmak, onu kanyondan çıkarmak ve Vakfa ulaştırmak. Bu işi halledebilecek tek yer orası.

Bir şey daha var — bu sorunu çözdükten sonra, dokuz ay önce olanlar için kendini suçlamayı bırak. Bir hata yaptın. Bu durumu iyi idare ettin. Şimdi bunu unut ve işine dön. Ailenin sana ihtiyacı var. Şirketin de öyle. Sana güvenen birçok insan var.

YİRMİ ALTI

SOPHY KRİSTALE BİR ŞEY YAPTI. Hologram kayboldu.

Luke, birkaç saniye önce Deke'nin hayalet görüntüsünün olduğu boşluğu düşünerek, sessizce yeni veri noktalarını çalıştırdı. Birkaç dakika sonra Sophy'nin konuşmadığını fark etti. Ona baktı. Sophy, Bruce'u okşayarak, Bruce da başını Sophy'nin dizine koymuştu. Sophy'nin gözleri, dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu.

"Ne oldu?" dedi, durumu nasıl ele alacağını bilemeden. "İyi misin?" Aptalca bir soruydu. İyi değildi.

"İkisi de öldü, değil mi?" dedi, sesi donuktu. "Hatch ve çetesi onları öldürdü. Çok geç kaldık."

Bariz sonucu yumuşatmanın bir yolunu bulmaya çalıştı, ama aklına bir şey gelmedi. "Bu mümkün."

Gözlerini kapattı. Gözyaşları yanaklarından süzüldü. Bazıları Bruce'un kafasına düştü. Bruce ona daha sertçe bastırdı. Luke bir an için hareketsiz kaldı. Onu kollarına almak istedi ama onun kendisinden teselli isteyip istemeyeceğinden emin değildi. Belki de Bea'yı tehlikeye attıkları için onu ve tüm Wells ailesini suçluyordu.

Çaresiz hissederek, tuvalet masasından birkaç mendil aldı ve Sophy'nin parmaklarına tutuşturdu. Sophy tek kelime etmeden ona piramit kristali verdi, mendilleri aldı ve gözlerini sildi.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Senin de amcanı kaybettiğini biliyorum. Zavallı büyükbaban ve büyükbaban. Bir oğullarını kaybettiler. Hayal bile edemiyorum..."

Onu tutma dürtüsüne direnmekten vazgeçti. Kristali masanın üzerine koydu ve eğilip omuzlarından tuttu. Onu kendine çektiğinde geri çekilmeye çalışmadı. Bunun yerine, gömleğinin kumaşına gözyaşlarını sildi.

Zamansız bir an boyunca onu kucakladı ve bu sırada, psişik düzlemde birkaç noktayı düşünürken buldu kendini.

"Sen... biz... aceleci kararlar vermemeliyiz," dedi sonunda.

Sophy burnunu çekip başını kaldırdı. Gözlük camlarında gözyaşları vardı ama gözlerinde umut parıltıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Veriler açısından hiçbir şey değişmedi. Sadece şimdi daha fazla bilgiye sahibiz. Evet, Bea ve Deke'in tesisten canlı çıkamamış olmaları mümkün. Ama bu, Ajans'ın aksiyon kahramanı Deke Wells ve kristalleri kanallere etme yeteneği olan Bea Harper. Akıllı insanlar ve tehlikenin etraflarını sardığını biliyorlardı. Bir yedek planları olmalı."

"Yaptılar. Bize ipuçları bıraktılar. Biz onların yedek planıyız."

"Hayatta olduklarını söylemiyorum, sadece bu olasılığı göz ardı edemeyeceğimizi söylüyorum. Deke ortadan kaybolma konusunda yetenekli ve eğer ortadan kaybolduysa, Bea'yı da yanında götürmüş olmalı. Her ne sebeple olursa olsun, görevi bize devrettiler ve Deke, zamanımızın kısıtlı olduğunu açıkça belirtti."

"Haklısın, bir görevimiz var." Sophy burnunu çekti, çenesini kararlı bir şekilde kaldırdı ve bir adım geri attı. "Bu bölgedeki dengesiz enerjinin kaynağını bulmalı ve Vakfı çağırmalıyız."

"Bu gece yapabileceğimiz başka bir şey yok. Uzun bir gün oldu. İkimizin de uykuya ihtiyacı var."

Etrafına bakındı. "Belki de sırayla nöbet tutmalıyız, böylece birimiz her zaman nöbet tutabilir."

"Gerek yok. Bruce var."

Bruce, adının söylenmesiyle kulaklarını oynattı.

Sophy hafifçe gülümsedi. "Evet, var."

"Ayrıca Wells, Inc. güvenlik teknolojisinin en son ürünleri de var," dedi Luke. Artık ağlamadığına rahatlayan ve ona yanlış bir güvence vermemiş olmayı umut eden Luke

yanlış bir güvence vermediğini umarak, çantasına gidip iki küçük cihaz çıkardı. "Biri balkon kapısı, diğeri ön kapı için. Biri kapıyı açmaya çalışırsa, alarm çalar ve sert bir elektrik akımı alırlar."

"Bunu bilmek iyi oldu," dedi Sophy. Yorgun ama kararlı görünüyordu.

Yatağı düşündü. İkisi de yetişkindi. Ortaya birkaç yastık koymak, gece boyunca kazara birbirlerine temas etmemelerini sağlayacaktı.

Ne yazık ki.

"Amcanızın, Wells, Inc.'in kontrolünü ele almaya neden isteksiz olduğunuzu düşündüğünü sormamın sakıncası var mı?" diye sordu Sophy.

Soru onu hazırlıksız yakaladı. O, uyku düzenlemelerine odaklanmıştı. Yeniden hesaplamak için bir saniyeye ihtiyacı oldu.

"Uzun hikaye."

Kadın elini kaldırdı, avucunu açtı. "Boş ver. Beni ilgilendirmez." "Sorun değil."

Bir sandalyeye oturdu, öne doğru eğildi, ön kollarını uyluklarına dayadı ve parmaklarını gevşekçe birbirine kenetledi. Ne söyleyeceğini düşünmek için bir dakika daha bekledi. Felaketten bu yana ilk kez biriyle konuşmak istiyordu. Hayır, herhangi biriyle değil, Sophy ile.

"Ben, psişik yetenekleri olan fizikçiler, mühendisler ve mucitlerden oluşan uzun bir soyun mensubuyum. Ama ben bu tür bir yetenek almadım. Bu yüzden şirketin bir sonraki CEO'su olarak seçildim."

"Ben, şey, o söylentiye duymuştum. Ama tuhaf geliyor."

Acı bir gülümsemeyle, "Mühendislik yeteneği olan kimse bu işi istemiyor ve aile de Wells olmayan birine devretmek istemiyor. Geriye ben kalıyorum." dedi.

"Ama senin yeteneğin var."

"Spektrumun ötesindeki ışığı görebiliyorum. Bu bana iyi bir gece görüşü sağlıyor ama hepsi bu kadar. Bana sebepsiz yere Yeteneksiz Wells diyorlar."

Kız kaşlarını çatı. "Noktaları birleştirmekte iyi olduğunu söylemiştin."

"Öyleyim, ama bu psişik düzeyde bir yetenek sayılmaz."

"Kim diyor bunu? Sezgi ile psişik yetenek arasındaki sınırın nerede olduğunu kimse bilmiyor."

"Beynim böyle çalışıyor."

Kafasını hafifçe eğdi ve gözlerini kısarak baktı. "Peki ya kulübede vizyon transından çıktığımda benimkini yaptığın gibi başkalarının aurasını manipüle etme yeteneğin ne olacak?"

"Senin durumun... benzersizdi." "Ciddi misin?"

"İki aura bir auranın gücünden daha güçlüdür ilkesine göre hareket ediyordum. Rezonans olayını beklemiyordum. Bu benim için bir şok oldu."

"Şok mu?" diye sordu, biraz fazla nazikçe.

Yine batırmıştı. "Sürprizdi. İyi bir sürpriz. Sadece daha önce böyle bir şey yaşamamıştım, o yüzden..."

Kendine kazdığı çukurun daha da derinleşmeden durmaya karar verdi.

Kadının gülümsemesi, kaide üzerindeki gümüş heykel kadar soğuk ve cilalıydı.

"Şok oldun," diye sonuçlandırdı. Ona baktı.

Kadın elini salladı. "Boş ver. Eğer yardımı olacaksa, ben de senin kadar şok oldum."

"Tamam. Evet, yardımcı oldu."

Aslında hayır, diye karar verdi. Hiç yardımcı olmadı, çünkü kız rezonans olayını önemsemediğini açıkça belli ediyordu. Bunun önemli olmadığını iddia edemezdi. Hayatının geri kalanında bu konuyu rüyalarında göreceğine dair bir hisse kapıldı.

"Bence noktalar arasında bağlantı kurma yeteneğinin değerini hafife alıyorsun," dedi kadın.

"Sana söyledim, bu yeteneğin sorunu, bazen aslında var olmayan bağlantıları görebildiğine kendini inandırman."

"Anlıyorum. Onun hayalet gördüğünü merak eden benim, hatırladın mı?"

Kaşlarını çatarak, aradaki farkı anlamaya çalıştı. Aynı şey değildi.
Öyle miydi?

"Bana medyum de," diye devam etti hızlıca, "ama yakın geçmişte, noktalar arasında bağlantı kurmakla ilgili talihsiz bir olay olduğunu hissediyorum."

"Öyle bir şey."

"Bu, kendine olan inancını sarsmış. Kararlarına olan inancını. O kimdi?"

O, dikleşti ve sandalyeye yaslandı. "Bir kadının dahil olduğunu nereden bildin?"

"Kendini suçlu hissetmen ve artık Wells, Inc.'i yönetmek için doğru kişi olmadığın sonucuna varman. Sorunun kaynağının kötü giden bir ilişki olduğunu anlamak için medyum yeteneğine gerek yok."

"Adı Victoria'ydı. Victoria Ellsworth. Şirket kütüphanesinde çalışıyordu. Herkes onu severdi. Akıllı, nazik ve yardımsever biriydi."

"Güzel miydi?"

"Çok," diye itiraf etti.

"Her zaman profesyonelce giyinmiş mi? Düzgün bir takım elbise. Topuklu ayakkabılar. Ciddi gözlükler. Topuz saç?"

Kaşlarını çattı. "Nasıl bildin?" "Kızıl mı, sarı mı?"

"Kızıl. Bu da ne?"

"Yatakta yaratıcıydı herhalde?"

Yüzüne hücum eden sıcaklık onu endişelendirdi. "Ne oluyor?"

"Sadece noktalar arasındaki bağlantıları arıyorum. Nasıl olduğunu biliyorsun."

"Başka bir yere bak, lanet olsun."

"Sakin ol. Ne olduğu belli. Gizli seksi kütüphaneci fantezisine kapıldın."

"Ne?"

"Bu klasik bir fantezidir. Tatlı, masum kütüphaneci ciddi gözlüklerini çıkarır, saçlarını açar ve sana

senin bir seks tanrısı olduğunu söyler. Hemşire ve dominatrix fantezileri kadar popüler değildir, ama standart bir fantezidir."

"Bu konuşma rayından çıktı." Sandalyenin kolçaklarını kavradı ve ayağa kalkmaya başladı. "Yatmaya gidiyorum."

"Boş ver." Sophy elini sallayarak oturmasını işaret etti. "Hikayenin ilginç kısmına gel. İkiniz bir ilişki mi yaşadınız?"

Şaşırtıcı bir şekilde, oturdu. Ya da belki sandalyeye geri düştü. Aradaki farkı anlamak zordu.

"Birlikte yatıyorduk," dedi. "Bu seni ilgilendirmez."

"Hey, biz ortağız. Sen benim eski sevgililerimden biriyle tanıştın ve başka birinin de sapık olduğunu biliyorsun. Victoria hakkında daha fazla şey duymam adil olur." Onaylamadığını gösteren bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Wells, Inc. şirketinde yönetim ve çalışanlar arasında dostluk kurmaya karşı bir kural yok, değil mi?"

"O zamanlar şirkette çalışmıyordum, yani teknik olarak sorun yoktu."

"Hala büyükannenin bahsettiği ajansda mı çalışıyordun?" "Evet, ama bu önemli değil. Önemli olan, Victoria ve benim ve neredeyse çok geç olana kadar gerçeği nasıl ve neden göremediğimi hala bilmiyorum."

"Ne oldu?"

"Ajansın bir davasını kapatıp döndüğümde kutlama havasındaydım. Onun evinde akşam yemeği yedik ve geceyi birlikte geçirdik. Sabah olunca bir rüyadan uyandım."

"Rüyadan mı?"

Şaşırmış gibiydi. Sanki o normal bir erkek değilmiş gibi. Belki normal bir Wells değildi, ama bu onun insan olmadığı anlamına gelmezdi.

"Ben de herkes gibi rüya görürüm," dedi. *Bir nevi*, diye içinden ekledi.

"Kızmana gerek yok. Eleştirmiyordum. Bana rüyandan bahset."

Konuşmayı kesmeliyim, diye düşündü. Ama açıklanamayan bir nedenden dolayı konuşmaya devam etti.

"Aynalarla dolu bir salonda yürüyordum ve Victoria aynalarda sürekli belirliyordu. Ama görüntüsü bulanıktı. Onun olduğunu biliyordum ama

Onun yüz hatlarını seçemiyordum. Onun yansımasına odaklanmaya çalıştığım her seferinde ortadan kayboluyor ve bir sonraki aynaya geçiyordu.

"Hmm." Sophy, bir parmağıyla tabureye hafifçe vurdu, belli ki onun söylediklerini düşünüyormuş. "Rüyada onunla konuşmaya çalıştın mı?"

"Ona neden onu net göremediğimi sordum. O da '*Çünkü kim olduğumu bilmiyorsun*' dedi."

"Ve?"

"Ve sorumun cevabını bildiğim için uyandım. Sezgilerim bana onun sadece yansımasını gördüğümü, gerçek kişiyi görmediğimi söylemeye çalışıyordu. Sonunda başından beri sormam gereken soruları sormaya başladım. Patronla konuştum ve ona gerçekten büyük bir hata yaptığımı söyledim. O da iç soruşturma başlattı. Victoria'nın paranormal teknolojide uzmanlaşmış serbest çalışan bir endüstriyel casusluk hırsızı olduğu ortaya çıktı. Bizim kara kutu Ar-Ge sırlarımızdan bazılarının peşindeymiş."

Sophy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu tür şeylerin pazarı mı var?"

"Küçük bir pazar, ama içinde çok para dönüyor. Çoğu insan paranormal araştırmalara olan ilginin yirminci yüzyılda modası geçtiğini düşünüyor, ama bu tür işlerle hala uğraşanları öğrenince şaşıracaksın. Birkaç küçük devlet kurumu, Trent Hatch gibi birkaç milyarder, tuhaf çılgın bilim adamları ve Arcane Society ve Foundation gibi gerçekten psişik yeteneklere sahip insanların oluşturduğu bazı düşük profilli kuruluşlar."

"Arcane Society'yi hiç duymadım. Boş ver. Victoria tutuklandı mı?"

"Hayır. Kimliğinin açığa çıktığını fark eder etmez ortadan kayboldu."

Sophy bir an onu izledi. "Wells, Inc.'i yönetme işini hiç *istediniz* mi?"

"Victoria olayı olana kadar istiyordum. Hayatım boyunca bunun için hazırlandığımı söyleyebilirsin. Geçtiğimiz bir yıl boyunca şirketi önümüzdeki on yıla taşımak için bir strateji üzerinde çalıştım. Şimdiye kadar devlet sözleşmelerine odaklandık. Tüketici pazarına açılmamız gerekiyor. Sıradan insanlar, bu acımasız

ve sonra da küçük ölçekli kurumsal güvenlik pazarı var. Onu çok uzun süre ihmal ettik."

"Wells, Inc.'i geleceğe taşımaya hazırdın ve sonra, birdenbire, başarısız bir deney yüzünden mahvoldu. İnan bana, seni anlıyorum. İlk felaket seni sarsar. Kararlarını sorgulatır. Ayrıca çok utanç vericidir."

"Başarısız bir deney mi? Şimdi neyden bahsediyorsun?"

"Bana göre, senin sorunun ilk ciddi başarısız deneyiminin hayatının nispeten geç bir döneminde gerçekleşmiş olması. Bu durumun seni sarsması çok normal. Benim ilk deneyimim üniversite yıllarında gerçekleşti ve sonrasında Bea'nın tavsiyeleri ve rehberliğinden faydalandım, bu sayede tüm bu üzücü durumu atlatabildim. Ama sen, kütüphaneciyle yaşadığın talihsiz olaydan önce büyük bir aksilik yaşamadan hayatına neşeyle devam ediyormuşsun gibi görünüyor."

Farların ışığında donakalmış bir geyik gibi hissetmeye başlamıştı.

"Yolundan sapmış mı?"

"Olur böyle şeyler," dedi Sophy. "Neyse ki sık olmaz, ama ara sıra mükemmel bir kütüphaneci kötülebilir. Bu her zaman şok edicidir. Hazırlıksız yakalandığın için seni suçlamıyorum. Bu mesleğin gururlu bir üyesi olarak, toplumun kütüphanecilerden mükemmel davranışlar beklediğinin çok iyi farkındayım. Çıtayı çok yüksek tutuyorlar."

Ona hayranlıkla baktı. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Aynen öyle. Çünkü kütüphanecileri hafife alıyoruz. Onlardan sansür, sindirme ve tehditlere karşı güçlü durmaları beklenir. Görevleri, dengeli koleksiyonlar oluşturmak ve kullanıcılarına güvenilir bilgiler sunmaktır. Ayrıca, topluluklarındaki herkesin bu bilgilere erişebilmesini sağlamakla yükümlüdürler. Kütüphaneler olmadan demokrasi olmaz. Ve kütüphaneler, kendini işine adanmış kütüphaneciler olmadan bir hiçtir."

Eğlenmeli mi, kafası karışmalı mı, yoksa sadece şaşkın mı kalmalıydı, bilemiyordu.

"Mesleğinizi ciddiye aldığınızı görebiliyorum," dedi, kibarca tarafsız bir yorum yapmaya çalışarak.

“Kesinlikle.” Bir an durdu, gözleri biraz kısıldı. “Tanıdığım tüm kütüphaneciler mesleğini ciddiye alıyor. Bu da Victoria Ellsworth'un kariyer yolu hakkında da diğer her şey gibi yalan söylediğini düşündürüyor.”

“Bunu nereye götüreceğimi bilmiyorum. Her zamanki gibi, bu konuşmadaki mantığın nereye varacağını hiç anlamadım.”

"Boş ver. Sadece yüksek sesle düşünüyordum. Ama ana konuya dönersek, sana tavsiyem amcanın sana verdiği tavsiyeyle aynı. Hata yaptığın için kendini suçlamayı bırak. Deke haklıydı. Hatalar olur. Ne olduğunu anladığında, zararı telafi etmek için elinden geleni yaptın. Kıl payı kurtulmuş olabilirsin, ama şirketin gayet iyi ayakta kaldığı ortada. Şimdi yatmaya hazırlanacağım." Bruce'a son bir kez okşadı ve ayağa kalktı. "O muhteşem banyoyu ilk ben kullanacağım. Bir süre orada kalacağım, bu yüzden yatak düzenlemelerini halletme görevini sana veriyorum."

Odanın diğer tarafına doğru
yürümeye başladı. "Sophy?" dedi
Bruce.

Spa benzeri banyonun kapısında durdu ve geriye baktı. "Ne?" "Senin deyiminle başarısız deneyimle başa çıkabilirdim, eğer Neden felaketi neredeyse çok geç olana kadar fark edemedim, bunu anlasam başa çıkabilirim. Ben egzotik, üst düzey bir yetenek değilim ama noktaları birleştirmekte iyiyim. Neden tüm işaretleri gözden kaçırdım?"

Ona uzun, düşünceli bir bakış attı. "Gizli seksi kütüphaneci fantezisinin ilkel çekiciliği dışında mı?"

"Onun dışında," dedi, dişlerini gıcırdatmamaya çalışarak.

"Şey, kesin olarak emin olamam - egzotik yetenekleri tanımlama konusunda uzman olan teyzemdir - ama haydut kütüphanecinin bir yansıma yeteneği olma olasılığını düşündün mü?"

Ona bir yıldırım fırlatmış gibi oldu. Bir an için şaşkına döndü.

"Siktir," dedi sonunda.

"Onlar çok başarılı dolandırıcılar çünkü ne istediğini anlarlar ve sonra en derin arzularını gerçekleştirebileceklerini düşündürürler. Tek yapmaları gereken doğru kelimeleri söylemek. Asıl işi onların auraları yapar. Buna

buna cinsel çekicilik unsurunu da ekleyin, bu tür psişik yeteneklere sahip birine direnmek zor olur."

Parmaklarını saçlarının arasına geçirdi ve başını salladı. Tiksinmiş bir şekilde. "Bu olasılığı hiç düşünmemiştim."

Kadın şefkatle gülümsedi. "Çok anlaşılır bir durum. Sen aşk arıyordun, sorun değil. Sonrasında, kötü kararın için kendini suçlamakla o kadar meşguldün ki, rutin bir başarısızlık analizi yapamadın." Kadın banyoya girdi. "Yatağı düzeltmeyi unutma."

Kapı kapandı.

Bruce odanın diğer ucuna gitti ve başını Luke'un bacaklarından birine koydu.

"Kadını duydun," dedi Luke. "Yatağı düzeltmemiz gerekiyor."

YİRMİ YEDİ

SOPHY SONUNDA banyodan çıktı. Saçları omuzlarına dökülmüştü, yüzündeki makyaj tamamen silinmişti ve boynundan ayak bileklerine kadar, hanın logosu işlenmiş kabarık beyaz bir bornozla sarılmıştı.

Ona çok sevimli geldi — yumuşak, sıcak ve inanılmaz derecede seksi.

Yatağı dikkatli bir şekilde inceledi, ortasından düzgün bir şekilde dizilmiş yastıkların oluşturduğu bariyeri gözden geçirdi.

"Mükemmel," dedi. "Bu iş görür."

Bu kadar hevesli görünmesine gerek yoktu, diye düşündü.

Banyoya çekildi ve bornozlardan birini giyerek çıktı, ışıkların kapalı olduğunu görünce rahatladı. Sophy battaniyenin altında kıvrılmıştı. Belki de sadece külot ve tişört giymiş halde yatağa girerken onu fark etmezdi. Geriye dönüp bakınca, sanat kolonisine uzun yolculuktan önce pijama alması gerektiği açıktı, ama acele ediyorlardı ve bu hiç aklına gelmemiştir.

Büyük yatağın kendi tarafına yerleştiğinde, kollarını başının arkasında kavuşturdu ve gölgeli tavana baktı. Birkaç noktayı birleştirdi.

"Sabah çok erken kalkmamız gerekiyor," dedi. "Neden?" Sophy yastığa mırıldandı.

"Güneş doğarken bölgedeki doğal radyasyon seviyelerini kontrol etmek istiyorum. Bunun için, buradaki ışıklardan olabildiğince uzaklaşmamız gerekecek

. Işıklar gece gündüz yanıyor."

Yastık bariyerinin diğer tarafında kısa bir sessizlik oldu. "Neden şafakta radyasyon seviyelerini kontrol etmemiz gerekiyor?" diye sordu.

"Doğal akımların dengesiz olup olmadığını veya sorunun sadece kompleksin merkezinde olup olmadığını görmek istiyorum. Yirmi dört saatlik güneş döngüsü boyunca, paranormal akımların kararlılığı gözlemlemeye imkan veren bir şekilde salınım yaptığı zamanlar vardır. Gece ile gündüz arasındaki geçiş bunlardan biridir."

"Bunu bilmiyordum. İlginç. İyi geceler, Luke." "İyi geceler, Sophy."

Şafak sökene kadar uzun bir süre geçecekti. Yanına döndü ve Bruce'un yatağın yanındaki halıda kıvrılmış olduğunu gördü. İzlendiğinin farkında olan köpek başını kaldırdı ve erimiş altın rengi gözlerini sorgulayan bir ifadeyle açtı.

"Hayır, bu gece yatakta uyuyamazsın," dedi Luke yumuşak bir sesle. "Yer yok."

"Ne?" dedi Sophy, sesi yastıkla boğuklaşmıştı.

"Hiçbir şey. Bruce'a bu gece yerde uyuyacağını söylüyordum."

"Mmm."

Sophy yine sessizleşti.

Luke dikkatini donut heykeline çevirdi ve Deke'nin hologramda gösterdiği mesajı gözden geçirdi.

Deke, Ajansın en başarılı ajanlarından biriydi, gerçek bir profesyoneldi. Bu, çizgili sarı kağıda yazdığı her kelimenin önemli olduğu anlamına geliyordu. Düşünecek çok şey vardı.

Ancak uykuya dalmadan önce düşündüğü son şey el yazısıyla yazılmış uyarı değildi. Bunun yerine, başarısız deneyler kavramını düşündü. Bu ona yabancı bir kavram değildi. Sonuçta, mühendis bir aileden geliyordu. Başarısızlık analizi, Wells, Inc. şirketinin kültürüne derinlemesine yerleşmişti. Ancak bu tekniği bir ilişki felaketini incelemek için kullanmayı hiç düşünmemişti. Ta ki şimdiye kadar.

Sophy ile tanışmadan önce düşünmediği pek çok şey vardı. İleride hayatının

Sophy 6ncesi ve Sophy sonrası d6nemlere ayrılacağına dair
bir hisse kapıldı. Sophy sonrası d6nemi d6ş6nmek
istemiyordu.

YİRMİ SEKİZ

Bu arada, yeraltındaki güvenli odada...

"BEŞ yıl önce evlenmeliydik," dedi Deke.

"İkimiz için de iyi sonuçlanmazdı." Bea mağaranın zemininde yürüdü ve dar, berrak yeraltı nehrinin kenarındaki sandalye büyüklüğündeki bir kayanın üzerine oturdu. "Hâlâ Irene'in ölümünden kendini sorumlu tutuyordun ve hâlâ Ajans görevlerinden aldığın adrenalin bağımlısıydın."

Mağara, hazırlıklı birinin hayalindeki evdi, diye düşündü. MRE'lerin ve konserve ürünlerin son kullanma tarihleri çok uzak bir gelecekteydi, bu yüzden o ve Deke, eski güvenli odayı keşfeden ve burayı stoklayan kişinin önceki sahibi olduğunu varsaydılar. Teorik olarak, yiyecekler ve sonsuz tatlı su kaynağı sayesinde, o ve Deke, mağarada yaşamının etkilerinden deliye dönmeleri ne kadar sürerse o kadar süre, aylarca hatta yıllarca hayatta kalabilirlerdi. Muhtemelen en fazla birkaç hafta.

Ama haftalar ya da aylar, hatta yıllar bile yoktu. En fazla birkaç günleri vardı. Felaket gerçekleştiğinde, tüm yerleşkeyi yıkacak ve altında saklı olan sırları gömecekti. Güvenli odaları aynı zamanda hapishaneleriydi. Sophy ve Luke Wells onları bulup kurtarmazsa, orası mezarları olacaktı.

"Harcadığımız onca zamanı düşündüğümde..." Deke başını salladı. "Ben bir aptaldım."

"Sanırım bunu birkaç kez söylemişim."

O inledi. "Bana terapi görmemi söylemişsin. Seni dinlemeliydim."

"Yanılmışım. Bir terapistle konuşsaydın, o gün Gilmartin'in evinde gerçekte ne olduğunu açıklamak zorunda kalırdın. Bu riski alamazdın. Bir profesyonelle konuşacak durumda olsan bile, değişime açık olacağından emin değilim."

"Ben de seninle konuştum."

"Sırlarını saklayacağım," dedi.

"Biliyorum."

"İrene'e olanlardan sorumlu olmadığını kabul etmek için zamana ihtiyacın vardı. O seni aldattı. O dosyalara ulaşmak için onu kullanan çok tehlikeli bir adamla ilişki yaşadı. İstediklerini elde edince onu öldürdü. Kötü kararları veren oydu, sen değildin."

Gerisini yüksek sesle söylemedi, ama ikisi de onun söylemediklerini biliyordu. Deke onu bulduğunda Joel Gilmartin, özel adasındaki malikanesinde, son teknoloji güvenlik sistemleri ve silahlı korumalarla korunuyordu. İki adam Gilmartin'in çalışma odasında karşı karşıya geldi. Deke oradan canlı çıktı. Gilmartin masasında öldü. Yetkililere göre doğal nedenlerden dolayı. Kimse Deke'nin geldiğini görmemişti ve kimse onun gittiğini görmemişti.

İntikamını almıştı, diye düşündü, ama bu ona ağır bir psikolojik bedeli ödemişti.

"Luke'un da benzer bir yola girdiğini fark edene kadar benzer bir yola girdiğini fark edene kadar, olanları tam olarak kabullenemedim," dedi Deke. "Bu beni sarsmıştı. Bana farklı bir bakış açısı kazandırmıştı."

"Ya hatalar yapacağını kabul edip bu hatalarla başa çıkmayı öğrenecek ya da öğrenmeyecek," dedi Bea. "Ve öğrenmezse, Wells, Inc.'in bir sonraki CEO'su olmak için yeterli niteliklere sahip olmayacak."

Deke burnunu çektirdi. "Bu aile için gerçekten kötü bir haber olur, çünkü yedeğimiz yok. Patron, şirketi geleceğe taşımak için çok özel bir yeteneğe ihtiyacımız olacağını söylüyor."

"Ne tür bir yetenek?"

"Patron'a göre, Luke'un sahip olduğu yetenek. Kimse onun yaptıklarını nasıl yaptığını bilmiyor. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu biraz korkutucu." Deke mekanik saatine baktı ve ayağa kalktı. "Acıktım. Sen nasılsın?"

"Sabırsızlanıyorum," dedi. "Açlıktan ölüyorum."

Deke, raflarda dizili olan hazır yemekleri inceledi. "Şef bu akşam tavuklu makarna veya ton balıklı makarna sunuyor."

"Peynirli tortellini bitti mi?"

"Hayır, ama kahvaltıda ve akşam yemeğinde de yediğin için onu kısıtlamaya karar verdim."

"Peynirli tortellini sevdiğim için ne yapayım?" "Daha fazla proteine ihtiyacın var."

"Ton balığı ve makarna alacağım. Ekstra sebzeleri unutma. MRE'ler lif içeriği ile bilinmezler."

İki MRE kiti seçti ve konserve rafına doğru ilerledi. "Yeşil fasulye mi, kuşkonmaz mı?"

"Kuşkonmaz. Yeşil fasulyeden sıkıldım."

"Hepimiz sıkılmadık mı?"

Kuşkonmazı da sepetine ekledi ve yeraltı nehrinin kenarında ona katıldı.

Kadın, onun açılır kapaklı konserveyi açmasını izledi. Erkekçe bir zarafet ve koordinasyonla hareket ediyordu, yaptığı her şey kolay görünüyordu. Ama görünüşün altında işler karmaşıktı, çünkü kendine karşı asla kolay davranmazdı.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum," dedi kadın. "Son beş yıl tamamen boşa geçmedi, en azından benim için öyle. O küçük Akdeniz köyünde geçirdiğimiz on gün inanılmazdı. Güney Pasifik gezisini de çok sevdim. Alpler'deki o otelde geçirdiğimiz haftayı asla unutmayacağım. Odadan neredeyse hiç çıkmadık."

"Haklısın. Güzel zamanlar geçirdik. Ama ben hayatın normal, rutin şeylerini istiyorum. Her gece seninle yatmak ve her sabah seninle uyanmak istiyorum. Birlikte kahvaltı yapmak istiyorum. Akşamları şömine başında oturmak istiyorum. Tuhaf müşterilerinden bahsetmeni istiyorum."

"Kulağa hoş geliyor, ama ikimiz de bir işe ihtiyacın olduğunu biliyoruz."

MRE kutularından birini açtı. "Bir yolunu bulurum. Normal bir hayat istiyorum."

"İkimiz de normal değiliz," dedi kadın. "Aslında, kimsenin normal olduğunu düşünmüyorum, ama bu başka bir konu. Tekrar ediyorum, artık emekli olduğuna göre, hobiden daha fazlasını ifade eden bir şey bulman gerekiyor. Aslında, ben de bunu düşünüyordum. Bir fikrim var."

"Öyle mi?" Isıtıcı poşeti açtı ve ton balığı ve makarna paketini içine koydu. "Neymiş o?"

"Danışmanlık işimde, paranormal radyasyonu yakalayabilen fotoğraflar çekmeyi bilen yetenekli birinin hizmetlerinden yararlanabileceğimi düşündüm."

"Huh." Deke elini nehre daldırdı, avucunu suyla doldurdu ve çantaya döktü. "Senin için çalışmamı mı istiyorsun?"

"Sadece bir fikir."

Gülümsedi. "Hoşuma gitti." Isıtıcı torbasının üstünü katladı ve torbayı karton kutuya geri koydu. "Çok hoşuma gitti."

Kutuyu yakındaki bir taş parçasına dayayarak yemeğin ısınmasını bekledi ve ikinci MRE'yi hazırlamaya başladı.

Kadın gülümsedi. Tanıştıkları beş yıl içinde ilk kez Deke Wells ile bir gelecek görebiliyordu. Tabii hayatta kalırlarsa.

YİRMİ DOKUZ

SOPHY iyi uyuyacağını beklemiyordu, ama şafak sökmeden kısa bir süre önce uyandı ve şaşırtıcı derecede iyi bir gece uykusu çektiğinin farkına vardı. Saten çarşaflara ve lüks yorganlara alışabilirim, diye düşündü. Ama şafak sökmeden kalkmayı alışkanlık haline getirmeyi reddetti.

Geç de olsa, yanında yatan sıcak ve ağır bir bedenin ağırlığını fark etti. Şok oldu ve hareketsiz kaldı.

Doğru, vücut yorganın üstündeydi, yorganın altında değildi; yine de Luke'un bu kadar yakın ve bu kadar samimi bir pozisyonda olması normal değildi. Yastık bariyeri de buraya kadarmış. Öfkelenmesi gerekirdi ve öfkелendi de. Kesinlikle öfkелendi. Kişisel alanının ihlaline itiraz edecekti, ama belki birkaç dakika daha görmezden gelmiş gibi davranabilirdi.

"Duş tamamen senin," dedi Luke.

Sesi yatağın uzak ucundan geliyordu, yanından değil. Şaşkınlıkla gözlerini açtı ve onu gördü. Ayağa kalkmış, otomatik enjektör kutusunu kemerine takıyordu. Saçları duştan dolayı ıslaktı ve ona göre çok çekici görünüyordu.

Ama yanındaki sıcak beden onun değilse, geriye tek bir şüpheli kalıyordu.

Kafasını çevirip Bruce'un aldatıcı derecede masum gözlerine baktı. "Sen," dedi.

Adam yüzünü yalamaya çalıştı. O ise ona elini uzattı.

"Beni kandıramazsın," dedi. "Bu gerçek bir öpücük değil. Ne istediğini biliyorum. Kahvaltı. Rasyonlarını kontrol eden adamla konuş."

Görünüşe göre, durumunu savunmanın bir anlamı olmadığına karar veren Bruce ayağa kalktı, yataktan atladı ve kulaklarını ovmak için eğilen Luke'u selamladı.

Sophy rtleri kenara itmeye başladı, sonra durakladı ve kızardı. "Affedersin," dedi, sesine biraz soğukluk katarak.

Luke şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Ne?"

"Sakıncası yoksa biraz yalnız kalmak istiyorum."

Yatağın ucunda durup ona baktığını fark etti. "zr dilerim." Dönüp balkon penceresine gitti. şafak sökmeden önceki karanlığa dikkatle baktı. "abuk ol. Güneş yakında doğacak."

"Acele ederim."

Kız kalktı ve banyoya koştu.

Rekor kırdığını düşündüğü bir sürede dışarı çıktı, kot pantolon, beyaz tişört ve parlak beyaz spor ayakkabılar giymişti. Luke, eskimiş deri ceketini ve çiziklerle dolu botlarını giymişti. Bruce, klipslerle süslenmiş ve birkaç cepli deri yelek giymişti.

"Hazırım," dedi ve dolaptan trençkotunu çıkardı.

Luke, üzerinde birkaç kayış bulunan yumuşak bir kumaş çantayı ona attı. "Buna ihtiyaın olacak."

Çantayı inceledi. "Günlük sırt çantasına benziyor."

"yle," dedi Luke.

"Kaya falan mı toplayacağız?"

"Hayır, burası çöl, unuttun mu?" SUV'den getirdiği kartondan bir şişe seçti. "Su olmadan evden çıkılmaz."

"Kompleksin diğer tarafına kısa bir yürüyüş, değil mi? Bir şişe su ağırdır."

"Bu yüzden Bruce dahil herkes kendi suyunu taşıyor."

OTUZ

"Bunu söylemeyi unutmuş olabilirim," dedi Sophy, "ama ben sizin deyiminizle doğa sever biri değilim. Örneğin, kamp yapmam ve sırtımda yüz kilo şişe su taşıyarak uzun yürüyüşler yapmam. Bu zorlu yürüyüşün buna değmesi iyi olur."

"Seni memnun etmek çok zor," dedi Luke. "Burada sana gerçek bir doğa girdabı olduğu söylenen muhteşem bir manzaranın turunu yapıyorum ve karşılığında ne alıyorum? Bir sürü sızlanma."

"Sızlanmakta çok iyiyimdir. Buna yetenek de diyebilirsiniz." Nefesini düzenlemek ve sırt çantasının kayışlarını ayarlamak için durdu. "Daha var mı?"

Luke onun yanında durdu. "Bu kadar yeter. Kompleksin yapay ışıklarının menzilinden neredeyse yarım mil uzaktayız."

Aşağıdaki manzarayı görmek için döndü. Son çeyrek mil kadar küçük ama sabit bir yokuşta yürüyüş yapmışlardı. Şimdi vadinin en kuzey ucunda, kanyon duvarlarından birine yakındılar. Gökyüzü hızla aydınlanıyordu, ama güneş henüz görünmüyordu. Kırmızı kaya uçurumları hala gecenin kalıntıları ile gölgeliydi.

Hareketsiz kaldı ve dikkatlice duyularını keskinleştirdi. İlk başta, şafak sökmeden önce birkaç kuşun sesini duydu. Ama bir saniye sonra, eski bir müziğin derin akorlarını fark etti.

Onun duyularını harekete geçiren akımlar, asla insan kaynaklı enerjiyle karıştırılamazdı. O, yeryüzünün kalbinin atışlarını ve

akciğerlerinin attığını dinlediğini biliyordu. Depremleri tetikleyecek, volkanları patlatacak ve yüzeyin hemen altında salınan gelgitleri kontrol edecek kadar güçlü akımlar. Aynı güç, en derin okyanus çukurlarında ve en yüksek dağ zirvelerinde yaşamın gelişmesini mümkün kılıyordu. Bu onu heyecanlandırdı ve ürpertti, hayranlık ve şaşkınlıkla doldu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Hissediyor musun?"

"Bu tür bir enerjiyi algılamak için yetenekli olmana gerek yok," dedi Luke. "Burası gerçekten bir girdap bölgesi."

"Hiç şüphe yok," dedi Luke. "Bu da Hatch'in arka plan titreşimini maskeleyen çabalarını daha da ilginç hale getiriyor. Bu bölgede bir sanat kolonisi kurmanın amacı, enerjiyi sanatçıları ilham vermek için kullanmaksa, neden bu kadar uğraşsın ki?"

Ona bir göz attı ve onun uzaktaki tesisi büyük bir dikkatle incelediğini gördü. Odaklanmıştı. Muhtemelen noktaları birleştiriyordu, diye düşündü.

Bruce, yakındaki bir kayanın etrafındaki kokuları araştırıyordu. İlgisini kaybetti, oturdu ve esnedi.

"Görünüşe göre vorteks enerjisinden etkilenmeyen tek kişi senin arkadaşın," dedi Sophy.

Luke, Bruce'a bakmak için bir anlığına bileğe dikkatini verdi. "Belki de bunun nedeni hayvanların doğa ile daha yakın bir ilişkisi olmasıdır. Onlar doğayı kontrol etmeye çalışmazlar. Onu kabul eder ve onunla yaşarlar."

"Bu çok felsefi bir görüş."

"CIA suikastçısı için mi? Teşekkürler. Çevrimiçi felsefe dersi alıyorum."

"Bana sürekli CIA meselesini hatırlatmaya devam edersen, kendi suikastçıyı tutmak zorunda kalabilirim."

"Anlaşıldı." Luke kanyon duvarını incelemek için döndü. "İşte orada. Bir tane olması gerektiğini biliyordum."

"Ne var?" diye sordu.

"Çevre çiti. Sana söyledim, sanat kolonisi bir kale gibidir. Hatch'in tüm erişim noktalarını kontrol etmesi mantıklı."

Kadın arkasını döndü. "Çit göremiyorum... Ah. Doğru."

Bariyer, kanyon duvarı boyunca gerilmiş, neredeyse görünmez bir telden ibaretti.

"Pek çit sayılmaz," dedi. "Elektrikli mi sence?"

"Hayır, ama onu geçerseniz, tesisin içinde bir yerde alarmların çalacağını varsaymalısınız. Hatch'in adamlarından bazılarının, siz çok uzağa gitmeden önce araştırmaya çıkacağına emin olabilirsiniz."

"Alarmları tetikleyecek miyiz?"

"Hayır. Aradığımız şey buradaki kompleksin içinde, dışarıda değil."

"Anladım." Bir süre durdu ve bir kez daha gezegenin ritmini dinledi. "Bu atmosfer, insanların yıllardır buraya neden çekildiğini açıklıyor. Ve muhtemelen neden burada kalmadıklarını da. Böyle bir enerji bir süreliğine heyecan verici ama aynı zamanda rahatsız edici. Zamanla duyuları etkileyeceğinden eminim."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Belki kaygıya neden olur. Uykusuzluğa. Huzursuzluğa. Bu kanyonlardaki titreşim, insanların uzun süre dayanamayacağı kadar güçlü. İnsanlar bilinçli düzeyde bunun farkında olmayabilir, ama derinlerde buna tepki vermekten kendilerini alamazlar."

"Hatch bunun farkında. Bu yüzden girdap enerjisini maskeleyerek için tüm bu yüksek teknolojiyi aydınlatmayı kullanıyor. Gençler ve emeklilerden oluşan üçüncü sınıf bir sanat kolonisine bir servet harcaması için tek bir neden var."

"Yaptığı şey için girdap enerjisine ihtiyacı var, değil mi?" "Evet, ve bu iyi bir haber değil. Bağlantı bir silah..."

Kaleidoscope, sanat değil."

"Hipnotik telkin karoları ne olacak?" "Henüz bunların nereye uyduğunu bilmiyorum."

Gözlüklerini düzeltti. "Kaleidoscope programının adını, silahların aynalar ve kristallerle yapıldığından aldığını biliyoruz."

"O cilalı karoları düşünüyorsun."

"Evet. Aynalara çok benziyorlar." Bir süre durdu. "Donut heykelinin arkasındaki karanın arkasında bir kristal vardı."

"Biliyorum." Luke geri dönerek sabah güneşinin kanyon duvarlarının tepesine çıkıp vadiyi aydınlatmasını izledi. "Bu bir soruyu cevaplıyor: bölgedeki doğal enerji akımları"

akımları istikrarlı görünüyor. Sanat kolonisinde hissettiğimiz istikrarsızlık yerel bir sorun."

"Hatch'in gerçekten yeni Kaleidoskoplar yapmaya çalıştığını mı düşünüyorsun?"

"Daha çok temel konsepti büyütüp çok daha güçlü silahlar yapmaya çalışıyorlar gibi görünüyor."

"Ama büyükbabanın dediğine göre, altı kristal olmadan bu mümkün olmaz..." Sophy, kendi sözlerine şok olarak sözünü kesti. "Bekle. Hatch ve arkadaşlarının Pandora'nın kutusuna sahip olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu, Bea'nın neden kaybolduğunu açıklardı. O kristalleri kullanmaya çalışan herkes, onları açmak için Harper soyundan gelen güçlü bir yeteneğe sahip olmalı."

Bu durumun korkunç ironisi onu buz banyosu gibi vurdu. Gülüp ağlayacağını bilemediği için elini ağzına kapattı.

"Oh, lanet olsun," dedi. "Buna inanmıyorum. Yani, inanıyorum, ama tüm bu olay inanılmaz derecede berbat."

"Neyi kaçırıyorum?" diye sordu Luke.

Kendini toparlamayı başardı. "Haklısın, Pandora'nın kutusu onlarda ise Bea'nın peşine düşmelerini açıklıyor. Ama ben ortaya çıktığımda çok heyecanlanmış olmalılar."

"Neden?"

"Bea her açıdan bir Harper, ama kan bağı yok. Aileyle DNA bağı yok. Doğumda evlat edinildi. Pandora'nın kutusundaki kristalleri açmak için gereken aile yeteneğine sahip değil."

OTUZ BİR

"Bunu hiç beklemiyordum," dedi Luke. "Vakfın soy kütüğü kayıtlarında Harperları kontrol etmeyi hiç düşünmemiştim. Gerekli olduğunu düşünmemiştim. Ailelerimiz her zaman birbirlerini gözetmişlerdir."

"Resmi kayıtlarda hiçbir şey bulamazdın. Aile dışından kimse Bea hakkındaki gerçeği bilmiyor. O bir Harper. Onun ve geri kalanımız için önemli olan tek şey bu. Wells, Inc. o eski Kaleidoskopları ve belgeleri korumak için daha güçlü güvenlik önlemleri alsaydı, hiçbirimiz bu karmaşanın içinde olmazdık."

"Bunu düzenli olarak gündeme getirecek misin?"

"Muhtemelen."

"Hana geri dönelim. Yolda dersine devam edebilirsin." "Tamam," dedi. "Ama buradan ayrılmadan önce bir şey denemek istiyorum."

bir şey
denemek
istiyorum."

"Ne?"

"İnsanlar her zaman doğanın güçleriyle bağlantı kurmanın yollarını bulmuşlardır. Bu tekniklerden biri de müziktir. Böyle bir girdap enerjisini bir daha deneyimleme fırsatım olmayabilir."

Cebinin fermuarını açtı ve çanları ve tokmağı çıkardı. Luke ve Bruce, o hareketsiz kalıp kendini hazırlarken çok dikkatli bir şekilde onu izlediler. Hazır olduğunda metal çubuklardan birine vurdu.

Berrak, çan gibi ses dünyaya yayıldı. O, sesin sönmesini bekleyerek dinledi. Ama bir süre sonra ses daha da güçlendi. Berraklığı

kristal berraklığında keskinleşti. Saflığı heyecan verici ve neredeyse acı verecek kadar yoğundu. Bu sesin kırılgan ya da narin bir yanı yoktu.

Ses, girdapın akıntısıyla rezonansa girmeye başladı. Arzu şoku tüm duyularını ateşledi. Luke'un gözleri ısındı. Ruhunun derinliklerinden gelen bir iniltiyle ona uzandı. O anda, onu çok uzun zamandır beklediğini anladı. Kendini onun kollarına attı.

Ağzı, karanlık, ilkel bir öpücükle onun ağzına indi. Uyarı olmadan birbirlerine sarıldılar. Birbirlerine olan ihtiyaçları inkar edilemezdi. Bu temel, hayati, doğanın bir gücüydü.

Luke'un elleri trençkotunun içine ve tişörtünün altına girdi, belindeki çıplak tenini sımsıkı kavradı, yukarı doğru kayarak göğüslerini buldu. Elleriyle onun deri ceketinin içine girdi. Parmakları, otomatik enjektörünü tutan küçük kutuyu okşadı. Sonra siyah süveterini pantolonunun belinden çıkardı.

Luke, onun ağzından kurtuldu ve boğazının kıvrımına doğru ilerledi.

"Sadece seni düşünerek bile boşalabilirim," diye boğuk bir sesle söyledi.

Ellerini kalçalarına kaydırды ve alt vücudunu sert ereksiyonuna sıkıca çekti.

Kadın avuçlarını onun göğüs kaslarına bastırdı. "Benden korkmuyorsun."

"Yanılıyorsun." Dişleriyle kadının kulağının kenarını hafifçe ısırды. "Seni kaybetmekten korkuyorum."

"Kaybetmeyeceksin. Bugün değil. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

O sert bir nefes aldı, kadının kot pantolonunu açtı, bir elini kadının külotunun içine soktu ve avucuyla kadını kavradı.

"Islak," dedi. "Sırılsıklam. Benim için. Senin içine girmem lazım."

"Evet. *Evet.*"

Elini daha fazla arzulararak ona doğru hareket etti. Hiçbir başarısız deney onu bu kadar arzulandırmamıştı. İçindeki her şey birleşmeyi arzuluyordu.

Bir yerlerde bir kurt uluyordu, sözlere ihtiyaç duymayan kadim bir şarkı. Kurt değil, diye düşündü. Bruce.

Çanlarda çaldığı notanın artık yankılanmadığının farkındaydı. Şafakla birlikte kaybolmuştu ama o hala Luke'a sarılıyordu ve Luke elini kullanarak onu çok yüksek bir uçurumun kenarına getiriyordu.

O kadar hızlı ve yoğun bir şekilde boşaldı ki, artık ayakta duramıyordu. Düşmemek için çaresizce onun omuzlarını kavradı. "Seni bırakmayacağım," diye yemin etti.

Onu sıkıca tuttu, bir parmağı onun içine kayarken, alt vücudundaki gerginlik dalgalar halinde azalmaya devam etti.

"Evet," dedi saçlarına. "Aynen öyle. Ama bir dahaki sefere içerde olacağım." Kız ona yarı bayılmış bir halde yaslandı.

Yavaşça, isteksizce elini çekti ve ağzına ve burnuna yaklaştırdı. Derin bir nefes aldı. "Beni çok aç yapıyorsun."

Gerçeklik, hızla yükselen güneşin gücüyle geri döndü.

Nefesini tuttu ve onun "*Sıra bende*" demesini bekledi. Her hakkı vardı. Ona bir orgazm borçluydu. Wells'e hiçbir şey için borçlu olmak istemiyordu, özellikle de seks için.

Ama adam onu bıraktı ve dalgın dalgın elini pantolonuna sildi. "Geri dönelim."

Doğru. İkinci perde için bir yatak bulmak istiyordu. Bu mantıklıydı. Muhtemelen, birlikte oldukları sürece düzenli olarak seks yapacaklarını varsayıyordu.

Ona öpücüğün bir hata olduğunu anlamasını sağlamalıydı. Öyleydi, değil mi?

Belki özür dilemeliydi? *Hey, çanlarımla oynarken yanlışlıkla girdapın gücünü kullandım ve ikimiz de heyecanlandık, pek doğru gelmedi.*

"Bu gece galeriyi gezmek için bir planım var," dedi Luke.

Ne ani bir değişiklik. O, galeriyi aramak için bir plan yaparken, o hala nefesini toparlamaya ve öpücüğün etkilerini atlatmaya çalışıyordu.

Belli ki, o ateşli öpücüğü geride bırakmaya ve hiç olmamış gibi davranmaya karar vermişti. Bu akıllıca bir hareketti.

Olgunca bir şeydi. Mantıklı bir şeydi.

Aynı zamanda mantıklı bir hareketti, çünkü bu olay tamamen bir sapmaydı. Duyguları, çevredeki güçlü doğa güçlerinin etkisi altındaydı. O bunu anlıyordu ve görünüşe göre Luke de anlıyordu. O yoluna devam ediyordu. O da aynısını yapmalıydı.

Komplekse dönüş yolunun yarısına geldiklerinde, artık gerilimi daha fazla dayanamadı.

"Açıkça söylemek gerekirse," dedi, "orada çanlarla küçük bir deney yapma hatasına düştüğümde olanlar gerçek değildi."

"Gerçek gibi hissettim."

"Belki gerçek gibi hissettirdi, ama yapay olarak yaratılmıştı, anlarsın ya. Kısa bir süre için duyularımız bölgedeki yoğun enerjinin etkisi altına girdi. Bu herkesin başına gelebilir."

"Belki, ama bizim başımıza geldi."

"Bu konuda zorluk çıkaracaksın, değil mi?"

"Sadece durumu mantıklı bir şekilde değerlendirmeye çalışıyorum. Noktaları birleştiriyorum." "Yanlış anlama," dedi. Derin bir nefes aldı ve devam etti devam etti. "İlişkimiz temelde hiçbir şekilde değişmedi. Tanrı aşkına, birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz."

"Merak etme, bu gece yastık duvarını aşmayacağım. Az önce söyledim, başka planlarım var."

Bunu kişisel algılamak saçma olurdu. Kesinlikle saçma. Ama birdenbire tüm heyecanı kaçı.

Kendine, odaklanmayı bilen bir adamla uğraştığını hatırlattı. Onun örneğini takip etmesi gerekiyordu.

Heykel bahçesine vardıklarında, Maze Galerisi'ne kısa bir bakış attı. Çölün berrak sabah ışığında bile pencereler karanlıktı.

"Sanırım bu gece galeriye gireceğiz," dedi, profesyonel bir tonla.

"Sen girmeyeceksin," dedi Luke. "Sen ve Bruce balayı süitinde kalacaksınız, ben galeriye bir göz atacağım."

"Tek başına gitmek kötü bir fikir. Destek gerekebilir."

"Sen ve Bruce hakkında endişelenmek zorunda kalmazsam, içeri girip çıkmak benim için daha kolay olacak. O birçok yeteneğe sahip, ama bildiğim kadarıyla, profesyonel düzeyde hırsızlık ve soygun işleri için eğitilmemişti."

"Ama ben aldım. Ben bir Harper'ım, unuttun mu? Ailemizde yasadışı hırsızlık işleri için beşikten itibaren eğitim almaya başladığımızı her Wells bilir."

"Bunu duydum," dedi. "Ve her türlü yeteneği takdir ederim. Ancak bu durumda, Bruce ile birlikte süitte kalıp benim de sizinle birlikte olduğumu gösterirseniz daha faydalı olacağınızı düşünüyorum. Kapıya mahremiyet işareti asın. Herkes özel spamızda ilginç şeyler yaptığımızı düşünecektir."

"Kimsenin fark etmeden odadan çıkabilecek kadar iyi olduğunu mu söylüyorsun?"

Gülümsedi. "Güvenlik işinde ilk kural, kötü adamların nasıl çalıştığını anlamaktır. Sonra onları durdurmanın yollarını bulursun. Evet, bu işin birkaç püf noktasını öğrendim."

"Günün geri kalanında ne yapacağız?"

"Sosyal olalım. Atölye derslerine katılalım. Diğer konuklarla sohbet edelim. En önemlisi, bu öğleden sonra Meet the Artist etkinliğine ve bu akşam heykel bahçesindeki aurora gösterisine katılalım."

"Sosyal olmak iyi bir fikir. Vincent Grant'ı görebilecek miyim diye bakma fırsatım olur."

"Evet, öyle. Ona sormak istediğim birkaç soru var."

OTUZ İKİ

SANATÇIYLA TANIŞMA ETKİNLİĞİ, Sophy'nin beklediğinden daha ilginç geçti. O ana kadar gün, onun için tam bir fiyasko olmuştu. Vincent Grant'ten hiçbir iz yoktu.

O ve Luke etkinlikte baş başa kalmışlardı. Bruce süitte kalmıştı. Bu durum onu rahatsız etmemiş gibiydi. Onlar ayrıldıklarında, Bruce halının üzerine uzanmış, belli ki kestirmeye hazırlanıyordu, ama Sophy, onlar gider gitmez yatağa geçeceğini tahmin ediyordu.

Grant'in Sanatçılarla Tanışın resepsiyonunda olmadığını anladıktan sonra, yaratıcıları daha yakından incelemeye karar verdi. Altı sanatçıdan beşi oradaydı. Büfe masasının etrafında, somurtkan ve sinirli ifadelerle dolaşıyorlardı. Avuç avuç kanepeleri yiyip bitirirken, birbirlerine fısıldaşıyor ve saati kontrol ediyorlardı.

Sophy, Luke ile oturduğu küçük masaya eğildi, önlerinde kahve fincanları vardı. "Sanatçılar huysuzluklarıyla ünlüdür," dedi, "ama buradakiler huysuzdan da öte görünüyorlar. Gerçekten burada olmak istemiyorlar."

"Yaratıcı tipler, yabancılarla iyi geçinmekte her zaman başarılı değildir, özellikle de bu yabancılar potansiyel müşterilerse," dedi Luke. "Muhtemelen onları tedirgin ediyoruz."

"Doğru, ama içimden bir ses daha fazlası olduğunu söylüyor. Birini köşeye sıkıştırıp biraz sohbet edebilir miyim diye bakayım."

Luke boş kahve fincanını masaya bırakıp ayağa kalktı. "Ben de seninle geliyorum."

Büfe masasına doğru ilerlediler. Hedeflerine yaklaşırken, Sophy küçük grubu inceledi.

"Ben at kuyruklu genç kadını seçelim derim," dedi. "Konuşacak kadar sinirli görünüyor."

Luke, Sophy'nin setiğı sanatçıyı inceledi. "Bana uyar. Haklısın. Kesinlikle sinirli görünüyor."

Sanatçının isim etiketinde Anna yazıyordu. Soyadı yoktu. Köşeye sıkıştığını fark edince hiç hoşnut olmadı.

"Merhaba," dedi Sophy coşkuyla. "Biz Ainsley'leriz. Kolonide gördüğümüz muhteşem ışık sanatının yaratıcılarından biriyle konuşmak için çok heyecanlıyız."

Anna boyun eğmiş bir şekilde başını salladı. "Müzayedede herhangi bir esere teklif verecek misiniz?"

"Düşünüyoruz," dedi Luke, bir kanepeye uzanarak. "Tekliflerin ne kadar yüksek olacağına bağlı. Kendimizi ışık sanatında uzman olarak görmüyoruz, bu yüzden kendimizi kaptırıp büyük bir yatırım hatası yapmak istemiyoruz."

"Sanatı yatırım olarak satın almak asla iyi bir fikir değildir," dedi Anna, açıkça sıkılmış bir şekilde. "Sana hitap ettiğı için satın al."

Luke, bu eski tavsiyenin doğruluğunu tartışmak üzereymiş gibi görünüyordu, ama Sophy, Luke konuşmadan sağ ayakkabısının topuğunu Luke'un botunun burnuna bastırdı.

"Kesinlikle haklısın," dedi Anna'ya. "Kocama da sürekli bunu söylüyorum. Ama o iş dünyasından geliyor. Onun için her şey ya iyi bir yatırım ya da kötü bir yatırım. Dün gece Maze Galerisi'nde sergilenen eserlerden birinde senin adını gördüğümü hatırlıyorum."

Anna ilk kez biraz neşelendi. "*Vortex'te Gece Yarısı*."

"Onu hatırlıyorum," dedi Sophy. "Bu kanyonun atmosferini gerçekten yakalamışsın. Biliyor musun, buraya gelmeden önce vorteks diye bir şeyin varlığına inanmıyordum."

"Bu gerçek... ya da yeterince gerçek." Anna titredi. "Bir süre sonra etkisine kapılıyorsunuz. İlk geldiğimde beni biraz korkuttu ama hayal gücümün ürünü olduğunu düşündüm. Fikrimi değiştirdim. Garip atmosfer her geçen gün daha da kötüleşiyor."

"Ne zamandır buradasın?" diye sordu Luke.

"Üç hafta. Ayrılmayı düşünüyorum. Sorun şu ki, imzaladığımız sözleşme şartlarına göre, bir ay boyunca kalmamız gerekiyor. Erken ayrılırsanız, ücretinizi alamazsınız."

"Sanırım bu, sanatçıların kalmak istemesini sağlayacak kadar büyük bir meblağ," dedi Luke.

"Evet, on bin dolar. Bu parayı Avrupa'ya seyahat etmek ve eski dünya sanatına dalmak için kullanacağım. Işık sanatından bıktım. Meğer bu benim tarzım değilmiş."

"Yerel girdapların sanatsal açıdan ilham verici olması gerektiğini sanıyordum," dedi Sophy.

"İlham vericiymiş, hadi oradan. Birçok sanatçının bir ayı bile tamamlayamadığını duydum. Büyük çeki almadan ayrıldılar. İlk başta buna inanmamıştım ama şimdi inanıyorum."

"Hatch, burada konaklayan sanatçılar burada gelişemediklerini hissettiklerinde hayal kırıklığına uğruyor olmalı," dedi Luke. "Sonuçta, eski sanat kolonisinin yeni versiyonunu yaratmak için bir servet harcadı."

Anna yüzünü buruşturdu. "Neden zahmet etti bilmiyorum. Sanki sanata önem veriyormuş gibi. Bir süre önce tüm sanatçılar hoş geldiniz resepsiyonu için özel dairesine davet edildi. Evde tek bir sanat eseri bile yoktu. Duvarlarda hiçbir şey yoktu. Heykel yoktu. Hiçbir şey yoktu."

Sophy gözlerini genişletti. "O zaman neden bu kadar zahmete girip koloni kurdu?"

Anna omuzlarını silkti. "Kim bilir? Zenginler tuhaftır. Belki bu kanyonun havası beynini yiyip bitiriyordur. Bak, gitmem gerek. Her on beş dakikada bir konuklarla sohbet etmemiz emredildi."

"Anlıyorum," dedi Sophy.

Anna küçük kalabalığın içine daldı. Sophy onu bir süre izledi.

"Burası gittikçe daha da tuhaflaşıyor," dedi. "Umutsuz sanatçılara sadece otuz gün kalmaları için on bin dolar ödemenin ne anlamı var?"

"Muhtemelen burayı gerçek bir sanat kolonisi gibi göstermek için vitrin ss olarak kullanıyorlar. Ama hipnoz yeteneği olan birinin hipnotik telkin karolarıyla deneyler yaptėı konusunda haklıysam, onlar da bizim gibi denekler olabilirler."

Cevap vermek üzereydi ama kapının gölgesinde duran silueti fark edince durdu. "O burada."

Öfke onu sardı. Kapıya doğru yürümeye bağladı.

OTUZ ÜÇ

LUKE, ona yetişmek için ne kadar hızlı hareket etmesi gerektiğine şaşırdı. Parmaklarını onun kolunun üst kısmına doladı.

"O Grant mı?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Evet."

"Onunla yüzleşmek istemezsin, Sophy. Burada değil. Şimdi değil."

Durdu, ama bunu isteyerek yapmadığını biliyordu. Etrafındaki gergin enerjide öfkeyi hissedebiliyordu.

"Bana tek bir iyi neden söyle," dedi, kapıdaki adama bakarak. "Sana daha önce bir tane söyledim. Cevaplara ihtiyacımız var."

"Lanet olsun. O gitti."

Luke kapıyı kontrol etti. Grant ortadan kaybolmuştu.

"Evet, ama şimdi daha fazla bilgiye sahibiz," dedi. Sophy'nin büfe masasından bir bıçak alıp Grant'in peşine düşmek gibi aceleci bir şey yapmayacağından emin olduktan sonra, kolunu bıraktı. "Onun kolonide olduğundan eminiz."

"Bunu zaten anlamıştık."

"Ayrıca onun altıncı sanatçı olduğunu, bugün tanışma toplantısına gelmeyen kişi olduğunu da biliyoruz."

"Ee?"

"Artık onu nerede arayacağımı biliyorum. Casitalardan birinde kalıyor olacak."

Kaşlarını çattı. "Yeni bir planın var, değil mi?"

"Galeride görüşmeden önce onun hakkında daha fazla bilgi edinmem gerekiyor."

Bunu kabul etti. "Vincent'ın kaldığı casita'yı nasıl bulacaksın?"

"Bu zor olmayacak. Aurora gösterisi bu akşamki büyük etkinlik. Sen, ben ve Bruce, heykel bahçesindeki kalabalığa katılıp gösteriyi izleyeceğiz. Ben birkaç dakikalığına ortadan kaybolup Grant'in evini arayacağım. Sen ve Bruce kalabalığın içinde kaldığınız sürece güvende olacaksınız."

"Bu planı beğendiğimi sanmıyorum," dedi

Sophy. "Daha iyi bir planın var mı?"

"Maalesef yok." Yüzü aydınlandı. "Etkinlik sırasında diğer konuklarla sohbet edeceğim. Belki daha fazla bilgi edinebilirim."

İçgüdüğü sayesinde, boynunun arkasında tanıdık bir ürperti hissetti, sanki yanıp sönen sarı ışık gibi. "Amaç dikkat çekmemek, unuttun mu?"

"Merak etme, ben ince davranabilirim."

"Gerçekten mi? En son ne zaman incelikli davranmaya çalıştın?" "Bu öğleden sonra Vincent'ı ölümüne korkutmadım, değil mi?" "Sadece seni durdurduğum için."

O, nefesini kesen o muhteşem gülümsemesini gösterdi. "Sen hırsızlık yaparken Bruce ve ben bu gece iyi olacağız."

Yanıp sönen sarı ışıklar kırmızıya döndü.

"*Ne ters gidebilir ki?*" diye bir ses duyduğunu sandı, ama bu uyarıyı görmezden gelmeye karar verdi. Gerçek bir medyum değildi. Sadece gece görüşü iyiydi ve olayları birbirine bağlayabiliyordu.

OTUZ DÖRT

Hangi casita'nın Grant'e ait olduğunu anlamak zor değildi. Diğer sanatçılardan biri olan, Mark adında huysuz bir yirmili yaşlarındaki adam, küçük evi seve seve gösterdi. Orada yaşayan kişiye duyduğu küçümsemeyi gizlemeye de tenezzül etmedi.

"Bahçenin sonunda, Hatch'in evine en yakın olan," dedi. "Adam bizimle takılmıyor. Stüdyoya hiç gelmiyor. Ama Hatch'le arkadaş gibi görünüyor."

"Onun *Succubus'u* bana oldukça karikatürize geldi," dedi

Luke. Mark homurdandı. "Berbat bir şey."

"Sence kimse ona teklif verir mi?"

"Kim bilir? Sanat söz konusu olduğunda, insanların neyi satın alacağını asla tahmin edemezsin."

"Ne zamandır bu kolonide yaşıyorsun?"

Mark yüzünü buruşturdu. "Dokuz gün, beş saat ve yirmi dakika—saydığımdan değil tabii. Sözleşmenin sonuna kadar kalmayacağım. On bin doları kaybetmek istemem ama son birkaç gündür pek uyuyamıyorum. Uyuduğumda da kabus görüyorum. Daha da kötüsü, buradaki atmosfer işimi engelliyor."

"Bu atmosfer nereden geliyor?"

"Kanyonlardan," dedi Mark. Kompleksin etrafındaki kırmızı kaya duvarlarını işaret etti. "Aramızda kalsın, ilk geldiğimde vorteks

. Tek umursadığım şey paraydı. Ama bu yerde birkaç gün geçirdikten sonra, burada bir şeyler olduğuna ikna oldum."

"Ne gibi?" diye sordu Luke.

"Bilmiyorum. Belki de burası, biz insanların ait olmadığı yerlerden biridir. Bilirsin, okyanus çukuru gibi. Ziyaret etmek için uygun ama orada bir kasaba kurmak istemezsin."

"Dün gece iyi uyudum. Ama ben sanatçı değilim. Sen muhtemelen bu tür şeylere daha duyarlısın."

"Hayır," diye homurdandı Mark. "Senin bir sorun yaşamamanın nedeni, otelin bizim sıcak bölge dediğimiz yerden birkaç blok uzakta olması. Casitalar en güçlü titreşimlere çok daha yakın."

"Kompleksin en kötü yeri neresi?"

"O lanet galeri," dedi Mark. "Hiç şüphesiz. Konuklar bunu pek fark etmiyor gibi görünüyor ama onlar birkaç günden fazla burada kalmıyorlar. Ayrıca, bu bölgedeki tüm yüksek teknolojlili ışıkların tuhaf hisleri azalttığını düşünmeye başlıyorum."

"İlginç bir teori."

"Ben ne bilirim ki? Ben sanatçıyım, mühendis değil." "Hatch gibi mi?"

"Bana bir rahat ver. Hatch ışıklar konusunda bir tür dahi sayılır, ama aramızda kalsın, sanat hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Anlıyorum. Bilgi için teşekkürler. Gitsem iyi olacak. Karım Grant'i bulmamı istedi."

"Sakın bana o *Succubus*'u almayı düşündüğünü söyleme."

"Hayır, mitoloji okuyor. Grant'e bu enstalasyonu yaratmasına neyin ilham verdiğini sormak istiyor. Onu bulmaya çalışacağımı ve röportaj yapmayı kabul edip etmeyeceğini soracağımı söyledim."

"İyi şanslar, ama ilham kaynağının kötü bir korku filmi olduğundan eminim." Mark dönmeye başladı, ama Luke'u baştan aşağı süzdü. "Deri ceketini beğendim. Motosikletlere meraklı mısın?"

"Hayır, beni geriyorlar. Riskten hoşlanmam."

OTUZ BEŞ

WELLS JAMMER'ı kullanarak küçük konutun arka kapısını açtı. İçeri girdikten sonra bir an durup atmosferi içine çekti. Vorteks enerjisinin uğursuz nabzını kemiklerine kadar hissedebiliyordu. Mark haklıydı. Casitalar sıcak bölgeye çok yakındı.

Grant'in evinin ışıkları kapalı ve perdeler çekili olduğundan, atmosfer çok belirgindi.

Duyularını keskinleştirdi. Gece görüşü devreye girdi. Küçük alan artık spektrumun uzak ucundan yayılan, adı olmayan renklerle aydınlanıyordu. Onları ultra renkler olarak düşündü: ultraviyole, ultra yeşil, ultra mavi.

Hızlı ve metodik bir arama yaptı.

Dolap gömlekler, kot pantolonlar ve bir smokinle doluydu, hepsi siyahtı. Sanatçılar ve siyah giysiler arasında ne gibi bir bağlantı vardı? Sonra kendi dolabını düşündü. Tamam, *tamamen* siyahla dolu değildi, ama çok fazla siyah giysi vardı. Belki bir aloha gömlek almalıydı.

Dolap kapısını kapattı ve hızlıca aramaya devam etti. Hiçbir şey bulamayacağını düşünmeye başlamışken, yatağın altında bir dizi eskiz defteri buldu.

Kitaplar eskiydi. İlkini açıp sayfaları çevirdi. Sanat hakkında pek bir şey bilmediğini ilk kabul eden oydu, ama Grant'in gerçek bir sanatsal yeteneği ve sıradan bir sahnede beklenmedik ayrıntıları ortaya çıkarma konusunda keskin bir gözü olduğunu düşünüyordu.

Ayrıca, korkunç şeylere de ilgi duyuyordu. Birkaç çiçek eskizi ve suluboya resim vardı, ama bitkilerin hepsi etçildi. Küçük böcekler, çiçeklerin çenelerinden kaçmaya çalışırken gösteriliyordu. Bir eskiz defteri, özenle dekore edilmiş mezarlar, tabutlar ve mezarlıkların resimleriyle doluydu. Bir diğerinde ise son derece ayrıntılı, aşırı kanlı suç mahalleri vardı. Grant, çalışmalarının bu yönüyle ilgili Sophy'ye yalan söylememişti, ancak çizimlerin resmi polis eskizleri olup olmadığını bilmek mümkün değildi.

En son eskiz defterinde succubus resimleri görünmeye başladı. Ve sonra cesetler ortaya çıktı, üç tane. Hepsi de sefil sokak insanları gibi görünüyordu. Yaraları yoktu, ama yüzleri sanki korkunç bir şeyle karşı karşıya kalarak ölmüşler gibi çarpık ölüm maskeleri gibiydi.

Çizimleri birkaç dakika inceleyerek, ona ne anlatmaya çalıştıklarını anlamaya çalıştı. Onu ürperten sadece konunun gelişimi değildi. Başka bir şey daha vardı. Kötüye işaret eden bir şey.

Şok dalgası duyularını sardı. Sophy'nin yanına dönmesi gerekiyordu. Hemen.

Eskiz defterini diğerlerinin yanına yatağın altına itti ve kapıya yöneldi.

OTUZ ALTI

Heykel bahçesinin üzerindeki gece gökyüzü, stratejik olarak yerleştirilmiş makineler tarafından üretilen yapay auroralarla doluydu. Renkli dalgaların gelgitleri, girdap havasını iyi bir şekilde maskeliyordu, diye düşündü Sophy, ama bu görüntü, en azından paranormal akımlara doğal olarak duyarlı olan biri için, rahatsız edici enerji dalgalarını tamamen gizleyemiyordu.

Seyircilerin çoğu arka plandaki uğultunun farkında değildi, ama Sophy onların bilinçsizce buna tepki verdiklerini biliyordu. Bazıları biraz fazla yüksek sesle gülüyordu. Birkaç kişi ayakları üzerinde dengesizdi. Birkaç kişi endişeli veya tedirgin görünüyordu. Serbestçe dağıtılan ücretsiz kokteyller, kalabalığın içindeki bireylerin tepkilerini yoğunlaştırıyordu.

Olaylar rahatsız edici bir şekilde değişkenlik gösteriyordu, diye düşündü. Üstelik Luke için de endişeleniyordu. Evet, Luke güvenlik sektöründe çalışıyordu ve muhtemelen ne yaptığını biliyordu. Ama yine de. Zaman zaman Bruce'a bakıyordu, çünkü Luke'un başının gerçekten belada olduğunu ilk fark edecek kişinin o olacağını hissediyordu. Şu ana kadar endişeli görünmüyordu.

İkisi kalabalığın içinde rastgele dolaşıyorlardı. Bruce, heykellere işeme dürtüsüne direnmişti. Muhtemelen hiçbirinin onun işaretine layık olmadığını düşünüyordu. O da onunla aynı fikirdeydi. Göz kamaştırıcı ışıkların ötesine bakarsanız, sanat eserleri pek de büyüleyici değildi.

Luke'un ne kadar süreliğine gideceğini merak ederek saati bir kez daha kontrol ederken, arkasında tüyler ürpertici derecede tanıdık bir ses duydu.

"Yeni erkek arkadaşın senin hakkındaki gerçeği bilmiyor, değil mi?" dedi Vincent.

Hızla döndü, öfke onu sardı. Luke'un sözlerini hatırlamaya zorladı kendini: *Önemli olan dikkat çekmemek.* Ama yanında, Bruce tetikteydi, altın rengi kurt gözleri Vincent'a odaklanmıştı.

Vincent, Bruce'a baktı. "Isırır mı?"

"O bir köpek," dedi Sophy. "Tabii ki ısırır. Ben bir kelime etsem, hiç düşünmeden boğazını parçalar."

Bruce umut dolu bir ifadeyle ona baktı. "Henüz değil, Bruce," dedi.

Bruce Vincent'a döndü ve dişlerini göstererek sıırıttı. Vincent gergin bir şekilde bir adım geri attı.

"Öğleden sonra resepsiyonda dolaştığını gördüm," dedi Sophy. "Bu gece gelmeye cesaretin olacak mı diye merak ediyordum. Maze Galerisi'ndeki o korkunç karikatür heykelinden utanacağınızı düşünmüştüm."

Öfke, Vincent'ın yakışıklı yüz hatlarını bozdu. Gözleri ateşle ve başka bir şeyle parlıyordu. Korkutucu bir şeyle.

"O heykel senin hakkındaki gerçeği ortaya koyuyor," diye alçak sesle tısladı. "Sen bir canavarsın."

Bruce homurdandı.

Sophy'nin ensesine buz gibi bir his çöktü. "Sen akıl hastasısın, Vincent. Sana bir şey oldu.

"Evet, bir şey oldu. Hayal bile edemeyeceğin şekilde değiştim. Artık daha güçlüyüm, daha kuvvetliyim."

"Bu yeni gücü nereden aldın? Gece geç saatlerde yayınlanan reklamları mı izliyorsun? Takviye mi alıyorsun? Şimdi "*Ama dur, daha bitmedi*" diyecek misin?

"Seni aptal sürük."

Bruce bu sefer daha yüksek sesle homurdandı. Dikkatinin dağıldığı Vincent irkildi ve aşağı baktı.

Sophy gülümsedi. "Dediğim gibi, o ısırır. Ben de öyle." "O zaman üçümüzüz," dedi Luke arkasında.

Sophy rahat bir nefes aldı. O güvendedeydi. Bruce tekrar hırladı.

"Bruce, hayır," dedi Luke sessizce. "Burada olmaz. Şimdi olmaz."

Bruce hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama Vincent'ın boğazına saldırmadı. "Bu iş bitmedi," diye hırladı Vincent.

Arkasını dönüp kalabalığın içinde kayboldu. Sophy, nabzını sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldı.

"Sorun yok," dedi, soğukkanlı ve profesyonel davranmaya çalışarak. "Bruce ve ben durumu kontrol altına aldık."

"Bunu bilmek güzel," dedi Luke. "Çünkü bir an için durumun kontrol altında olmadığı ve düşük profilli stratejimizin mahvolmak üzere olduğu izlenimine kapıldım."

Sophy ona sert bir bakış attı. "O küçük olayı benim üstüme yıkamazsın. Vincent'ı ben aramadım. O geldi."

"Tartışacak vaktimiz yok, ama Grant hakkında konuşmamız gerekiyor."

"O gerçekten değişti, Luke. Ne olduğunu bilmiyorum, ama o birkaç ay önce tanıştığım adam değil."

"Sana inanıyorum. Ona ne olduğunu bildiğime eminim. Hadi han'a geri dönelim. Grant'in kulübesinde ne bulduğumu sana anlatayım."

OTUZ YEDİ

"VINCENT'İN DURUMU KÖTÜLEŞİYOR MU?" SOPHY süitte dolaşmayı bıraktı ve bacaklarını uzatmış bir koltukta uzanmış olan Luke'a baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bence psişik duyuları dengesizleşti," dedi. "Bu aşamada bu sürecin tersine çevrilemeyeceğinden eminim."

"Onun ve paranormal duyuları hakkında çok az şey bildiğimizi düşünürsek, bu nefes kesici bir teşhis."

"Hepsi onun eskiz defterlerinde var, Sophy." Luke elini Bruce'un başına koydu. "Çizimleri normal görünüyor — yetkin, hatta iyi bile diyebilirim, ama ben bu konuda uzman değilim — üç ay öncesine kadar. Ondan sonra, hızla daha az rafine hale geldiler. Tuhaf. Amatörce. Konu seçiminde başından beri karanlık bir taraf vardı, ama son çizimlerinde şiddet unsuru çok daha güçlü."

"Bana ilk kez yaklaşık üç ay önce ulaştı." Pencereye gidip geceye baktı. "Şiddet içeren tüm görüntüler succubus temasının varyasyonları mı?"

"Çoğu, galeride gördüğümüz heykelin eskizleri gibi görünüyor. Ama başka resimler de var. En az üç tanesi ceset resimleri."

"Ne?" Kadın hızla döndü. "Otopsi çizimlerinden mi bahsediyorsun?"

"Hayır," dedi Luke. "Eskiz defterindeki çizimler, kurbanlar sokaklarda yaşıyor gibi görünüyor."

. Bu görüntülerde kişisel bir şey var. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Bence onları öldüren Grant."

"Oh, lanet olsun."

"Eğer haklıysam, o bir seri katil olmuş. Çizimler onun hatıraları."

Kollarını göbeğinin etrafında sıkıca kavuşturdu ve bu korkunç bilgiyi sindirmeye çalıştı. "Bir seri katille çıktığıma inanamıyorum. Kesinlikle bir tür uyarı sinyali alırdım."

"San Francisco'daki o randevudan beri onu görmediğini söylemiştin."

"Doğru." Diye iç geçirdi. "Onun da başarısız bir deney olduğunu düşündüm."

"Ani bozulma o sıralarda başlamış gibi görünüyor."

Mide bulandırıcı bir düşünce aklına geldi. Luke'a dehşetle baktı. "Belki de trans halinden çıktığımı görmek onu delirtmiştir. Belki de benim enerji alanım onun duyularını parçalamıştır. Belki de benim yüzümden bir tür travma sonrası stres bozukluğu geliştirmiştir? Ya ben gerçekten tehlikeli bir yetenek isem?"

"O konuyu açma, Sophy."

Bu bir emirdi. O bunu görmezden geldi.

"Diğer deneylerime de zarar vermiş olabilir miyim sence?" "Hayır. Bunun için endişelenmene gerek yok. Diğerlerinin bazılarını çok korkutmuş olabilirsin ama hepsi bu kadar."

Donakaldı. "Bunu ciddiye almıyorsun, değil mi?"

Luke sandalyesinden kalkmış, tam karşısına dikilmiş, o ne olduğunu anlamadan önce onu ateşli gözlerle izliyordu. Ellerini omuzlarına koydu.

"Deke ve Bea'yı bulup Hatch ve arkadaşlarını durdurma işini çok ciddiye alıyorum," dedi. "Bu yüzden buradayız, hatırladın mı? Ama hayır, senin bir canavar olduğundan ya da Grant'e olanlardan herhangi bir şekilde sorumlu olduğundan endişelenmiyorum."

Ona inanmak istemekle mantığının ona söylediği arasında kalmıştı. "Ama bundan nasıl emin olabilirsin?"

"Bunun iki çok iyi nedeni var. Birincisi, psişik enerji silah olarak kullanılabilmesi için odaklanması gerekir. Eğer ciddi bir niyetle yaparsan, başka bir kişinin aurasını zarar verebilirsin, ama bu sadece bir olasılık. Bunun için birinin enerji alanıyla uğraşmak *istemen* ve muhtemelen fiziksel temas kurman gerekir. Yeteneğini kazara birini delirtmek veya cinayet işlemek için kullanamazsın. Paranormal biyofizik böyle işlemez."

"Emin misiniz?"

"Bana güvenin, Vakfın bu konuyla ilgili onlarca yıllık araştırmaları içeren bir kütüphanesi var. Hepsi de size söylediklerimi doğruluyor."

"Bu çok rahatlatıcı," dedi kadın.

"İyi. Çünkü bu doğru."

Aklına yeni bir düşünce geldi. "Peki ya Vakıf benim şiddet eğilimli, dengesiz bir yetenek olduğumu *düşünürse*? Beni, işlettikleri özel psikiyatri hastanesine kapatacaklardır. Halcyon Malikanesi. Herkes bilir ki orası aslında akıl hastası medyumlar için bir hapishanedir."

Luke omuzlarını daha sıkı kavradı. Gözleri biraz daha ateşli bakıyordu. "Seni Halcyon Manor'a ya da başka bir yere götürmeye çalışan herkes benimle uğraşmak zorunda kalacak."

Bruce homurdandı ve bacağına bastırdı. Kehribar rengi gözleri erimiş sığa

ktı. "Ve Bruce," diye ekledi Luke.

Kız titrek bir gülümsemeyi başardı. "Size inanıyorum çocuklar. Teşekkürler."

Luke ellerini omuzlarından çekti. "Bununla birlikte, çalışmalarım sırasında çalışmalarım sırasında, psişik duyuların ani bozulması vakalarını araştırma fırsatım oldu. Kurbanların çoğu delirdi ve kısa süre sonra öldü. Çoğunun ortak bir özelliği vardı."

Kadın gerildi. "Neydi o?"

"Hasar genellikle, kişi tehlikeli bir tür paranormal radyasyona tekrar tekrar maruz kaldığında meydana geliyordu." Luke odada çok kararlı bir şekilde dolaşmaya başladı. Çok odaklanmıştı. "Aura yavaş yavaş bozuluyor ve dengesizleşiyordu. Kişi ilk, ikinci hatta üçüncü dozu atlatabilirdi, ancak zamanla tekrar tekrar maruz kalmak ölümcül oluyordu."

Elimizdeki verilere göre, Grant'in ailemin kasasından çalınan eski Kaleidoscope silahlarını ateşlediğini varsayabiliriz."

"Burada olan her şeye karışmış," dedi Sophy. "Bu da demek oluyor ki, bir polis dedektifi benim suç mahallerini okumada iyi olduğumu söylediği için beni aramaya gelmedi."

"Succubus heykelinin Maze Galerisi'nde ortaya çıkmasının tesadüf olmadığını biliyorduk. Grant seni hedef aldı."

"Ama birkaç gün önce kaybolan Bea teyzeydi. Onu korkutmasaydım, belki de benim yerime onu kaçırdı. Bea'yı kaçırmasının sebebi benim."

Luke durdu, döndü ve kasıtlı olarak ona doğru yürüdü.

"Dinle," dedi. "Bu durum için kendini suçlamayı bırak. Tobias Harper ve Xavier Wells bu karışıklığın sorumluları. Biz sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalıyoruz, ama sorunu biz yaratmadık."

Düşünerek birkaç kez gözlerini kırptı. "Biliyor musun? Haklısın."

"Çünkü bu soruna biraz mantık uyguladım."

"Odaklanma ve bağlantıları kurma yeteneğin biraz sinir bozucu olabilir, ama bazen çok işe yaradığını itiraf etmeliyim."

"Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Ara sıra yararlı olabildiğimi bilmek beni çok mutlu ediyor."

Gözlerini genişletti. "Kızgınsın, değil mi?" "Neden anladın?"

"Şey..."

"Bir daha düşündüm de, bu soruya cevap verme."

Ağzı, şaşırtıcı bir güçle onun ağzına yapıştı. Şaşkınlıkla donakaldı. Onu susturmak için öptüğünü biliyordu, ama ateşli öpücük habersizce alevlendi. Bu, onu da onu da hazırlıksız yakaladı.

O sabahki girdap gibi öpücük gibi, diye düşündü. Ama bu sefer bunu kanyonun enerjisine bağlayamazdı. Trans halinden çıkmıyordu da. Olanlara mantıklı bir açıklaması yoktu.

Heyecan verici bir coşku tüm duyularını sardı. Auralarının rezonans aradığını hissedebiliyordu.

Kollarını onun boynuna doladı, dudaklarını ayırdı ve öpücüğe şiddetle karşılık verdi. Luke, onun anlamadığı, içinden gelen bir şey mırıldandı. Sonra onu daha sıkı kavradı ve ayaklarını yerden kaldırdı.

Bir an sonra, düşüyor olduğunu belli belirsiz fark etti. Yatağa düştü. Luke üstüne çöktü. Birkaç çılgın, muhteşem an boyunca birbirlerini kucaklamak için mücadele ettiler.

"Kahretsin," Luke ellerini omuzlarının iki yanına koydu ve kendini ondan kaldırdı. Aniden oturdu, nefes nefeseydi, gözleri erimiş gibiydi. "Bunun için vaktimiz yok."

Onu birkaç saniye izledi ve gerçekten pişman göründüğüne karar verdi. "Biliyorum. Görev çağırıyor. Görev önce gelir. Buradayız çünkü büyükbabalarımız arasındaki eski anlaşmaya bağlıyız. Ayağımıza takılan her şey, örneğin seks, dikkatimizi dağıtır. Blah, blah, blah."

Ona temkinli bir bakış attı. "Blah, blah, blah?"

"Boş ver. Hâlâ bu gece Labirent Galerisi'ne gitmeyi planlıyorsun, değil mi?"

"Daha fazla zaman kaybedemeyiz."

İçten içe yüzünü buruşturdu ama soğukkanlı bir gülümseme takındı. "Kesinlikle hayır. Git ve yapman gerekeni yap. Bruce ve ben iyi olacağız. Biz de sadece bekleyenlere hizmet ediyoruz. Blah, blah, blah."

OTUZ SEKİZ

Luke, son zamanlarda hayatının çok daha ilginç hale geldiğini düşündü. Ayrıca, daha karmaşık da. *Blah-blah-blah* şeyinin onu endişelendirmesi gerekip gerekmediğini merak etti. Şu anda bunu analiz edecek zamanı yoktu.

Maze Gallery'nin yan kapısının gölgesinde duruyordu, bu kompleksin parlak ışıklarla aydınlatılmayan birkaç alanından biriydi. Grant'in casitasından farklı olarak, giriş yüksek kaliteli bir elektronik alarmla korunuyordu. İyi bir teknolojiydi ama en iyisi değildi. Wells jammer, içeri sızması için sistemi yeterince uzun süre susturmakta sorun yaşamazdı. Müşteriler en düşük teklifi verenle çalışmakta ısrar ettiklerinde olan buydu.

Engel teşkil eden her şey, örneğin seks, dikkat dağıtıcıdır.

Bu ne anlama geliyordu? Sophy, aralarındaki çekimin kısa süreli bir dikkat dağınıklığından ibaret olduğunu mu düşünüyordu?

Olumlu tarafı, artık ikisini birbirine bağlayan fiziksel ve psişik bağların farkında olduğuna dair hiçbir şüphe kalmamıştı. Balayı süitindeki çılgın öpücüğü, trans sonrası enerjiye veya girdap akımlarına bağlayamazdı.

Şirket laboratuvarlarında ve Ajans için yaptığı çalışmalar sırasında psi enerjisi yoğun ortamlar yaşamıştı. Aile mezarı bu enerjiden kokuyordu. Vakıf müzesi de öyle. Bazı etkiler hafifçe sarhoş ediciydi. Bazıları ise sert bir adrenalin patlaması yaratıyordu. Birkaç tanesi halüsinasyonlara neden oluyordu. Ama hiçbirisi Sophy ile birlikteyken hissettiği heyecanı vermiyordu.

Galeriye girdi, kapıyı kapattı ve bir an sessizce durarak derin karanlığın hissini içine çekti.

Eski ev geceye gömülmüştü. Galeride izleyicileri yönlendiren zemin ışıkları kapatılmıştı. Biri tüm sanat eserlerinin fişlerini çekmişti. Ayna karolarından hipnotik titreşimler gelmiyordu.

Gece görüşünü güçlendirdi ve aniden çevresi, görünür spektrumun ötesinden yayılan ürkütücü bir parlaklıkla kaplandı. Duvarlar, tavan ve zemin artık imkansız derecede koyu bir mor tonundaydı. Yakındaki bir sergi kaidesi, başka bir dünyaya ait mavi bir ışık yayıyordu.

Jammer'ı ceketinin cebine geri koydu ve nasıl devam edeceğini düşündü. En büyük risk, yanlışlıkla heykellerden birine çarparak onu yere düşürmesiydi. Bu durumda muhtemelen silahlı güvenlik görevlileri ortalığı basardı. Hatch'in korumalarının ilk müdahale edenler arasında olup olmayacağını ya da kendini bir avuç silahlı emekliyle karşı karşıya bulup bulmayacağını merak etti. Muhtemelen sarışınlar. Sanat kolonisinin gerçek sırlarını korumakla görevli olanların onlar olduğunu hissediyordu. Emekliler ise sadece gösteriş içindi.

Sanat eserlerine çarpmadan labirentte ilerleyebilecek kadar net görebildiğinden emin olduktan sonra, ilk koridora girdi. Labirentte yolunu bulmak için çeşitli yöntemler vardı, bunlardan biri de klasik teknik olan bir elini duvara koyup çıkış noktasına ulaşana kadar hiç kaldırmamaktı. Ancak bu yaklaşım, diğer stratejiler gibi, zaman alıcıydı. Bu gece hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Sophy'yi odada yalnız bırakma fikri hoşuna gitmiyordu. Bruce onu koruyacaktı, ancak silahlı bir saldırganla karşı karşıya kaldığında bir köpeğin, ya da herhangi bir korumanın yapabileceği çok fazla bir şey yoktu.

Menekşe rengi zemini inceledi. Fosforlu enerji havuzları, galeriyi gezen ziyaretçilerin ayak izlerini işaretliyordu. O yolda cevap bulması pek olası değildi.

Galeride sırlar varsa, bunlar sergi sırasında iple kapatılmış dallanan koridorlardan birinde gizlenmiş olacaktı. Bu da, nispeten az sayıda kişinin, yani Hatch ve kompleksin içinde olup bitenlerden haberdar olanların düzenli olarak kullandığı bir yol aradığı anlamına geliyordu.

Hatch ve kompleksin içinde olup bitenlerden haberdar olanlar.

İlk iki kapalı koridorda, uzun süredir kimsenin bu yolları kullandığına dair hiçbir iz yoktu. Ancak üçüncü koridorda çok sayıda parlak ayak izi vardı.

Ağır kadife ipi dokunmamaya dikkat ederek inceledi. Alarmlı olduğunu varsaymak zorundaydı. Sinyal bozucuyu çıkardı ve kontrol etti. Cihaz Las Vegas'taki slot makineleri gibi parladı. Bu, doğru yolda olduğunu gösteriyordu.

Güvenlik sistemini devre dışı bırakmak sadece birkaç saniye sürdü.

Halatın diğer tarafına geçtikten sonra, insan ayaklarının bıraktığı yanardöner izleri takip etti. Enerji izlerinin düzeni, dallanan koridorların hiçbirinde tereddüt olmadığını gösteriyordu. Labirentin bu bölümünden geçen insanlar, nereye gittiklerinden çok emindiler. Bu, koridorun diğer ucunda ilginç bir şey olduğunun güçlü bir göstergesiydi.

Gizli güvenlik tuzaklarını aramak için sinyal bozucu kullanarak dikkatlice ilerledi. Yol onu olağanüstü sayıda köşeden geçirdi ve birkaç aldatıcı dalın davetkar girişlerinden geçirdi.

İlerleme kaydediyordu. Doğru yolda olduğunu her zaman hissettiği tanıdık ping sesi giderek güçleniyordu. Başka bir kavşağa doğru ilerledi...

...ve elektriksels bir titreme duyularını sarstığında durdu. Bu, iyi haberlerin habercisi olan bir ses değildi. Bu, ona gitmesi gerektiğini söyleyen bir uyarı sesiydi. Hemen.

Ama önemli bir şeye yaklaşıyordu. Sadece bir köşe daha...

Döndü ve sıkça kullanılan koridordan aşağı indi ve kendini sağlam bir duvarla karşı karşıya bulduğunda tekrar durdu. Artık kavşak ya da dallanan koridorlar yoktu. Belirgin bir çıkış yoktu. Ama takip ettiği ayak sesleri bariyerin altında kaybolmuştu.

Sinyal bozucu, yakınlarda bir güvenlik cihazı olduğunu belirten bir sinyal verdi. Bu umut vericiydi. Ama hala içgüdüğü ona uyarılar veriyordu.

Koridorda bir varlık hissetti ve orada duran kişiyle yüzleşmek için döndü.
Karanlıktan keskin bir ışık parladı ve tüm duyularını kör etti.

Gölgeli figür konuştu.

"Succubus'u alamazsın. Onun gücü benim kontrolüm altında."

OTUZ DOKUZ

"Tamam, tamam, anladım," dedi Sophy. "Endişelisin. Ben de öyle."

Bruce sızlandı ve ona *bir şeyler yapması gerektiğini ima eden* bir bakış attı. Kapının önünde ileri geri yürüyüp duruyordu. Bir dakika öncesine kadar, onun yanında yatakta uzanmaktan memnundu. Bir dakika öncesine kadar, Sophy Tobias Harper'ın günlüğünü inceliyordu.

Şimdi ikisi de ayakta idi, huzursuzdu. Luke'un tehlikede olduğu hissi giderek güçleniyordu. Gerginliğin yarattığı ürperti, Sophy'nin ensesindeki tüyleri diken diken ediyordu.

"Bea teyze, içgüdülerini görmezden gelmenin kötü bir fikir olduğunu söylüyor," dedi. Bruce yine sızlanmaya başladı.

"Tamam, katılıyorum. Burada oturup Luke'un dönmesini bekleyemeyiz. Gidip onu bulmaya çalışalım."

Bruce pençeleriyle kapıyı tırmaladı.

"Yönetim bundan hoşlanmayacak," diye uyardı Sophy.

Trençkotunu giydi ve Bruce'un tasmağını almaya başladı. "Boş ver. Ben olmadan çok daha hızlı hareket edebilirsin," dedi. Kapıyı açtı. "Git hadi. Ben de sana yetişmeye çalışacağım."

Bruce merdivenlere doğru atladı, ama Sophy'nin birkaç adım gerisinde olduğunu fark edince durdu.

"Sorun değil," dedi Sophy, hızını artırarak. "Ben iyiyim. Git Luke'u bul."

Bruce kısa ve keskin bir havlama çıkardı. Merdivenlerden aşağı inmeye hiç niyetli değildi. Hala koruma modunda olduğunu fark etti. Luke'un ona ihtiyacı olduğuna ikna olmasına rağmen işini yapmaya çalışıyordu.

Koridorun sonundaki bir kapı açıldı.

"O köpeği sustur," diye bağırdı bir kadın.

Sophy onu görmezden geldi ve merdivenlere koştu. Bruce tekrar harekete geçti ve merdivenlerden aşağı atladı. Sophy tırabzana tutunarak onu takip etti. Lobide buluştular ve ön kapıya doğru yöneldiler.

"O köpek tasmalı olmalı, hanımefendi," dedi resepsiyondaki genç adam.

"Oh, bunu bilmiyordum," dedi Sophy. "Üzgünüm. Merak etmeyin, dışarı çıkar çıkmaz tasmaını takacağım."

Kanatlı koltuğun derinliklerinden bir ses geldi. "Köpeğinize söyleyin, bahçedeki heykellerin üzerine işemek isterse, benim için sorun yok. Bazılarına biraz sanatsal ilgi katabilir."

Sophy, galeri turunda kendini tanıtan sanat eleştirmeninin sesini tanıdı. Hafızasında onun adını aradı. Marlon Whitley. Evet, oydu.

Büyük koltuğa derinlemesine yerleşmiş, bir bacağını diğerinin üzerine atmıştı. Kucağında bir defter vardı. Yan sehpa da bir kadeh brendi duruyordu. "İyi akşamlar," dedi kadın.

Adam bardağı eline aldı ve rahat bir selamlama hareketiyle kaldırdı. "Köpeğinle döndüğünde benimle bir içki içmek ister misin?"

"Teşekkürler. Maalesef başka planlarım var."

"Tabii. Yeni evliler." Göz kırptı. "Neredeyse unutuyordum." "İzninizle."

Cam kapılardan hızla geçti, Bruce önünden gidiyordu. Çeşmenin önünden geçerken hissettiği sahte neşe duygusunu bir kenara itti ve Bruce'u takip ederek parıldayan geceye çıktı.

KIRK

"Sanat eserlerin gibi konuşmaya başlaman seni rahatsız etmiyor mu, Grant? Bir çizgi film gibi?"

"Kapa çeneni," diye emretti Grant.

"Sanat söz konusu olduğunda herkes eleştirmen olur, değil mi?" dedi Luke. "Dün gece *Succubus'unu* gördüm. Taklit, gösterişli, ilhamsız ve kötü yapılmış bir eserdir. Kısacası, bir çizgi film."

"Seni aptal piç, ne dediğini bilmiyorsun," diye hırladı Grant. "Kendini eleştirmen mi sanıyorsun? Öyleyse, sen ölü bir eleştirmensin."

Stroboskop ışıkları daha da yoğunlaştı. Göz kamaştırıcı ve kafa karıştırıcı olmanın ötesindeydiler. Luke, nefes almakta zorlanarak batmakta olduğunu biliyordu. Atış poligonundaki bir hedef gibi burada durmayı bırakmalıydı.

Stroboskopla savaşıyordu. Yanıp sönen, zihni uyuşturan ışıkların enerjisi tüm duyularını zayıflatıyordu. Dengesi bozulmuştu. Ceketinin içine uzanmaya çalıştı ama deri engel oldu. Dik durmak için en yakın duvara elini dayadı.

Patron'a göre, konuşmak bir CEO'nun tek gerçek gücüydü. *Liderlik 101. Ne yaptığını biliyormuş gibi konuşmalısın. Aksi takdirde herkes panik yapar.*

"Bu bir Kaleidoscope silahı, değil mi?" diye sordu. "Wells kasasından onu çalabilmiş olmana hayran kaldım. Kolay olmamıştır."

"Benim işim değil. Ben bir tetikçiyim, hırsız değil."

"Mirror Lake kulübesindeki adamı öldürüp cesedini yol kenarına mı bıraktın?"

"O Orston'dı," dedi Grant. "O ve Taylor, amcan hakkında bilgi almak için Mirror Lake'e gittiler. Ama bir şey oldu. Orston, Taylor'ın çıldırdığını ve ortadan kaldırılması gerektiğini söyledi. Aramızda kalsın, Orston da yolun sonuna geldi. Silahları kullanamıyor. Yeterince güçlü değil."

"Silah kullanabileceğini kim söyledi?"

"Simyacı. Oldukça zeki, ama kardeşim gibi bir dahi değil. Trent, proje tamamlandığında sadece ikimizin ayakta kalacağını söylüyor."

Kör edici ışığa rağmen, iki nokta arasında bir bağlantı belirdi. Luke bir adım öne çıkmaya çalıştı. Tökezledi ve neredeyse düşüyordu.

"Hatch senin kardeşin mi?" diye sordu.

"Üvey kardeşim. Babalarımız farklı. Annemiz aynı. İkimiz de çok güçlü yetenekleriz. Sadece farklıyız."

"Senin yeteneğin ne?"

"Alchemist, ışık silahlarını ateşlememi ve ruh hali iyileştiricileri çalışır durumda tutmamı istiyor. Uzun süre dayanmıyorlar."

"Balayı süitindeki ruh hali iyileştiriciyi mahvettin, değil mi?"

"O düzende kristalde bir sorun var," diye karşılık verdi Grant, sesi yükselerek. "Ölmüş. Ayarlanmış bir kristal olmadan güçlendiriciler çalışmaz."

"Neden değiştirmiyorsun?"

"Bu kristaller yerde durup toplanmayı bekleyen türden değil. Laboratuvarda yetiştirilmeleri gerekiyor. Alchemist, bunun zaman, özel kimyasallar ve doğru tohum kristali gerektirdiğini söylüyor."

"Simyacı, hipnotik telkinlerini yayınlayan kristalleri mi yetiştirdi?"

"Hayır. Onları eski laboratuvarda buldu. Formülü var ama henüz kendi kristallerini yetiştiremedi."

"Ruh hali iyileştiriciler nasıl çalışıyor?"

"Kapa çeneni. Tek endişelenmen gereken şey bu ışık tabancası. Birkaç dakika delireceksin ve sonra öleceksin. Bu eğlenceli olacak. Fotoğraf çekebilmek için kameramı getirdim. Merak etme, daha sonra succubus'a göstereceğim."

Stroboskopun güç seviyesi daha da yoğunlaştı. Luke bir kez daha ceketinin içine uzanmaya çalıştı, ama yine başaramadı. Ama o anda, mükemmel bir hedef olan tek kişinin kendisi olmadığını fark etti. Bir el feneri gibi, paranormal enerjinin stroboskopları Grant'in durduğu yeri işaret ediyordu.

"Kaybedecek bir şey yok," dedi Luke.

"Ne diyorsun sen?"

Luke, kalan tüm gücünü topladı ve Grant'e çarpacak kadar ayakta kalabilmek umuduyla kendini öne attı. Koridorun dar sınırları içinde, ıskalaması neredeyse imkansızdı.

Garip, beceriksiz bir hareketti ama tüm ağırlığını arkasına almıştı. Bazen ham güç gerekliydi.

Grant geç de olsa neler olduğunu anladı. Çığlık attı ve geriye doğru sendeledi ama düşmedi. Luke silahın yere düştüğünü duydu. Silah hemen karardı ama Luke, silüetlerden dolayı kör olmuştu. Sert bir şekilde yere düştü.

Labirentte boğuk ayak sesleri yankılandı ve hızla kayboldu. Uzakta bir yerde bir kapı açıldı ve kapandı. Galeriye ağır bir sessizlik çöktü.

Bir süre sonra Luke, yerde uzandığını fark etti. Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü ve silahı aramak için körü körüne el yordamıyla aradı.

Körü körüne.

Luke gözlerini açmaya çalıştı ve zaten açık olduklarını fark etti. Duyularını zorladı, ama koyu mor zemin ve duvarlar yeniden görünmedi. Normal görüşünü de kaybetmiş olabileceğini düşündü.

"Kahretsin."

Koyu siyah labirentte mahsur kalmıştı.

KIRK BİR

BRUCE, Labirent Galerisi'nin yan kapısını tırmalarken, kapı aniden açıldı. Sophy, eşikte beliren geniş omuzlu figüre şaşkınlıkla baktı.

"Luke?"

Bruce soruyu ilk cevapladı. Kendini Luke'a attı, Luke da sevinçle selamlamak için eğildi.

"Sakin ol," dedi. "Ben iyiyim. Çoğunlukla." Gözlerini ovuşturdu. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz? Odada kalmanızı söylemiştim."

"Bizi dava et," dedi Sophy. "İkimiz de endişelendik ve biraz yardıma ihtiyacın olabileceğine karar verdik."

"Haklıydınız." Birkaç kez gözlerini kırpıştırarak onu bir an inceledi. "Hadi otele geri dönelim. Biraz düşünmem ve sonra rüya görmem lazım."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Sophy. "Galeri'de ne oldu?"

"Senin başarısız deneylerinden birine rastladım."

"Grant mı? O da seninle birlikte miydi? Ne oldu?"

"Sanatına yönelik eleştirileri olumlu karşılamadığını söyleyelim."

KIRK İKİ

"Diğer gözünün normale döndüğüne dair herhangi bir işaret var mı?" diye sordu Sophy.

"Henüz yok," dedi Luke. "Ama normal görüşüm iyi. Telaşlanmayı bırak da düşünmeme izin ver."

"Diğer gözün için endişeleniyorum."

"Anlıyorum, ama yapabileceğin bir şey yok. Ya düzelir ya da düzelmez. Oturup ne olacağını bekleyemeyiz. Bu arada bazı noktaları birleştirmem gerekiyor."

Sözlerinde hissedilen sabırsızlık, ona görme yetisiyle ilgili soruyu çok fazla sorduğunu gösterdi. Elinde değildi. Vincent Grant'ın bu gece onu, psişik düzeydeki görme yetisini bozan, hatta muhtemelen yok eden bir silahla öldürmeye çalıştığını hala sindirmeye çalışıyordu.

Nefesini verdi ve kendini topladı. O, görevin öncelikli olduğu rolünü oynamaya kararlıydı. Bunu saygıyla karşılamalıydı. Ayrıca, haklıydı. Gerçekten başka seçenekleri yoktu. İlerlemeleri gerekiyordu.

"Vincent ve Hatch'in kardeş olduğuna hala inanamıyorum," dedi.

"Üvey kardeşler," dedi Luke. "Bu bazı şeyleri açıklıyor."

Gümüş renkli halka şeklinde silahın önünde durmuş, sanki tüm sorularının cevabını barındıran bir anahtar gibi onu inceliyordu.

Dikkatini başka yöne çekmek için küçük masaya oturdu ve tuhaf görünümlü silahı inceledi. Kalın, yuvarlak namlulu ve büyük bir kabzası olan, kalın bir tabanca şeklindeydi.

Deneme amaçlı olarak silahı eline aldı. "Çok ağır," dedi.

"Dikkatli ol. Silahın boş olduğundan eminim, ama silahlar söz konusu olduğunda..."

"Her zaman dolu olduklarını varsay. Biliyorum. Ayrıca hantal ve kullanışsız. Tutmak ve nişan almak için iki elimi de kullanmam gerek. Omuz kılıfına sığmaz ve şık gizli ajanların normal tabancalarda yaptığı gibi üzerine smokin giyemezsin."

"Bu, Wells'lerin kasasından çalınan prototiplerden biri," dedi Luke. "Konseptin kanıtıydı. Fikir, onu geliştirip daha verimli hale getirmektir."

"Diğer prototipin de bu kompleksin içinde bir yerde olduğunu varsaymalıyız, değil mi?"

"Evet. Muhtemelen sigara içen hayaletin elinde." Luke durakladı. "Tabii çok kötü bir hale gelip kullanamayacak durumda değilse. Şimdiye kadar ölmüş olabilir."

Kadın ürperdi. "Peki ya Vincent? Ne kadar süre sonra...?"

"Bilmiyorum. Tobias ve Xavier, silahı bir veya iki kereden fazla ateşleyenlere ne olduğunu fark eder etmez deneyleri durdurdular. Çok güçlü bir yetenekle silahların kullanılabileceğini düşündüler, ancak bu teoriyi test etmeden önce projeyi iptal ettiler."

"Sanırım Vincent'ı veya dumanlı hayaleti silahları ateşlemenin tehlikesi konusunda uyarmak için etrafta kimse yoktu," dedi.

"Grant'in Alchemist olarak adlandırdığı adamın silahların ne kadar tehlikeli olduğunu bildiğini varsayabiliriz. Bu yüzden başka insanları tetikçi olarak tuttu."

Silahı dikkatlice elinde çevirdi ve duyularını biraz açtı. Farkındalığın şoku onu haykırmaya itti. Ağır silahı masanın üzerine koyduğunda gürültü çıkardı ve ayağa fırladı. Bruce başını pençelerinden kaldırdı ve kulaklarını dikti.

"O şeye dikkat et," dedi Luke.

Masadan uzaklaştı, silahı sanki bir çingiraklı yılanmış gibi gözetledi. "Bu silah yakın zamanda birini öldürmek için kullanılmış."

"Üzgünüm, seni uyarmalıydım. Grant, silahlardan birinin Deke'nin kulübesinde ölen adamı öldürmek için kullanıldığını söyledi. Belki de o silahtı." Luke durakladı. "Ya da belki de Grant'in eskiz defterinde gördüğüm üç evsizi öldürmek için kullandığı silah budur."

"Kabul etmek istemiyorum ama bu iş bizi aşıyor olabilir."

"Ben de öyle düşündüm," dedi Luke. "Maalesef, yardım çağırarak durumda değiliz. Odalarda cep telefonu ve sabit hat yok."

Kadın titredi. "Hatırlatma."

"Şimdi gidersek, güvenlik kapısından geçebileceğimizi varsayarsak, burada olanları durdurmak için zamanında takviye kuvvetlerle geri dönebileceğimizi sanmıyorum. Deke'nin hologramda tuttuğu mesajda, zamanımızın kısıtlı olduğu yazıyordu."

"Galeri'de gördüğün duvarın arkasında neler olduğunu öğrenmemiz gerekiyor, değil mi?"

"Evet."

Kendini hazırladı. "Bu gece labirente geri döneceksin." "Önce rüya görmeyi deneyeceğim."

"Anlamıyorum."

Omuz silktili. "Ben noktaları böyle birleştiririm. Bunu rüyalarımnda yaparım. Bu sefer bir deney olacak çünkü diğer görüşümü kaybetmeden önce olduğu gibi rüya görebilecek miyim bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla para-görüşüm rüya ışıgımlla bağlantılıydı."

Merakla gözlerini genişletti. "Rüyalarında bağlantıları görebiliyor musun?"

"Yeterli veri varsa." Kaşlarını çatı. "Bu sana garip geliyor mu? Kristal ve çan satarak büyüyen sensin. Birçok insanın rüya analizini ciddiye aldığını sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Evet, doğru. Ama seni rüyalara çok önem veren biri olarak görmemiştim."

"Onları yararlı buluyorum," dedi. Sesi biraz savunmacı geliyordu. "Ama her zaman yorumlamaya bağlı. İşte o zaman işler ters gidebilir."

"Gizli seksili kütüphaneciyle olan ilişkinizi düşünüyorsunuz, değil mi?"

Ona sinirli bir bakış attı.

"Neyse," dedi kız çabucak. "Devam edelim, rüyandan sonra Bruce ve ben seninle labirente girmeliyiz. Bizi destek olarak düşün. Özellikle paranormal görüşün düzelmezse, yararlı olabilecek bazı yeteneklerim var. Karanlıkta görebiliyorum, hatırladın mı? Bruce da görebiliyor, en azından bir dereceye kadar. Üçümüz bir takımız. Müttefikleriz. Meslektaşız. Üç aura bir auranın gücünden daha güçlüdür, değil mi?"

Uzun bir süre onu düşünceli bir bakışla izledi. Sonra çenesini sıktı. "Haklısın. Birlikte gireceğiz."

"Bruce ile."

Luke'un ağzının köşesi hafifçe seğirdi. "Bruce ile."

Bruce tekrar başını kaldırdı. Gözleri parladı ve kuyruğunu birkaç kez salladı.

Sophy büyük bir memnuniyet duydu. Luke onu eşit bir ortak olarak görüyordu. İşler yolunda gidiyordu. "En az dört kötü adamla karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz," dedi. "Trent Hatch, Vincent, sigara içen hayalet ve Alchemist adında biri."

"Hatch'in güvenlik ekibini de unutma."

"Doğru. Ayrıca ön kapıda karşılaştığımız gibi muhafızlar da var."

"Onlar için çok endişelenmiyorum," dedi Luke. "Hepsi Fool's Gold'dan emekli olmuş, sosyal güvenlik ve emekli maaşlarını part-time işlerle destekleyen insanlar gibi görünüyorlar. Alchemist'in projesine dahil olduklarını sanmıyorum. Asıl soru şu: Alchemist kim?"

"Şüphelilerle dolu bir sanat kolonisi var elimizde."

"Sanatçıları hariç tutabiliriz," dedi Luke. "Onların da, hanın misafirleri gibi, farkında olmadan denek olarak kullanıldıklarından eminim."

"Hatch'in güvenlik ekibinin tüm bu olayın arkasında olduğunu öğrenirsem şaşırmam. O sarışınlar sert görünüyorlar."

"Bu bir olasılık, ama profesyonel bir havaları var. Para için bu işi yaptıklarını hissediyorum. Bu onlar için sadece bir iş." Luke bir an durdu. "Sanırım."

Bir an onu izledi. "Diğer görüşün olmadan labirentten nasıl çıktın?"

"Klasik tekniği kullandım. Bir elimi duvara dayadım ve çıkışa ulaşana kadar hiç kaldırmadım."

Kollarını açtı ve en yakın sandalyeye oturdu. "O labirentten sadece dokunarak çıktın. Bu... inanılmaz."

"Aslında değil. Tek seçenek buydu." Luke masaya gitti, silahı aldı ve göz hizasına kaldırdı. Silahı balkon penceresine doğrulttu ve kalın namluyu hafifçe çevirdi. "Hiç şüphe yok, bu eski usul kristal teknolojisi. Ateş etmek için fiziksel temas gerekiyor." Kaleidoscope'u indirdi ve halka şeklindeki heykeli inceledi. "Hipnotik fayansların aksine."

Kadın sandalyeye yaslandı ve ayak bileklerini çaprazladı. "Herkesin senin büyükbabanın yerine Wells, Inc. CEO'su olman gerektiğini düşünmesine şaşmamalı. Hak etmelisin Luke, önceliklerini belirlemeyi ve bir soruna odaklanmayı biliyorsun."

"Bu alışkanlığın sinir bozucu
olabileceği söylendi." "Kim söyledi
bunu?"

"Sen söylemiş olabilirsin." "Ah,
doğru."

Silahı masanın üzerine geri koydu. Gözlerinde buz gibi bir sıcaklık vardı. "Hala rüya görebiliyor muyum, bunu öğrenme zamanı geldi."

Onun etrafındaki atmosferi dolduran enerjiyi yoğun bir şekilde hissediyordu.

"Tamam." Bundan sonra ne yapması veya ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. "Yatağa mı yatacaksın?"

"Sadece biraz kestirmeye çalışacağım." Yatağın kenarına oturdu ve bir botunu çıkardı. "Bana bir iyilik yap. Ben uyurken vücudumdaki tüm özü emip bitirme. Onlara daha sonra ihtiyacım olacak."

"Bu hiç komik değil." Kaşlarını çatı. "Uyumadan önce, amcanın kulübesinde trans halinden çıktığımda bana uyguladığın tekniği denemeye ne dersin?"

"Ne?"

"Buz ateşi geçirmeye başlamıştım ama sen bu süreci durdurmayı başardın."

Diğer botunu da çıkardı, n kollarını uyluklarına dayadı ve ona baktı.
"Auralarımızı rezonansa sokmaya çalışmaktan bahsediyorsun."

"Beni normale dndrmeme yardım ederken de bunu yapmamış mıydın?
Belki benzer bir süreç diğer görüşünü de geri getirebilir."

"Senin durumun farklıydı. Auranın bazı dalga boyları şok halindeydi. Tek yaptığım, enerjimin bir kısmını kullanarak akımların normal salınımına dönmesini teşvik etmekte."

"Anlıyorum. Peki ya paranormal görüşün sadece şokta ise? Akımları normal ritmine geri döndürmeyi başarabilirim."

"Ne olacak ki. Denemeye değer."

Elini uzattı. O da elini tuttu, ama aniden, auraları arasında rezonans durumunu nasıl kuracağını hiç bilmediğinin farkına vardı. Luke ile önceki iki seferde, bu durum daha çok kendiliğinden gerçekleşmiş gibi görünüyordu. Belki de fiziksel temas yeterliydi.

Duyularını dikkatlice keskinleştirmeye çalışırken, Luke elini sıkıca tutup onu bacaklarının üzerine çekti. Ne olduğunu anlamadan, Luke kolunu ona doladı ve ağzını ağzına yaklaştırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye şaşkınlıkla ciyaktadı.

"Deneyler yapmak için kaybedecek vaktimiz yok. Bu, ikimizin rezonans kurması için bildiğim en hızlı yol."

"Ama..."

Birkaç saniye boyunca öpücüğün kontrolünü ele geçirmek, durumu kontrol altında tutmak için mücadele etti. Ama o da aynı şeyi yapıyordu. Auraları parladı, çarpıştı ve aniden ikisi de heyecana, zlemeye ve kemiklerine işleyen tanıma hissinin heyecanına teslim oldular.

Luke yatağa geri düştü ve onu da yanında götürdü. Kız onun göğsüne yuvarlandı, yeteneğini artırdı...

...ve hemen onun yeteneğinin zarar görmüş akımlarını hissetti. Dalga boylarını normal rezonansa geri döndürmeyi sezgisel olarak biliyordu. Sadece küçük bir düzenleme.

Luke ona baktı. Gözleri yanıyordu. "Lanet olsun. Başardın. Gece görüşüm geri geldi."

Kız, Luke'un göğsünden kendini itti ve yatağın kenarına oturdu. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi. Çok, çok iyi. Artık rüya görebileceğime eminim."

Yastıklara uzandı, yatakta düzleşti, gözlerini kapattı ve... uykuya daldı.

Kız onu bir süre izledi, sonra Bruce'a baktı. "Çok kullanışlı bir yeteneği var," dedi yumuşak bir sesle.

Bruce esnedi, kıvrıldı ve o da uykuya daldı.

"Tanrım, bana eşlik etmek için uyanık kalmak zorunda olduğunu düşünme," dedi. "Ben bir şeyler bulurum."

Okuma koltuğuna çöktü ve Tobias Harper'ın günlüğünü eline aldı.

KIRK ÜÇ

"NE YAPTIN SEN?" dedi Hatch. "Wells hayatta ve odasına geri döndü. Ve bu sorunlarımızın en küçüğü. Alchemist, silahı kaybettiğini öğrendiğinde çok kızacak."

"Kaybetmedim," diye mırıldandı Vincent. "Düşürdüm. Merak etme, Wells onu bulmuş olamaz. Onu labirente bıraktığımda kördü. Ölmüş olması gerekirdi. Nasıl hayatta kaldığını bilmiyorum."

İkisi, heykel bahçesinde gece geç saatlerde yürüyüş yapıyormuş gibi görünüyorlardı. Dışarıda olsalar da seslerini alçak tutuyorlardı. Korkunç Sarışınlar onları belli bir mesafeden takip ediyorlardı. Teorik olarak kulak misafiri olamazlardı, ama Hatch, tedbirli davranmak için kemerinde taşıdığı şifreleyiciyi açmıştı. Hafifçe titreşerek çalıştığını gösteriyordu.

Vincent öfke, hayal kırıklığı ve panik olarak adlandırmayı reddettiği gergin bir hisle titriyordu. Bu gece her şeyin ters gitmesi onun suçu değildi. Evet, içgüdüleriyle hareket etmişti. Wells'i izliyordu. O piçin galeriye doğru gittiğini fark ettiğinde, altın bir fırsat gibi görünen bu duruma karşı koyamamıştı. Yeraltı laboratuvarının ikinci girişini, acil çıkış olarak tasarlanmış olanı açmış, bir silah kapmış ve Wells'i takip ederek eski eve girmişti.

Avı el feneri olmadan doğrudan labirente girene kadar, Wells'in en azından bir miktar para-görme yeteneği olduğunu fark etmemişti. Bu

Bu bilgi avın heyecanını artırmıştı. Silahı çalıştırmak için gereken gücü elde etmek için şimdiye kadar üç kez öldürmüştü. Yetkililer bu ölümleri doğal nedenlerle açıklamış ve hemen unutmuştu. Onu gözlemlemek için eşlik eden Simyacı etkilenmişti. Ona doğuştan yetenekli olduğunu söylemişti.

Ama Wells, sokak insanları gibi pes etmemişti. Karşı koymuştu.

"Başladığın işi bitirmediğin için hayatta kaldı," dedi Hatch. "Başaramadın."

"Başarısız olmadım. Ona sert vurdum. Tam dozda. Sanırım silah gücünü kaybediyor."

"O lanet silahlar insan psi'sini kanalize ediyor. Atıcı kadar güçlüler. Kabul et. Sen batırdın. Bu durumu kontrol altına almalıyız, hem de çabuk."

"Benim hatam değildi," dedi Vincent. Ama Trent'in ona inanmadığını biliyordu. Kahretsin, kendisi neye inanacağını bilmiyordu. Wells ölmüş ve öyle kalmalıydı. "Bir şey kesin. Yeteneksiz Wells hakkındaki söylentiler yanlış. En azından psişik düzeyde gece görüşü var."

"Şaşırtıcı değil. Normal spektrumun biraz ötesini görebilme yeteneği psişik toplulukta yaygındır ve o, güçlü yeteneklere sahip uzun bir soydan geliyor. Minimum bir titreşime sahip olması mantıklı. Onu unut. Alchemist silahın kaybolduğunu fark etmeden önce onu geri almalısın."

Vincent'ın ensesindeki tüyler, bir başka panik titremesiyle diken diken oldu. "Korkunç Sarışınlara Wells'i ortadan kaldırmalarını emret. Onlar senin güvenlik ekibin. Eminim insanları ortadan kaldırmayı bilirler."

"Onlara ne söyleyeyim? Wells'i labirente kadar takip ettiğini ve onun seninle *ilham perin* arasında durduğunu düşündüğün için onu öldürmeye çalıştığını, ama işleri batırdığını mı? Bunun ne kadar saçma geldiğinin farkında mısın?"

"Simyacı çok kızacak. Bu konuda ne yapabilir ki?" "Senin yerine başka birini bulmaya karar verebilir," diye uyardı Hatch.

Vincent burnunu çektirdi. "Orston ve benim silahları ateşlemek için gerekli yeteneğe sahip tek kişiler olduğumuzu söylüyor, ama Orston hızla güç kaybediyor. Ayrıca, başka kim

mood enhancer'larını şarj edecek? Bana ihtiyacı var. Onu duydun."

"Çocukluğumdan beri Alchemist gibi çok zeki insanlarla oyunlar oynuyorum, Vincent. Ve öğrendiğim bir şey varsa, o da hiçbirine güvenemeyeceğin."

Vincent, yakınındaki bir heykele baktı, parlak ışıklarla aydınlatılmış, gerçeküstü çiçeklerden oluşan bir buket. İlhamsız ve taklitçi bir eser. Bu eseri, sözde sanatçılardan hangisinin yaptığını merak etti — bu çocukça çiçekler için "*yaratmak*" kelimesini kullanmak mümkün değildi. Bu bir karikatürdü.

Succubus onun enerji alanını tüketmeden önce, o, sanatçıların bin katından daha yetenekliydi. Yeteneğini geri kazanabilmek için o kaltağı kontrol altına alması gerekiyordu.

"Vincent, dinliyor musun?" dedi Trent.

"Evet, dinliyorum. Çok zeki insanlara güvenemezsin. Bu yeni bir şey değil. Ben kimseye güvenmiyorum. Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim," dedi Trent sert bir şekilde, "Alchemist'e güvenemeyiz. Artık başka bir Harper kadını olduğu için sana ihtiyacı olmadığını düşünebilir."

"İlki pek iyi sonuçlanmadı."

"Yeğeninin doğru yeteneğe sahip olduğuna ikna olmuş. Proje tamamlandığında, Alchemist ikimize de ihtiyacı olmadığına karar verebilir."

Vincent ona bir bakış attı. "Bir planın var, değil mi?"

"Simyacı zeki bir adam, ama deliliğin sınırında. Bu onu tehlikeli kılıyor. Aynı zamanda kontrol edilebilir de yapıyor. Bizi manipüle ettiğini sanıyor, ama tam tersi doğru. Evet, bir planım var. Ama önce silahı geri almalısın."

KIRK DÖRT

LUKE, topladığı karakterler ve verilerle sahnelenen DREAMSCAPE'e girdi ve sezgilerinin ona bir hikaye anlatmasına izin verdi.

Sophy labirentte kayboldu. Onu takip etmeye çalıştı ama şimdi kayboldu. Rüyalarda olduğu gibi görebiliyor, ama ona rehberlik edecek hiçbir şey yok. Dar koridorların duvarları yukarı doğru uzanıyor ve hiçbir yere çıkmıyor. Kavşaklar sonsuz. Her köşeyi döndüğünde boş bir duvarla karşılaşılıyor.

Sophy'yi bulmalı.

Bir köşeyi daha döndü. İlk kez bir duvarla karşılaşmadı. Bunun yerine, gümüş rengi halka şeklindeki heykeli gördü. Alaşımın cilalı yüzeyi göz kamaştırıcı bir parlaklıkta. Güneş ışığıyla parlayan bir aynaya bakmak gibi. Parlak yüzeyde bir yansıma var ama net olarak göremiyor.

Emin olduğu tek şey, aynada kendi yüzünü görmediği. Başka birini görüyor, tanıdığı ama tam olarak tanıyamadığı birini.

"Kimsin sen?" diyor. "Sophy nerede?" Yansıma gülüyor.

Daha fazla soru soramadan, arkasında bir varlık hisseder. Sophy'yi görmek umuduyla arkasını döner. Ama Sophy orada değildir. Karşısında Hatch'in kişisel güvenlik ekibi vardır. İkizler şık smokinlerini giymişlerdir.

"Sen bir sorun haline geldin," diyor içlerinden biri. "Bunu sık sık duyuyorum," diyor.

"Grant da bir sorun haline geldi," diyor diğer sarışın.

"Biliyorum, ama o sizin sorunuz, benim değil." "Amcan da bir sorun."

Arkasını döner ve bir kez daha heykele odaklanmaya çalışır. Heykelin neden önemli olduğunu anlamalıdır, çünkü anlamazsa Sophy'yi sonsuza kadar kaybedecektir...

Bir anda her şeyi anladığını fark ederek rüyadan uyandı. Gözlerini açtığı anda, Sophy'nin yatağın yanında durup endişeli bir ifadeyle ona baktığını gördü. Bruce de onun yanındaydı. Endişeli görünmüyordu, aksine bir şey olmasını bekliyor gibiydi.

"Kabus görüyorsun sandım," dedi Sophy. "Seni uyandırmalı mıyım, uyandırmamalı mıyım bilemedim. Lucid rüya gören birinin rüya alemindeyken yanında hiç bulunmadım."

Kaşlarını çattı. "Bana ne dedin?"

"Berrak rüya gören biri. Neden? Yeteneğin için başka bir terim var mı?"

"Hayır." Bacaklarını yatağın kenarına salladı ve oturdu. "Bunun için özel bir kelime yok. Ben sadece... rüya görüyorum."

Kadın gülümsedi. "Sipariş üzerine rüya görüyorsun ve rüyalarında bağlantılar kuruyorsun. Bu, lucid dreamer'ın işlevsel tanımıdır. İnsanları ve işi uzak gelecekte etkileyecek kararlar almak zorunda olan bir CEO için kesinlikle yararlı bir yetenek."

Gözlük camlarının ardında, parlak gözleri biraz enerjiyle ışıldıyordu. Atmosferdeki gerginliği hissedebiliyordu ve kadının duyularının biraz keskinleştiğini biliyordu. Koltuğun yanındaki okuma lambası açıktı ve Tobias Harper'ın günlüğü masanın üzerinde açıktı. Geçen zamanı okumakla geçirdiği açıktı.

"Bana rüyandan bahset," diye ısrar etti.

"Labirent Galerisi'nde kaybolmuştun."

"Beni mi rüyanda gördün?"

"Dolaylı olarak. Çok şey oluyord u , ama şimdi bunu yorumlamam gerekiyor. Zor kısmı da bu. Ne kadar süre baygın kaldım?"

"Çok uzun değil." Saatine baktı. "Belki on beş dakika."

Durumun kontrol altında olduğunu anlayan Bruce, burnunu Luke'un eline dayadı, karşılığında kulağını okşatana kadar bekledi ve

odanın diğerk tarafına doğru yürüdü. Halının üzerine uzandı, başını kaldırdı, kulaklarını dikti, gözlerini odakladı. *Avin başlamasını sabırsızlıkla bekliyor*, diye düşündü Luke.

"Fazla uzun sürmez dostum," dedi.

"Ne?" diye sordu Sophy.

Bruce sırttı.

"Boş ver," dedi Luke. "Rüyam hakkında." "Tabii.

Yorumlanması gerektiğini söylemiştin."

"Bir rüyayı incelemek, tarot kartlarıyla çalışmak gibidir. Onları yorumlamanın pek çok yolu vardır."

"Anlıyorum."

"Sanırım sezgilerim bana donut heykeli hakkında önemli bir şey söylemeye çalışıyordu."

"Belki yardımcı

olabilirim." "Nasıl?"

"Kütüphaneciler olarak müşterilerle konuşurken yaptığımız şeyi yaparak: doğru soruları sorarak onları doğru yöne yönlendirebiliriz."

"Devam et."

Okuma koltuğuna geri döndü, oturdu, bir not defteri ve kalem aldı ve gözlüklerini düzelitti. "Baştan başlayalım. Rüyadaki manzara hakkında ne hatırlıyorsun?"

Profesyonel moduna geçtiğini düşündü. Neredeyse gülümsedi.

"Labirentteydim, seni arıyordum," dedi.

Kadın başını kaldırdı ve biraz kaşlarını çattı. "Beni buldun mu?"

"Hayır." Heykelin üzerinde dikkatle inceledi. "Donutu buldum. Ayna gibi parlaktı. Göz kamaştırıcı derecede parlaktı. Doğrudan bakamadım. Bir yansıma vardı ama kişiyi tanıyamadım. Sonra ikizler ortaya çıktı." "Hatch'in kişisel güvenlik ekibi mi?" Sophy kalemi not defterine vurdu ve gözlerini kısarak baktı.

"Eğer bana o ikiliyle ilgili ateşli bir seks fantezisi yaşadığını söyleyeceksen, yardım teklifimi geri çekiyorum."

rüyayı analiz edersin."

"İnan bana, seks falan yoktu. Benim bir sorun haline geldiğimi söylediler. Sonra Vincent Grant ve amcamın da sorun olduğunu söylediler.

Üçümüzün tek ortak noktası, Harper ailesinden bir kadınla yakın ilişkimiz olması."

"Amcanın durumu nda teyzem. Senin ve Vincent'ın durumunda ise ben."

"Bu da bana, bu durumda senin ve Bea'nın kritik faktörler olduğunu söylüyor. Ve bunun tek bir nedeni var."

Sophy nefes aldı. "Birisi gerçekten Pandora'nın kutusuna sahip. Kristallerin kilidinin açılmasını istiyorlar."

"Evet. Ama bu olasılığı zaten düşündük. Yorumlanması gereken, rüyadaki diğer iki unsur."

"Hangileri?"

"Net olarak göremediğim donutun ayna gibi parlak yüzeyindeki yansıma ve heykelin göz kamaştırıcı parlaklığı."

"Sence yansıma Alchemist olabilir mi?" "Belki."

Sophy kalemi tekrar not defterine vurdu. "Simyacının bu kompleksin içindeki biri olduğu sonucuna zaten vardık."

"Yani rüyam, onun burada gördüğüm biri olduğunu mu söylemeye çalışıyordu?"

Bu mantıklı ama yardımcı olmuyor. Dediğin gibi, bunu zaten biliyorduk." "Aşırı parlak donutun önemi ne?" diye sordu Sophy
diye sordu.

Cıvalı metal heykeldeki yansımasına baktı. Okuma koltuğuna oturmuş, elinde kalem, dizinde not defteri vardı. Çok dikkatli. Çok ciddi. Siyah ve kristal gözlüklerinin camlarından onu izliyordu, gözleri keskin ve güzeldi...

...Suç mahallinde çalışırken aynalı güneş gözlüklerinin arkasına sakladığı gözler. Sırlarını gizleyen aynalı gözlükler.

Ve aniden birkaç bağlantı daha ortaya çıktı. "Ayna kaplama," dedi.

"Kaleidoscope silahlarının aynalarda işe yaradığını biliyoruz," dedi Sophy.

"Evet, ama burada önemli olan bu değil. Sanırım rüyam bana anahtarın alaşım olduğunu söylemeye çalışıyordu."

"O heykel cilalı paslanmaz çelikten yapılmamış mı?"

"Öyle görünüyor, ama ben donuttan bahsetmiyorum. Önemli olan içine gömülü aynalı fayans. Paslanmaz elik değil. Çok farklı bir malzeme, ama ayna gibi parlak ve sırları saklıyor."

"Ne tür sırlar?"

"Aslında bunların piller olduğunu düşünüyorum. Hipnotik mesaj kristallere aşılanmış ama pil güç kaynağı. En azından bir süreliğine insanın psişik enerjisini depoluyor. Birisi bunu periyodik olarak şarj etmek zorunda. Bu açıkça Grant'in işi. Ama bir kez açıldığında kristali aktive ediyor. Birisi kristalleri ve pilleri hipnotik telkinler yaymak için kullanıyor ama bu, karoların teknolojisi kadar önemli değil."

Anlayarak gözleri büyüdü. "Paranormal gücü depolayabilen bir pilin olmaması, bu tür enerjinin ana akım haline gelmemesinin ana nedeni olduğunu söylemiştin."

"Aynen öyle. Ayna karo piller çok güçlü değil, menzili sadece birkaç metre ve eminim ki çabuk bitiyorlar. Ama bunun nedeni kısmen insan kaynaklı enerjinin çok güçlü olmaması. Alchemist, bu pillerde ciddi bir girdap enerjisi depolayabileceğini düşünüyor."

"O küçük karolarda mı?" Sophy titredi. "Bu iyi sonuçlanamaz."

"O, bu kompleksin içinde bir yerde deneyler yapıyor.
Bu yüzden para-rad seviyeleri yükseliyor."

Sophy kalemi ve not defterini bırakıp Tobias Harper'ın günlüğünü eline aldı. "Büyük büyükbabamın dediğine göre, Kaleidoscope projesinde görev alan üçüncü mühendis Maxwell Coburn, aynaların paranormal pillerin yaratılmasında anahtar rol oynadığı teorisine takıntılıymış."

"Harper'ın bununla bir sorunu var mıydı?"

"Evet. Tobias, ilgili fiziksel süreçleri yeterince anlamadığımız için aynaların içinde büyük miktarda paranormal enerji depolamanın son derece tehlikeli olacağını yazmış."

"Hadi canım."

"Ama Maxwell Coburn, Pandora'nın kutusundaki altı kristalin, büyük miktarda paranormal enerjiyi ayna pillerine aktarabileceğine ve bu enerjiyi gerektiğinde serbest bırakabileceğine ikna olmuştu."

Coburn, Fogg Lake laboratuvarını yok eden felaket nedeniyle elbette teorilerini test etme fırsatı bulamadı."

Luke, heykelin yüzeyine elini düz bir şekilde koydu. "Şimdi Hatch, Alchemist ve arkadaşları sadece Coburn'un pillerini yapmaya çalışmakla kalmıyor, onları vorteks enerjisiyle şarj etmeyi de planlıyorlar."

"Ne kadar aptalca," diye fısıldadı Sophy. "Kimse bu tür bir ham gücü kontrol edemez."

"Doğal güçleri kontrol etmeye çalışmanın riski, insanları bunu yapmaktan ne zaman alıkoydu ki? Nükleer enerjiyi, barajları, güneş enerjisini, hidrokarbonları düşün. İzlanda'da volkanların enerjisini kullanıyorlar. Öyle ya da böyle, kullandığımız tüm enerji doğadan geliyor."

Derin bir nefes aldı. "Evet, ama bu farklı. Vorteks enerjisi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz. Onu ölçmenin bir yolu bile yok. Eğer onu kullanmak mümkünse, kontrol edilebileceğinden şüpheliyim. Gezegenin etrafındaki tüm vortekslerin ley hatlarıyla birbirine bağlı olduğu teorisi var. Eğer bu doğruysa, bir vorteksin enerjisini kanalize etmeye çalışmak zincirleme reaksiyona yol açabilir."

"Bu projenin iplerini elinde tutan Alchemist'in tamamen akli başında olmadığını varsaymak güvenli olur bence."

"Vincent Grant da şu anda pek dengeli sayılmaz," dedi Sophy. "Acaba kardeşi dengeli mi?"

"Hatch mi? Akli başında olup olmadığını bilmenin bir yolu yok, ama kişisel güvenlik ekibine bakılırsa, proje için gerekli becerilere sahip. Birisi, en azından yararlı olduğu sürece onun korunmasını istiyor. Labirente girmeliyiz. Hemen."

"Bekle. Biraz yavaşlayalım ve bunu mantıklı bir şekilde düşünelim."

"Bu benim söylemem gereken bir şey," dedi Luke.

"Sen kullanmadın, ben kullanıyorum. Tobias'ın günlüğünde önemli olabilecek başka bir şey buldum."

"Devam et."

"Ekipte üç mühendis vardı: Xavier, Tobias ve Maxwell Coburn. Ama dördüncü bir kişi daha vardı."

KIRK BEŞ

GALERİDEN NEFRET EDİYORDU, ÖZELLİKLE geceleri. Eski evin içini dolduran labirent, ona Mısır piramidinin içini hatırlatıyordu — hem tuzak hem de mezar olarak tasarlanmış bir yapı.

Ama Trent haklıydı, diye düşündü Vincent. Silahı geri alması gerekiyordu. Alchemist, silahın kaybolduğunu öğrenirse çok kızacaktı ve adam zaten yarı deliydi. Luke Wells sorunu daha sonra halledilebilirdi.

Bir an hareketsiz durdu, cesaretini topladı ve yeteneğini güçlendirdi. Psişik duyuları sayesinde, çevresini görebilecek kadar keskin bir görüşe sahipti ve labirentte yolunu bulmak için Trent'in tasarladığı küçük konum belirleyicilerden birine sahipti. Ama ikisi de pek rahatlatıcı değildi. Duvarların üzerine geldiği hissi her saniye daha da yoğunlaşıyordu.

Daha önce, Wells'i labirente takip ettiğinde, öfkenin yol açtığı adrenalin ve öldürme beklentisinin getirdiği heyecanla güçlenmişti. Silah onu yenilmez kılıyordu. Rakibini yere sermek ona eşsiz bir heyecan veriyordu.

Eğitim sürecinde, Alchemist, Kaleidoscope'u her ateşlediğinde silahın onun aurasını biraz daha yakından uyum sağladığını açıklamıştı. Bu bir ayarlama sürecidir. Ayarlama ne kadar iyi olursa, silahla o kadar fazla enerji üretebilir.

Ancak bu gece Wells'i öldürememiş olması onu sarsmıştı. İlk kez Alchemist'in yalan söylemiş olabileceğini düşündü. Ya silah onun aurasıyla uyumlu değilse? Ya onun enerji alanına zarar veriyorsa? Belki de Orston ve Taylor'a olan buydu.

Hayır. Alchemist, onun bu ikisinden çok daha güçlü olduğunu söylemişti.

Bunu sonra düşünürdü. Şu anda buraya gelme amacına odaklanmalıydı. Öncelikli görevi silahı geri almaktı.

Konum belirleyiciyi tıklattı ve yere doğrulttu. Normalde görünmez olan yeşil çizgi karanlıkta parlayarak labirentten eski laboratuvarın kapısına giden yolu işaret ediyordu. Onu görebildiği sürece kaybolmayacaktı.

Titredi. Sinir bozucu korku hissi giderek yoğunlaşıyordu. Kendini zorlayarak parlak yeşil çizgiyi takip etti.

Duvara ulaştığında kısa bir süre rahatladı. Wells'i burada bulmuştu. Silahı bu civarda bir yere düşürmüştü. Psişik görüşüyle silahı göremedi, bu yüzden cebinden bir kalem ışığı çıkardı ve zemini sistematik olarak aradı.

Silahın izi yoktu. Bir başka panik dalgası onu sardı. Ya Wells silahla labirentten çıkmışsa?

Biraz daha aramaya devam etti, ama gerçeklik yavaş yavaş ortaya çıkıyordu. Silah yoktu. Wells onu bulmuş olmalıydı. Bu iyi bir haber değildi. Ama Trent bu durumu nasıl halledeceğini bilirdi. Trent'in her zaman bir planı vardı. Trent her şeyi hallederdi.

Laboratuvara giden yolun, deneklerin tesisleri gezmek için kullandıkları yolla kesiştiği kavşağa ulaştı. Tereddüt etti, sonra başyapıtına bir kez daha bakmaya dayanamayıp galeriden aceleyle geçti.

Succubus'a ulaştığında durdu ve el fenerini heykele doğrulttu. *Oydu*. Canavarı tüm korkunç gücüyle yakalamıştı. Onu yok etmeye çalışmıştı ama başaramamıştı. Silah sayesinde artık daha güçlü olan oydu. Yakında onu fethedecekti. Kontrol edecekti.

A r k a s ı n d a k i gölgelerdeki hafif hareketi duyduğunda, heyecanla beklemeyi keyifle yaşıyordu. Şaşkınlıkla, elindeki

el fenerini düşürmek üzereydi. Labirente onu takip edenin kim olduğunu görmek için hızla döndü. "Sen misin, Wells?" diye sordu, güçlü görünmeye çalışarak.

Şekil ışığa çıktı. Wells değildi. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Vincent şaşkınlıkla.

Cevap alamadı. Paranormal stroboskop ışıkları parladı ve onu olduğu yere çiviledi. Galerinin dışında bir yerde siren çalmaya başladı. Bunun acil tahliye sinyali olduğunu belli belirsiz fark etti. Başlangıçta Trent bunun kurulmasını ısrarla istemişti. Ama bunun sadece laboratuvarda bir sorun olduğunda çalması gerekiyordu.

Neler olduğunu anlamaya başlamadan önce, karanlık bir bilinç kaybına doğru sürüklendi. Bir anlık farkındalıkla, öldüğünü anladı. Trent bu sefer durumu düzeltemeyecekti.

Karanlık onu yuttu.

KIRK ALTI

SOPHY BALKON PARMAĞIĞINA TUTUNDU ve hanın önündeki kargaşayı izledi.

"Siren neden çalıyor?" diye sordu. "Duman görmüyorum."

O, Luke ve Bruce birlikte durup, parlak ışıklarla aydınlatılmış tesisi seyrediyorlardı. Alarmlar gece boyunca çalmaya devam etti. İnsanlar casitalardan ve otel lobisinden dışarı akın etti. Birkaç üniformalı güvenlik görevlisi durumu kontrol altına almaya çalışıyordu.

Luke, kafası karışık kalabalığı inceledi. "İki olasılık var. Ya gerçekten bir tür acil durum var..."

Alarmlar durdu ve hoparlörden otoriter bir erkek sesi duyuldu.

"Dikkat. Benim adım Sam Grayson; güvenlikten sorumluyum. Bu alarm sisteminin bir testi değildir. Tekrar ediyorum, bu bir test değildir. Hava durumu servisinden, dağlarda bir yıldırım düşmesi sonucu hızla yayılan bir orman yangınının bizim yönümüze doğru ilerlediğini bildirdiler. Yangın bize ulaşırsa, bu vadi bir tuzığa dönüşebilir. Hemen tahliye etmeliyiz."

Kalabalıkta endişe dalgası yayıldı.

"Panik yapmaya gerek yok, ancak kendi güvenliğiniz için lütfen hızlı hareket edin. Otel misafirleri, odalarınıza dönün. Valizlerinizi toplayın ve lobinin önünde bekleyin. Arabalarınız size getirilecek. Böylece

garajda tıkanıklık yaşanmayacaktır. Çalışanlar ve burada yaşayan sanatçılar, taşıyabilecekleri eşyaları toplayıp hemen ayrılınsınlar. Tekrar ediyorum, paniğe kapılmayın."

"İnsanları paniğe sevk etmenin yolu," dedi Luke.

Sophy ona baktı. "Bu tahliyenin iki olası açıklaması olduğunu söylemiştin. Birincisi, bunun gerçek olmasıydı."

"Diğeri ise Hatch ve Alchemist'in projelerine devam edebilmek için tesisi boşaltmaya karar vermeleri."

"Sence öyle mi oluyor, değil mi?"

"Evet. Çoğunlukla Hatch, Grant veya Tuxedo İkizleri'nden hiçbir iz olmadığı için. Onlar burada, gardiyanlara tahliyeyi organize etmelerinde yardım ediyor olmalılar."

Sophy, güvenlik personelinin sürdüğü araçların otelin girişinde sıraya girmeye başladığını izledi.

"Sence arabayı otelin önüne getirecekler mi?" diye sordu. "Hayır," dedi.

"Sen ve ben buradan ayrılmayacağız."

"Bunu söyleyeceğinden korkuyordum. Bu, bizi yakalamaya çalıştıkları kısım, değil mi?"

"Evet." Luke korkuluktan uzaklaştı ve cam kapılardan geri döndü. "Ama bunu seyircilerin önünde yapmayacaklar ve biz de onların ne yapacağını görmek için burada beklemeyeceğiz. Ortadan kaybolacağız."

"Hatırladığım kadarıyla, bunlar amcanın hologram notuna yazdığı son sözlerdi."

"Ve bu yüzden Deke ve Bea'nın hala hayatta olduklarını düşünüyorum. Amcam ortadan kaybolma konusunda yeteneklidir. Ajans için çalışırken işinde başarılı olmasını sağlayan özelliklerden biri de budur."

"Bir gün bana o ajansın tam adını söylemen gerekecek."

"Bir gün söyleyeceğim. Ama yapmamız gereken işler var. Al şunu." Luke ona bir sırt çantası attı. "Telefonunu ve bir şişe suyu al."

"Kaçacaksak, su fazla yük olur." "Burası çöl," dedi

Luke.

KIRK YEDİ

SORUMLULUK DUYARLIĞIYLA bir şişe suyu sırt çantasına koydu ve telefonunu aldığından emin oldu. Hazır olduğunda, Luke ve Bruce kendi çantalarını takmış kapıda bekliyorlardı. Etraflarındaki atmosferde gerginlik hissediliyordu. Gözleri erimiş altın gibiydi. Bir çift cehennem köpeği, diye düşündü, ama onlar onun cehennem köpekleriydi — şimdilik.

Onlara katılmak üzereyken kitapları hatırladı. *An Investigation into the Fool's Gold Canyon Vortex* ve Tobias Harper'ın günlüğünü aldı ve çantasına koydu. *Fazla ağırlık* diye düşündü. Ama o bir kütüphaneciydi. Kitaplar tehlikeli sırlar barındırıyordu. Onları geride bırakma riskini göze alamazdı.

Koridorda, çoğu konuk valizleriyle asansöre veya lobideki merdivenlere koşarken kaos hüküm sürüyordu. Birkaç kişi koridorun sonundaki acil çıkış kapısını tercih etti.

"Acil durum merdivenlerini kullanacağız," dedi Luke. "Bu merdivenler ön giriş değil, servis yoluna çıkıyor."

Yangın merdivenine doğru yöneldi. Bruce ve Sophy onun peşinden koşular.

Birkaç kişiyle birlikte birinci kata ulaştılar ve servis yoluna çıktılar. Acil çıkış kapısını seçen konuklar yol boyunca koşarak köşeyi döndüler ve ortadan kayboldular. Birkaç dakika sonra Sophy, Luke ve Bruce kendilerini yalnız buldular.

"Her şey yolunda," dedi Luke. "Gidelim."

Çöl gecesi, hanın önünden gelen ve giden arabaların gürültüsüyle doluydu, ancak arka taraftaki dar kaldırım boşdu. Çıkış kapısının üzerindeki loş ışık dışında, aydınlatma da yoktu. Gölgeleerin içinde, atmosferde titreyen girdap enerjisini tespit etmek daha kolaydı.

"Seviyeler hala yükseliyor," dedi Sophy sessizce. "Sanki patlamaya hazır bir volkanın tepesinde oturuyoruz."

"Bu, görmesem de olurdu." Luke servis yolunun sonuna ulaştı ve durdu. Bruce onun yanında durdu. "Heykel bahçesinde kimseyi görmüyorum. Güvenlik ve personel dahil herkes ön kapıya doğru gidiyor gibi görünüyor."

Adam ve köpek ilerledi. Sophy onları takip etti.

"Geriye dönüp bakınca, en başından Vakfı çağırmalıydık," dedi.

"Geriye dönüp bakınca, bu iyi bir fikir olabilirdi. Ama başlangıçta sadece Deke ve Bea'yı bulmaya ve bazı eski Bluestone eserlerini geri almaya çalışıyorduk."

Heykel bahçesini geçerken kimse onları durdurmaya çalışmadı. Sophy'nin görebildiği kadarıyla, güvenlik görevlisi kalmamıştı.

Labirent Galerisi'ne vardıklarında, tüm sanat kolonisi kendilerine kalmış gibiydi. Sophy ana kapıya dönüp baktı ve son aracın arka lambalarının kayboluşunu izledi.

"Bu çok garip," diye fısıldadı. "Burası terk edilmiş. Geriye sadece biz kaldık."

"Buna bahse girme," dedi Luke. Karanlık evin ana girişinin önünde durdu ve kapıyı denedi. Kapı kolayca açıldı.

"Kilitli değil," dedi Sophy. "Biri aceleyle çıkmış."

"Öyle görünüyor." Luke kapıyı daha fazla itti.

Sophy, evin içinde bir karanlık deniz bekliyordu. Diğer duyularını keskinleştirmek için hazırlıklıydı. Ama lobide, serginin yapıldığı gece olduğu gibi, duvar apliklerinin loş ışığı yanıyordu. Girişi, kendisinin ve diğerlerinin ilk hipnotik telkinle vurulduğu ön odadan ayıran kapılar açıktı,

ikinci kapılar da açıldı. Zemin aydınlatması açıldı ve sergi alanına giden yolu işaret ediyordu.

Bruce hafifçe homurdandı. Dikkatini galeri yoluna vermişti. Luke köpeği birkaç saniye inceledi. "Bul."

Bruce hızlı adımlarla ilerledi. Luke onu takip etti. Sophy bir kez daha kendini onların peşinden koşarken buldu. Güvenlik konularında uzmanların onlar olduğunu kendine hatırlattı.

"Belki de içimizden biri silah getirmeliydi," diye fısıldadı.

"Bruce'un bizi bir tehlikeye karşı uyardığını sanmıyorum," dedi Luke. "Bu onun ilginç bir şey var bakışı."

Sophy'nin sürprizine, aydınlatılan sadece galeriye giden yol değildi. Enstalasyonlar da aydınlatılmıştı. Ama ayna karolar sessizdi.

"Fayanslar düz çizgi çiziyor," dedi.

"Belli ki Grant onları şarj etmemiş." Luke köşeyi döndü. "Belki de edemiyordur."

"Durumu kötüleşiyor diye mi?" dedi Sophy.

"Evet." Luke, Bruce'u takip ederek başka bir köşeyi döndü ve durdu. "Ya da öldüğü için."

"Ne?" Sophy köşeyi döndü ve Vincent'ın *Succubus'unun* sergilendiği koridorda olduklarını fark edince donakaldı.

Cadılık yapan kadın figürü, serginin yapıldığı gece olduğu gibi aydınlatılmıştı. Gözleri şeytani bir ışıkla parlıyordu. *Succubus*, kurbanının üzerinde zaferle dikiliyordu. Ama ayaklarının dibindeki orijinal heykel figürü artık görünmüyordu. Vincent Grant, enstalasyonun tabanına uzanmış ve çoktan ölmüştü.

KIRK SEKİZ

ŞOK, SOPHY'NİN DUYULARINI ATEŞLEDİ. Yeteneğine başvurdu ama onu yönlendirecek ve odaklanmasına yardımcı olacak net bir ses çıkmadı.

Sonuç, kafa karıştırıcı bir trans haliydi. Sanki bir kabusa atılmış gibiydi. Duvarlar, zemin ve heykelden delilik, panik ve şiddet akımları yayılıyordu. Küçük alanı dolduran bu akımlar, etrafında dönerek onu boğmakla tehdit ediyordu.

Sadece kontrolsüz bir trans, diye düşündü. Daha önce de buradaydın. Nasıl kaçacağını biliyorsun. Nefes al.

"Sophy?"

Luke'un sesi rüyanın dışından geldi. Aniden Bruce'un bacağına ağır bir şekilde yaslandığını fark etti. Hayat çizgilerine tutundu ve duyularını topladı. Trans enerjisi sabitlendi. Kontrolü ele geçirdi.

İlk hayalet figür ortaya çıktı. Onun Vincent olduğunu biliyordu. *Succubus'un* önünde duruyordu, yarattığı şeyden gurur duyuyordu. İkinci hayalet geldi, etrafındaki enerjide delilik titriyordu. Vincent'tan bir panik dalgası geldi. Göz kamaştırıcı bir ışık patlaması. Vincent yere yığıldı.

Trans sesiyle konuştuğunu duydu. *"Vincent sigara içen hayalet tarafından öldürüldü."*

"Bu, Bruce'un az önce bulduğu sigara izmaritini açıklıyor," dedi Luke.

Birkaç nefes daha aldı ve trans halinden çıktı. Kontrolü geri kazanmıştı. Luke'un elini tuttuğunu fark etti.

ayna gözlüklerini değil, normal gözlüklerini taktığını hatırladı. Ama Luke yine de sarsılmamıştı. Odaklanmıştı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet." Ve iyiydi. Tanıdık adrenalın dalgası vücudunda dolaşıyordu ama buz ateşi ile sonuçlanan sıcak, çılgın bir şekilde değil. Bu heyecanı kaldırabilirdi. İlk kez, translarının rahatsız edici sonuçlarının bir kısmının, izleyenlerin nasıl tepki vereceği konusundaki korkusundan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti. Çok kez yanmıştı.

Ama Luke farklıydı.

Elini bıraktı ve Bruce'un peşinden kavşağa doğru yürümeye başladı. "Yola devam etmeliyiz."

Sırt çantasını düzeltti ve onu takip etti.

"Sen gerçekten liderlik etmek için doğmuşsun," diye mırıldandı. "Ne?"

"Hiçbir şey. Haklıydın. Zavallı Vincent birisi için sorun haline geldi."

"Zavallı Vincent mi?"

O alaycı tavrını görmezden geldi. "Gördüğüm görüntüyü doğru yorumladıysam, o Kaleidoscope silahlarından biriyle öldürülmüş. Bu da demek oluyor ki, benim Smoking Ghost dediğim Orston, bildiğimiz kadarıyla en az iki kez, muhtemelen daha fazla kez ışık silahını ateşlemiş."

"Buna emin olabilirsiniz." Luke, kadife bir ip ile kapatılmış karanlık bir koridorun önünde durdu. "İşte geldik. Bu, duvara giden koridor."

"Nasıl anladın? Diğer koridorlardan farksız görünüyor." Durdu ve yeteneğini biraz kullanarak karanlık geçidi görebildi. Eski ve yeni ayak izleri, zeminde hafifçe parlıyordu. "Ah, doğru."

Bruce tereddüt etmeden Luke'u koridora kadar takip etti. Bir kez daha kendini en arkada buldu. Bu durum artık sıkıcı olmaya başlamıştı.

"Bu yol onlarca yıldır kullanılıyor," dedi Luke. "Muhtemelen ev inşa edildiğinden beri."

"Evet, görebiliyorum." Durdu ve zar zor küçük bir çığlık atmayı başardı. "Lanet olsun. Bir tane daha."

Luke durdu ve geriye baktı. "Başka bir ceset mi?"

"Ceset değil, ama evet, başka bir cinayet mahalli." Dikkatle duyularını keskinleştirdi ve yerde yatan ölü bir adamın üzerinde duran bir silueti gördü. *"Bu sefer Sigara İçen Hayalet değil. Vincent da değil. Katilin Kaleidoscope silahlarından birini kullandığına dair herhangi bir iz görmüyorum. Zamanı tahmin etmek zor, ama bu cinayet yaklaşık iki yıl önce işlenmiş olmalı."*

"Bu, evin son sahibinin delirdiği ve burada öldüğü söylenen zamana denk geliyor. Muhtemelen Alchemist mülkü ele geçirmek istediği için öldürüldü. Satmaya razı olsa bile, ortadan kaldırılması gerekiyordu."

Hafif trans halinden çıktı. "Çünkü evin sırlarını biliyordu."

"Evet. İyi misin?"

"Ne?" Sonra adamın, onun buz ateşi krizinin eşiğinde olabileceğinden endişelendiğini fark etti. "Evet, iyiyim."

Ve öyleydi, diye düşündü. Ya da en azından bir labirentte cinayet mahalleri keşfederken bir insanın olabileceği kadar iyiydi.

"Devam edelim," dedi Luke.

Bu bir öneri değil, emirdi. O da, *"Tamam, patron"* diye cevap verme isteğine direndi.

Bir süre sonra durdu çünkü Luke ve Bruce, çelik bir duvar gibi görünen bir şeyin önünde durmuşlardı.

"İşte burası," dedi.

Bruce'un öne doğru koşarak burnunu duvarın alt kenarını belirleyen neredeyse görünmez çizgiye indirdiğini izledi. Köpek kokladı ve sonra metali tırmaladı.

"Diğer tarafta bir şey var," dedi Sophy. "Ama kilit ya da güvenlik kodu paneli göremiyorum."

"Çünkü biri onu saklamak için çok uğraşmış."

Luke ceketinin cebinden küçük bir cihaz çıkardı ve onu çelik plakanın kenarında metodik bir şekilde gezdirdi. Küçük yeşil bir ışık yanıp söndüğünde durdu.

"İşte oldu," dedi.

Cihaza bir şey yaptı ve küçük, gizli bir plaka açıldı, aydınlatılmış bir kontrol paneli ortaya çıktı.

"Muhtemelen senin için kilidi açabilirim," dedi Sophy.

"Teşekkürler, ama inan ya da inanma, bazılarımız hala eski usul yöntemlerle, yani iyi teknolojiyle idare edebiliyoruz."

"Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum."

Luke nadir görülen, geçici gülümsemelerinden birini gösterdi. "Kimse gösteriştten hoşlanmaz. Geri çekil. Bruce endişeli görünmüyor, ama diğer tarafta ne olduğunu bilmiyoruz."

O itaatkar bir şekilde birkaç adım geri çekildi ve diğer tarafta ne olduğuna odaklanmış olan Bruce'a baktı. Luke haklıydı; Bruce uyarıda bulunuyor gibi görünmüyordu. Ama belki de bu, Luke gibi, kolayca korkmayan biri olduğu içindi.

Düşük, gıcırdayan bir gürültü ahşap döşeme tahtalarını titrettiğinde Sophy irkildi. Çelik panel yavaşça yana kayarak duvarın içinde kayboldu.

"Etkileyici," dedi Sophy. "Gösteriş yapmanıza rağmen."

"Sadece Wells markasını tanımlayan en son teknolojiyi gösteriyordum."

"En son teknoloji mi?"

"En son teknolojinin bir adım ötesinde."

"Reklamlarında bu cümleyi kullanmak istemeyebilirsin. Biraz itici geliyor."

Luke cevap vermedi. Tüm dikkati önlerindeki merdivene odaklanmıştı. Merdiven, soluk mavi bir parıltıyla ışıldayan metro fayanslarıyla kaplıydı. Bruce ilgilenmiş görünüyordu ama endişeli bir hali yoktu.

"Harika," diye mırıldandı Sophy. "Bir bodrum katı. Ne ters gidebilir ki? Işık nereden geliyor?"

"Paranormal enerji," dedi Luke. "Atmosferde hissedemiyor musun? Duvarlardaki fayanslar on yıllardır bu enerjiyi emiyor."

"Tıpkı evin kendisi gibi," dedi Sophy. "Ama enerjinin kaynağı ne? Bu, girdap gücü gibi gelmiyor."

"Eski Bluestone laboratuvarlarından birine girdik."

KIRK DOKUZ

"BLUESTONE LABORATUVARI." SOPHY parlayan merdivenlere baktı. "Tamam, bu paranormal ısıyı açıklıyor. Yine de inanması zor, değil mi?"

Luke onun şaşkınlığını anlıyordu. İzole konumu, güçlü vorteks enerjisi ve evin yaşına dayanarak, orijinal sanat kolonisinin Bluestone laboratuvarı için ayrıntılı bir örtü olarak kurulduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Yine de, efsanevi tesislerden birine girmek benzersiz ve karanlık bir heyecan verici deneyimdi. Çok fazla güç. Çok fazla gizem. Çok fazla sır.

"Luke? İyi misin?"

Şok ve hayranlıktan kurtuldu. Odaklanma zamanı. Sırt çantasını omzundan indirdi ve fermuarını açtı.

"Bluestone Projesi'nde kaç laboratuvarın yer aldığını kimse kesin olarak bilmiyor," dedi. "En iyi tahmin, İkinci Dünya Savaşı'ndaki Manhattan Projesi gibi, dört, belki beş laboratuvar olduğu yönünde. Şimdiye kadar üçü bulundu. Bu dördüncü gibi görünüyor."

Sırt çantasından plastik bir poşet çıkardı. Sophy onu izledi. "O ne?"

"Deke'nin tişörtlerinden biri." Giysiyi poşetten çıkardı. "Onu kirli çamaşır sepetinden aldım."

Tişörtü Bruce'a uzattı, Bruce da kokladı. "Bul, dostum. Lütfen."

Bruce ona *kolay* bir bakış attı ve hemen merdivenlerden aşağı indi.

Luke sırt çantasını omzuna astı. "Kokuyu aldı. Gidelim."

Sophy ona yetişti. "Eski moda arama ve kurtarma tekniklerinden bahsedelim. Senin yine son teknoloji bir alet çıkaracağını sanıyordum." "Bazen denenmiş ve kanıtlanmış yöntemler en iyi sonucu verir. Bruce, harika bir koku alma yeteneğine sahip olmasının yanı sıra, mükemmel bir alarm sistemi görevi de görüyor. İstenmeyen misafirlerimiz olursa istenmeyen misafirlerimiz olduğunda bize haber verecektir."

Merdiven, paslı elik tezgahlar, kırık cam beherler ve açıkça yirminci yüzyılın ortalarından kalma, hantal görünümlü laboratuvar aletleriyle donatılmış büyük, fayanslı bir odanın girişinde son buluyordu. İki daktilo, eski devlet masalarının üzerinde duruyordu. Bir duvar, cam kaplı beyaz metal dolaplarla kaplıydı. Mikroskobik bir bikini giymiş dolgun göğüslü bir sarışının resminin bulunduğu bir takvim, mantar panosuna saplanmış bir raptiyeye asılıydı. Eski bir analog saatin akrepleri beş otuz üçte durmuştu.

Günlükler, dosya klasörleri ve çeşitli masa aksesuarları, sanki biri süpürgeyle kenara itmiş gibi bir köşede yığılmıştı.

"*Burada uzun zaman önce kötü bir şey olmuş,*" dedi Sophy. Onun trans sesini kullandığını anlaması biraz zaman aldı.

ELLİ

TRANS ANİDEN BAŞLADI, tıpkı onun gençlik yıllarında, gerçekten sinir bozucu bir yeteneğe sahip olduğu gerçeğini kabullenmeye başladığı zamanki gibi. Eski laboratuvara bir adım attı...

...ve doğrudan hayalet dünyasına düşmüştü.

Odadaki korkunç panik ve kaos hissi onu sarmıştı. Hayalet gölgelerin çoğu erkek gibi görünüyordu, ama duyuları iki figürün kadın olduğunu algıladı. Daktiloların önünde oturan sekreterler, diye düşündü.

Kaçan kalabalıktan birkaç kişi odanın bir ucundaki kapıya doğru koştu. Birkaç kişi ise ters yönde koşarak başka bir karo döşeli koridorda kayboldu.

Yoğun ve kafa karıştırıcı görüntüler onu boğmak üzereydi. Gördüklerini anlamlandırmak için suç mahalli okuma becerilerini kullandı.

"...Enerji seviyeleri çok yüksek," dedi diğer sesiyle. "*Hesaplama hatası. Makineyi kapatın. Çok geç. Çok geç.*"

"Makine nerede?" diye sordu Luke.

Sesi transın dışından ona ulaştı.

Bunu yapabilirsin, diye düşündü.

Bruce'un vücudunun ağırlığını bacağına bastırıldığını hissetti. Bruce, kehribar rengi gözleriyle onu izliyordu. Kafasına dokundu ve sonra trençkotunun ceplerinde, çanları ve tokmağı bulmak için çaresizce aradı.

İkisini de buldu ve net, yüksek bir ses çıkardı. Bu, duyularını dengeledi ve sahneyi okumaya konsantre olmasını sağladı.

"Makine bu odada değil ama yakınlarda. Bazıları laboratuvarın uzak ucunda güvenlik bulacaklarını düşünüyor. Diğerleri kapıdan kaçmak için çaresizce çabalıyor. Çok az uyarı aldılar."

Bir başka net ve yüksek nota daha çaldı ve trans halinden çıktı. Adrenalin kan dolaşımına girdi, ama bu sefer çok uzun zaman önce zemine, duvarlara ve tavana işlemiş olan korku ve çaresizliğin kalıntı enerjisiyle yüklüydü.

Çanları ve tokmağı cebine geri koydu. "Eski bir felaket bölgesinin ortasında duruyoruz."

"Bir makine hakkında bir şey mi söyledin?"

"Evet, o kadarını anladım."

"Muhtemelen girdap güçlerinden yararlanmak için yapılan eski bir girişim." "Aptallar."

Sinirleri, bu günlerde normal sayılabilecek duruma geri döndü. Eğilip Bruce'un kafasını okşadı. Onun dağılmayacağından emin olan Bruce, yanından ayrılıp odayı incelemeye geri döndü.

Hemen bir koku aldı, koşarak uzaklaştı ve odanın uzak ucundaki koridorda kayboldu.

"Bu, yıllar önce bu laboratuvardaki birkaç kişinin koştuğu yön," dedi Sophy. "Orada güvenli olacaklarını düşündüler."

Luke onun peşinden gitti. "Yakınımda kal."

"Güven bana, kaçıp burayı tek başıma keşfetmeyeceğim," dedi Sophy.

Bruce'u takip ederek köşeyi döndüler ve kısa, parlak bir koridordan geçtiler. Koridorun uzak ucunda, kalın cam bloklardan oluşan bir duvara yerleştirilmiş çelik bir kapı vardı.

"Güvenli bir oda gibi görünüyor," dedi Luke.

Bruce kapının önüne oturdu ve Luke'a zafer dolu bir ifadeyle baktı.

"Anlamıyorum," dedi Sophy. "Neden o...?"

Cam blokların arkasında bir silüet belirdiğinde sözünü kesti. Onu hologramdan tanıdı: Deke Wells. Ama

ikinci kişi ortaya çıkana kadar moralinin düzelmedi.

"Bea Teyze." Cam tuğla duvara koştu ve sanki onu itip kenara ekebilecekmiş gibi iki elini yüzeye dayadı. "Hayattasın."

ELLİ BİR

"Bizi DUYAMAZLAR ve biz de onları duyamayız," dedi Luke. "O odada mahsur kaldılar."

Cam duvarın diğer tarafında, Deke çelik kapıyı işaret etti ve "*anahtar*" kelimesine çok benzeyen bir kelime söyledi.

Luke, kapıyı kilitleyen büyük, eski moda demir asma kilidi inceledi. "Bir sorunumuz var. Bu bir tuş takımı ya da akıllı kilit değil. Benim sinyal bozucum modern güvenlik sistemlerini bozmak için tasarlanmış. Bu kilit için anahtar ya da bir takım cıvata kesici gerekiyor."

Sophy kilidi inceledi. "Hmm."

Kaşlarını kaldırdı. "Kristal kilitleri açabileceğini biliyorum. Harper ailesinin eski usul hırsızlık yeteneğini burada mı sergileyeceksin?"

Ona sert bir bakış attı. "Senin aileni aşağılıyor muyum?"

"Sürekli. Ama bunu aşmaya çalışıyorum. Lütfen bana o kilidi açabileceğini söyle."

"Buna kilit mi diyorsun? Bu kilit değil. Bu bir oyuncak."

Elini uzattı ve saçını tutan büyük tokayı çıkardı. O, meraklı bir şekilde, Sophy'nin tokayı açıp eski moda bir çelik şapka iğnesi gibi görünen şeyi çıkarmasını izledi.

Kadın kilidi açmaya başladı. Duvarın diğer tarafında Bea gururla gülümsedi. Deke göz kırptı ve sırıttı.

Luke bu neşeli anı paylaşmak istedi ama içgüdüğü aniden devreye girerek tüm olumlu düşünceleri silip süpürdü.

Bruce koridordaki kokuları araştırıyordu. Aniden kaskatı kesildi ve uyarıcı bir şekilde hırladı. Sophy hareketsiz kaldı.

Deke ve Bea artık gülümsemiyorlardı. Luke'un arkasındaki koridora odaklanmışlardı. Ceketinin altından otomatik enjektörü çıkardı, avucuna aldı ve döndü.

Smoking Ghost, elinde Kaleidoscope silahıyla kapının önünde duruyordu.

"Alchemist, laboratuvara girersen muhtemelen buradaki eski güvenli odaya geleceğini söylemişti," dedi Smoking Ghost. Silahı Luke'a doğrulttu. "Görünüşe göre haklıymış."

"O silahın seni deliye çevirdiğinin farkındasın, değil mi?" dedi Luke. "Her ateş ettiğinde, psişik bir geri tepme yaşıyorsun. Bu, paranormal auranı bozuyor."

"Bu lanet bir yalan." Smoking Ghost'un yüzü öfkeyle buruştu. "Silah hala benim ağıma uyum sağlıyor. Hatch'in kardeşi öldüğü için şu anda onu ateşleyebilecek tek kişi benim. Grant silahı kullanamıyordu, anlarsın ya. Onu deli bir köpek gibi öldürmek zorunda kaldım."

Bruce homurdandı ama Smoking Ghost onu görmezden geldi. "Henüz değil," dedi Luke çok yumuşak bir sesle.

"Sıra sende, Wells," dedi Smoking Ghost. "Harper kadınına ihtiyacımız var ama sana ihtiyacımız yok."

Silahı daha sıkı kavradı. Gözleri hastalıklı bir şehvetle parladı.

Luke otomatik enjektörü nişan aldı ve tetiği çekti. Güçlü bir sakinleştirici içeren bir ok kısa mesafeyi kat etti, Smoking Ghost'un gömleğinin kumaşını yırttı ve göğsüne saplandı.

Smoking Ghost şaşkınlıkla bağırdı. Silahı düşürdü ve dartı çıkarmaya çalıştı ama çok geçti. İlaç onu sert ve hızlı bir şekilde etkiledi. Gözleri geriye devrildi. Güçsüz düştü ve yere yığıldı.

Luke otomatik enjektörü yeniden doldurdu, cebine geri koydu ve Kaleidoscope silahını almak için ilerledi.

"Öldü mü?" diye sordu Sophy.

"Hayır, ama bir süre baygın kalacak."

Sophy kilidi açmaya devam etti. "Yani, açıkça söylemek gerekirse, sen bir CIA suikastçısı olabilirdin."

"Hayal kırıklığına

uğradın mı?"

"Hayır."

O, Sophy'nin şapka iğnesini nazıkçe kullanarak kilidi açmaya çalışmasını izledi. Asma kilit açıldı. Sophy kilidi çıkardı ve ayağa kalktı. Deke kapıyı açmaya başlamıştı bile. O ve Bea dışarı çıktılar.

Sophy şapka iğnesini saç tokasına geri taktı ve Bea'yı kocaman bir kucaklamayla sardı.

"Çok endişelendim," dedi Sophy.

"Ben de," dedi Bea. "O eski şapka iğnesinin bir gün işime yarayacağını biliyordum."

"Harper ailesinin yeteneğini sevmemek elde değil," dedi Deke. Yerde hareketsiz yatan adama bir göz attı, sonra Luke'a baktı. "Neden geciktiniz? Bea ve ben hazır yemeklerden bıkmıştık."

"Gecikme için özür dilerim," dedi Luke. "Ne oluyor burada?"

"Uzun hikaye." Deke, hareketsiz duran Smoking Ghost'un üzerinden atladı. "Ama önce önemli olan şey. Buradan çıkmamız gerek."

"Deke haklı," dedi Bea. Sophy'nin kollarından kurtuldu. "Bu projeyi yürüten aptallar ciddi bir girdap enerjisinden yararlanmaya çalışıyorlar. Ne yaptıklarının farkında değiller."

Luke, onları eski laboratuvara geri götürecek koridora doğru yol gösterdi. Deke'ye baktı. "Silahının nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, ve onu aramak için vaktimiz yok. Üzerinde sadece o zayıf sakinleştirici kalem mi var?"

"Korkarım öyle."

"Sana kaç kez yedek silah taşımanı söyledim?"

"Ben veri analizinde çalışıyordum, senin gibi sahada değil. Noktalar. Noktalarla aram iyidir."

"Luke olağanüstü bir lucid dreamer," dedi Sophy Bea'ya.

"Öyle mi?" Bea etkilenmiş gibiydi. "Bu bir CEO için çok yararlı bir yetenek olacaktır."

"Ne oluyor?" Deke, Luke'a endişeli bir bakış attı. "Hala çocukken gördüğün gibi garip rüyalar görüyor musun?"

"Hiç durmadılar," dedi Luke. "Sadece onlardan bahsetmeyi bıraktım."

"Neden?"

"Tahmin et," dedi Luke.

"Rüyaların yüzünden seni psikiyatriste göndereceklerini söylerken annenle baban ciddi değillerdi."

"Evet," dedi Luke. "Ciddiydiler."

Deke cevap veremeden Bruce bir kez daha uyarıcı bir şekilde homurdandı.

"Kıpırdama yoksa kadınlar önce ölür."

Luke, güvenlik sektöründe çalışan bir profesyonelin sesini tanıdı; silah kullanmayı bilen ve tetiği çekmekten çekinmeyecek birinin sesini. Deke'nin de tanıdığını biliyordu.

İkisi de durdu. Bea ve Sophy de aynısını yaptı.

"Arkayı dön. Yavaşça. Köpeği kontrol et, yoksa onu öldürürüm."

Bruce heyecanla titredi. "Hayır,

Bruce," dedi sessizce.

Bruce itaat etti ama savaşa hazır gerginliğini hiç kaybetmedi. Sürüsünü savunmaya hazırdı.

Hepsi Hatch'in özel güvenlik ekibine dönerek yüzleştiler. Sarışınlar yüksek güçlü tabancalarla silahlanmıştı. Baştan aşağı siyah giyinmişlerdi — uyumlu üniformalar, siyah şapkalar ve siyah botlar.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Bea. "Yine o

ikisi." "Silahlı Barbielerle tanışın," dedi Deke.

"Alınmayın," dedi Sophy ekibe, "ama smokinler ikinize de daha çok yakışıyordu."

ELLİ İKİ

"Bunun için vaktimiz yok," dedi Bea, psikolojik olarak en iyisini bilen kişinin sakinleştirici ses tonuyla. "Hemen buradan çıkmalıyız. Enerji seviyesinin yükseldiğini hissedebiliyorsunuzdur. Bir patlama olacak ve hepimiz enkaz altında kalacağız."

İkizler onu dinlemedi. Sophy buna şaşırmadı.

"Onlara mantıklı konuşmaya çalışmayı bırak Bea," dedi. "Alchemist muhtemelen onlara bu projenin sonunda inanılmaz derecede zengin olacaklarına söz vermiştir."

"Konuşmak yok," dedi Bir Numaralı Sarışın.

İkinci sarışın tabancayla işaret etti. "Hepiniz o kapıdan geçin. Harper haklı, fazla vaktimiz yok. Kimyager bekliyor."

Sophy, Deke ile sessizce mesajlaşan Luke'a baktı. En az birinin ölümüne yol açacak çaresiz bir hamle planladıklarını biliyordu. İşe yarasa bile, ihtiyaçları olan zamanı kazanamayabilirlerdi. O günü hayatta kalmak için tek bir umut vardı.

"Hayır," dedi sessizce.

Adamlar ona baktı. Bruce da öyle.

"O haklı," dedi Bea kararlı bir sesle. "Zamanımız yok. Sophy en iyi şansımız."

"Kapa çeneni," diye bağırdı Bir Numaralı Sarışın. "Hareket et."

Luke ve Deke birbirlerine bir kez daha baktılar ve sonra kararlarını verdiler.

Kapıdan geçtiler, Bruce Luke'un hemen arkasında. Sophy ve Bea da onları takip etti.

Güvenlik ekibi onları kısa, parlak bir koridordan geçerek büyük, dairesel bir odaya götürdü. Küçük bir çıplak beton parçası dışında, kavisli duvarlar ve kubbeli tavan aynalı fayanslarla kaplıydı. Sophy, açıkta kalan bölümün hipnoz fayanslarının kaynağını açıkladığını düşündü. Duvardan sökülmüşlerdi.

Aynı ayna kaplamalı alaşımdan yapılmış on adet altı fit yüksekliğinde kule, odanın ortasında bir halka şeklinde duruyordu.

Dairenin içinde bir kaide vardı. Üstünde altı adet yuvarlak, yönlü kristal sıralanmıştı. Her bir parlak taşın çapı yaklaşık beş santimetreydi.

Aynalı oda tuhaftı, ama Sophy'nin duyularını sarsan, odada dönen kaynayan enerji akımlarıydı.

Nefesini tuttu. "Ne kadar çok güç." "Bununla uğraşmak çok aptalca," dedi Bea.

Deke ona baktı.

"Hala bunun en iyi çıkış yolu olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Tek çıkış yolu bu," dedi Bea. Sophy'ye baktı. "Değil mi?" Sophy, Luke'un gözlerine baktı. "Sanırım öyle, evet."

"Çok geç," dedi Hatch, sesi düz. "Enerji seviyeleri tutuşma noktasına yakın. Onları kontrol altında tutuyordum, ya da öyle sanıyordum, ta ki o lanet olası deli aptal ışığın yoğunluğunu artırmaya karar verene kadar. Henüz bir patlama olmaması şaşırtıcı. Artık sadece birkaç dakika meselesi, o kadar."

Sophy ve diğerleri ona döndüler. O, odanın zemininde çömelmiş, kollarını yukarı çekilmiş dizlerine dolamıştı. Onlara umutsuz bir teslimiyetle baktı.

"Evet," diye cevapladı, kimse soru sormadan önce. "Kandırıldım. Ve kardeşimi öldürdüler. Kendimi savunmak için söyleyebileceğim tek şey, Korkunç Sarışınlar gelmeden önce acil durum tahliye alarmını çalıştırmayı başardığım. En azından personel ve denekler kaçmak için zaman buldular."

Marlon Whitley, kontrol odası gibi görünen bir odadan çıktı. Tıraşlı kafası ışıkta parlıyordu. Etrafında ateşli bir enerji vardı.

"Küçük projemize hoş geldiniz," dedi.

Sophy ona baktı. "Ve sen neden kimsenin eleştirmeni sevmediğini merak ediyorsun."

ELLİ ÜÇ

WHITLEY GÜLDÜ. "EĞER GERÇEK bir sanat eleştirmeni olsaydım, bu sözler alınırdım Bayan Harper. Ama ben bir mühendisim. Nadir toprak elementleri konusunda uzmanım, eminim bu konuda hiçbir şey bilmiyorsunuz, bu yüzden görüşlerinizin hiçbir önemi yok. Muhtemelen bugün sizi buraya neden davet ettiğimi merak ediyorsunuzdur."

"Buradayım çünkü teyzemi kaçırdınız," diye karşılık verdi Sophy. "Ve Deke Wells'i de," diye ekledi biraz geç kalarak. "Senin yerin hapisane, pislik herif."

"Uh, Sophy," dedi Luke sessizce.

O, haklı öfkесinin duyularını ateşlemesiyle onu görmezden geldi. "Kontrol edemeyeceğın güçlerle oynuyorsun."

Whitley gülümsedi. "Tabii ki bu yüzden buradasın. Altı kristal, vorteks enerjisi gibi son derece güçlü güçleri kontrol etmek için yaratıldı. Taşların kilidini açtığında, onları kullanarak bu bölgedeki doğal güçlerin ham enerjisini kanallize edip ayna pillerinde depolayabileceğim."

Ona öylesine öfkelenmiş bir şekilde baktı ki, konuşacak hali kalmamıştı. "Bir dakika bile olsa sana yardım edeceğimi düşünüyorsan..."

"Tebrikler," dedi Luke, onu nazikçe keserek. "Vorteks enerjisini depolayabilen bir malzeme bulmuşsun. Etkileyici. Nadir toprak alaşımı mı?"

Sophy ona sert bir bakış attı ama o farkında değilmış gibi görünüyordu.

"Bluestone kapatıldıktan sonra büyük büyükbabamın keşfettiğı, daha önce bilinmeyen bir element," dedi Whitley heyecanla. "O, bu projeden asla vazgeçmedi

."

Deke kollarını kavuşturdu. "Atan, Kaleidoscope'un geliştirilmesinde yer alan üçüncü mühendis olan Maxwell Coburn'du."

"Aynen öyle," dedi Whitley. "Patlamadan kurtuldu. Ardından gelen kaosun içinde kendi ölümünü sahte olarak düzenledi. Ama kayıt defterleri ve daha da önemlisi, Fool's Gold Canyon laboratuvarının da pil sorunu üzerinde çalıştığını ortaya koyan gizli bilgileri vardı. Tesisini takip etti ve yıkılmış halde buldu."

"Çünkü buradaki araştırmacılar kendi laboratuvarlarını yok etmişlerdi," dedi Bea.

"Kullanmaya ve depolamaya çalıştıkları enerjiyi kontrol etmenin bir yolunu bulamamışlardı," dedi Whitley. "Ama artık kristaller sayesinde bu sorun çözüldü."

"*Kilitli* kristaller," dedi Sophy.

"Onları açacaksınız," dedi Whitley soğuk bir sesle. "Eğer açmazsanız, güvenlik ekibi insanları vurmaya başlayacak. İlk kurbanınız teyzeniz olacak."

Sophy sarışınlarına baktı. Yüzleri ifadesizdi. Whitley'in emrini yerine getirip getirmeyeceklerini anlayamadı.

"Hayır," dedi dehşet içinde. "Böyle bir şey yapamazsınız." Whitley omuz silkti. "Seçim sizin, Bayan Harper."

"Beni kaçırmak yanlış bir hesap oldu," dedi Bea, profesyonel psişik danışman sesini kullanarak. "Ama korkarım ki, bu girdabın güçlerini kontrol edebileceğinizi düşünerek daha da büyük bir hata yaptınız. Bu odada zaten çok fazla enerji depolanmış durumda. On yıllardır birikiyor. Deneyleriniz durumu bin kat daha tehlikeli hale getirdi."

"O haklı," diye mırıldandı Hatch. Bea'ya umutsuz bir bakış attı. "Birkaç saat önce odanın çok dengesiz bir durumda olduğunu fark ettim. Neden daha önce fark etmedim bilmiyorum. Whitley'e durumu açıklamaya çalıştım ama dinlemek istemiyor."

"*Kristaller girdabın gücünü kontrol edebilir,*" diye bağırdı Whitley.

Sophy ona baktı. "Kristalleri açtığımı varsayarsak, onlarla ne yapmayı planlıyorsun?"

Luke soruyu yanıtladı. "Kristallerin bu odadaki enerjiyi pil kulelerine aktarmak ve orada hapsetmek için kullanılabileceğini düşünüyor. Kristaller daha sonra enerjiyi istenildiğinde kontrollü bir şekilde serbest bırakmak için kullanılacak. Nükleer reaktörü düşün."

"Ya da bir nükleer bomba," diye homurdandı Deke.

Sophy, Whitley'e baktı. "Taşların kilidini açabilsem bile, pil kulelerini kontrol etmek için kristaller aracılığıyla enerjiyi yönlendirebilecek, kristaller konusunda çok iyi biri lazım."

"O kişi benim."

Bir kadın kontrol odasından çıktı ve gruba doğru hızlı adımlarla yürüdü. Diz boyu, lacivert etekli, sade bir iş elbisesi, beyaz bir bluz ve düz siyah topuklu ayakkabılar giymişti. Bakır kırmızısı saçları düzgün bir topuz halinde toplanmıştı. Sert tarzı, zarif profilini vurgulamaktaydı. Mavi gözlerini kaplumbağa kabuğu desenli bir gözlük çerçeveliyordu. Bir elinde metal bir klipsli tahta tutuyordu.

"Kristallerle çok iyiyim," dedi, sadece büyüleyici olarak tanımlanabilecek sıcak, kadınsı bir sesle. "Laboratuvarda bulduğumuz bazı eski kristallere belirli duygusal komutlar yerleştirebileceğimi ve fayansları kullanarak bunları çalıştırabileceğimi fark ettiğimde ne kadar sevindiğimi hayal edin. Sanat kolonisinde yaptığım deneylerden çok şey öğrendim."

"Kahretsin," diye mırıldandı Luke.

Kadın hem incinmiş hem de hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. "Evlenmeyi planladığın kadına böyle mi davranılır? Birlikte güzel zamanlar geçirdik. O kadar çok anımız var ki. Hala şarap ülkesindeki küçük hanın o gecesini düşünüyorum..."

"Yeter, Victoria," dedi Luke sessizce. "Burada bir sorun var. Odaklanman gerekiyor. Hepimizin odaklanması gerekiyor. Bu oda cehennemden daha sıcak ve gittikçe ısınıyor."

Şaşkın bir şekilde, Whitley Victoria'yı 'a döndü. " anlamıyorum. Burada neler oluyor?"

"Kapa çeneni, Whitley," dedi Victoria aynı çekici ses tonuyla. "Bu benim projem. Başından beri öyleydi. Sen tam anlamıyla kullanışlı bir aptalsın."

Sophy ırkıldı. Bu ses tehlikeliydi. Victoria'nın yansıma yeteneğinin akımlarını taşıyordu.

Whitley'in ağız açık kaldı. "Bu ne cüret? Bu benim projem." Victoria onu görmezden geldi. Diğerleri de öyle.

Oda sıcaktı, diye düşündü Sophy, ama bu onun öfkesi ile karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Victoria'ya en zarif gülümsemesini gösterdi.

"Demek gizli seksi kütüphaneci sensin," dedi.

ELLİ DÖRT

"NE?" VICTORIA GÖZLERİNİ KIRPTI ve sonra güldü. "Evet, masum kütüphaneci rafların arasında çılgına döner klişesi her seferinde işe yarar, özellikle de yeteneksiz birinde."

"Bu çok utanç verici," diye mırıldandı Luke.

Deke anlayışla homurdandı.

Sophy hiç aldırış etmedi. Victoria'ya odaklanmıştı.

"Luke bana senden bahsettiğinde, neredeyse kesin olarak bir yansıma yeteneği olduğunu anladım," dedi. "Kendinden utanmalısın. Mesleğimizin standartlarını korumakta başarısız oldun."

"Eğer bu seni biraz olsun rahatlatıcaksa, ben gerçek bir kütüphaneci değilim."

"Biliyordum. Sahte kütüphaneci ellerinle Pandora'nın kutusundaki kristalleri nasıl ele geçirdin?"

Victoria'nın gözleri zaferle parladı. "Herkes Kaleidoscope programında üç paranormal mühendis olduğunu hatırlar, ama kimse takımda dördüncü bir yetenek olduğunu hatırlamaz. Büyük büyükannem."

"Sekreter," dedi Sophy. "Mildred Green. Büyük büyükbabam, onun gerçek komünist casus olduğundan şüphelenmeye başladığını yazmıştı."

"O günlerde her zaman bir sekreter vardı," dedi Victoria. "Kimse onlara fazla dikkat etmezdi ama onlar tüm sırları bilirlerdi. Örneğin, büyük büyükannem kasanın şifresini keşfetti. Patlamanın olduğu gün, çıkarken kristalleri aldı. Daha sonra

ölümünü sahte olarak göstermeye çalıştı, ama herkes onu unutmuş olduğu için bunun pek bir önemi yoktu."

"Anlıyorum," dedi Sophy. "Kütüphaneciler de benzer bir imaj sorunuyla karşı karşıya. Herkes referans masasındaki personelden, okuyucu danışmanından, arşivciden veya nadir kitap uzmanından yardım ister, ama aradıklarını bulmalarına yardım eden kişiyi kimse hatırlamaz."

"Luke bir konuda haklı," dedi Victoria. "Burası patlayacak. Kristalleri hemen açmazsanız, sizi ve arkadaşlarınızı burada bırakacağım. Düşünün, havai fişekleri en ön sıradan izleyeceksiniz."

Sophy, duyularını sarsan bir ping sesi duydu.

"Tamam, bu ilginç," dedi. "Görünüşe göre hepimizin zaman ayarlı bir bombanın ortasında durduğumuzun farkındasın. Korkuyorsun, korkman da normal, ama yine de beni kristalleri açmaya zorlayacaksın. Bunu yapar yapmaz, onları alıp kaçacaksın, değil mi?"

"O neyden bahsediyor, Victoria?" diye bağırdı Whitley.

"Kulelerin vorteks enerjisini güvenli bir şekilde depolayabileceği teorine inanmıyor," dedi Luke. "O sadece kristaller için burada. Değil mi, Victoria?"

"İkisi de yalan söylüyor," dedi Victoria, sözlerine biraz daha çekicilik katarak. Dikkatini Sophy'ye verdi. "Hepimizin zamanı doluyor."

Sophy, ona güven veren bir gülümseme atan Bea'ya baktı. Mesaj açıldı: *Medyum danışmanlık işinin ilk kuralını unutma: asla izleyicilerin terlediğini görmelerine izin verme.*

Luke'a döndü. Gözlerinde soğukkanlı bir güven parlıyordu. Onun mesajı da kolayca okunuyordu: *Başarabilirsin.*

Deke göz kırptı. *Ben varım.*

Bruce yanına yaklaşarak onun yanında durdu. Mesaj: *Yalnız değilsin.*

O, Bruce'un başını okşadı, dikleşti ve aynalı kulelerin oluşturduğu daireye doğru yürüdü. İki pilin arasından geçip kaidenin önünde durdu. Altı parlak kristali inceledi ve

birini seçti. Kilitliydi, ama bir farkındalık dalgası duyularını sardı.

Luke'a baktı.

"Ne kadar da güçlü," dedi.

Gözleri parladı. "Biliyorum."

Kristale konsantre oldu, kilidin karmaşık desenini hissederek, sabit akımı aradı. Çok uzun sürmedi. Tobias Harper kilitlerde iyiydi, ama o daha da yetenekliydi. Kristali sabitleyen akımları nötralize etmek için küçük bir enerji dalgası gönderdi.

Taş, elinde kızıl alevlerle parlayarak canlandı. Heyecanı birdenbire tavan yaptı. Odayı dolduran vahşi enerjinin farkındaydı, kristalin yardımıyla en azından kısa bir süreliğine bu enerjinin bir kısmını kanalize edebileceğini biliyordu.

"B a ş ardın," dedi Victoria, rahatlamamanın verdiği coşkuyla. "Diğerlerini de aç. Acele et. Fazla vaktimiz yok."

"Bunu yapabilirim," dedi Sophy. Kristali cam kaideye geri koydu ve trençkotundan çanları ve tokmağı çıkardı. "Ama başka seçeneklerim de var."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Victoria.

Sesindeki büyüklük kaybolmuştu.

Sophy onu görmezden geldi. Saf, narin bir nota çaldı ve onu odaya yaydı. Kristalimsi ses yükseldi, giderek daha yüksek ve daha yankılı hale geldi, ta ki büyük bir çan gibi çınlayana kadar.

Bruce, doğaüstü bir çığlık attı.

"Ne oluyor?" diye bağırdı Victoria. "Dur."

"Kuleler," diye çığlık attı Whitley. "Aşırı ısınacaklar."

Sophy çanları ve tokmağı cebine attı ve bir kez daha parlayan kristali eline aldı.

"Vorteks enerjisini kanalize etmenin gerçekten ilginç bir yanı var," dedi Sophy. "Bunu kullanarak sana benim gördüklerimi gösterebileceğimi fark ettim."

Yeteneğini sonuna kadar kullanarak, odadaki vahşi güçleri çekerek vizyonlarını yansıtmaya başladı.

"Hayır," diye bağırdı Victoria. "Dur."

Hatch ayağa kalktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ne yapıyorsun?"

Tuxedo İkizleri donakaldı, ağızları açık kaldı. Luke, Bea ve Deke onu izlediler, ama onu durdurmak için hiçbir hareket yapmadılar.

Öteki dünyadan gelen sis hızla birleşti ve odayı doldurdu. Sis içinde gölgeli figürler belirdi. Ses yoktu, ama görüntüler ses gerektirmiyordu. Figürlerin çılgık attığı, canlarını kurtarmak için koştuğu ve odanın ortasında ayna kulelerinin korkunç bir parlaklıkla yandığı çok açıktı.

"Benim dünyama hoş geldiniz," dedi Sophy trans halindeyken. "Geçmişe hoş geldiniz. Patlama her an gerçekleşebilir. Vorteksin gücünü kanalize etmeye çalıştılar ve onu kontrol edemeyeceklerini çok geç fark ettiler."

"Hayaletler," dedi ikizlerden biri. "İmkansız. Neler oluyor?"

"Hayalet falan yok," diye bağırdı Victoria. Ama zarif yüz hatları korkuyla gerilmişti. "Toplu bir halüsinasyon yaratıyor. Bizi korkutmaya çalışıyor."

"İşe yarıyor," dedi Hatch.

Hayalet gibi figürler s iste hareket ediyordu. Sessiz panikleri ortamı gerginleştiriyordu.

"Kahretsin," dedi İkiz Numara İki. "Buna razı olmadık." "Hayır," dedi diğer ikiz.

İki kadın da silahlarını kılıflarına koydu ve iki kapıdan birine doğru koştu.

Whitley öfkeyle çılgık attı ve kontrol odasına kaçtı. Kapıyı çarparak kapattı ve kendini içeri kilitledi.

"Seni aptal sürtüğ," diye Victoria, Sophy'ye bağırdı. "Her şeyi mahvettin. Bu an için iki yıl boyunca plan yaptım. *İki yıl.*"

Sophy çanlara bir kez daha vurdu ve rüya durumundan çıktı. Tanıdık bir korku dalgası onu sardı, bu korkunç ara durumda sonsuza kadar mahsur kalacağından korktu...

...ve sonra güvenli bir şekilde diğerk tarafa geçti, daha önce hiç yaşamadığı bir trans sonrası yolculuktan farklı olan adrenalin patlamasının karanlık kanatları üzerinde uçuyordu.

Victoria dehşet içinde donakaldı. "Kimsin sen? Nesin sen?"

Sophy, aynalı güneş gözlüklerini takmadığını hatırladı.

Gülümsedi.

"Sen gizlice seksi bir kütüphaneci olabilirsin," dedi. "Ama ben cehennemden gelen kütüphaneciyim."

ELLİ BEŞ

VICTORIA DÖNÜP KAÇTI. SOPHY, kalem eteği ve topuklu ayakkabıları göz önüne alındığında, etkileyici bir hızla hareket ettiğini düşündü.

Arkasında devasa çelik kapı çarpınca yankılanan bir çınlama duyuldu. Bir saniye sonra diğer ağır kapı da kapanarak odayı mühürledi. Sophy, yerine oturan sürgülü kilitlerin boğuk sesini duydu. O ve diğerleri pil odasında mahsur kalmışlardı. Enerji seviyeleri o kadar yüksekti ki, kaçınılmaz patlamanın gerçekleşmesine sadece birkaç dakika kaldığını biliyordu.

"Yeter artık canım," dedi Bea. "Biraz temizlik zamanı."

"Teyzen haklı," dedi Luke. "Tüm bunlar çok eğlenceliydi ama artık gitmemiz gerek. Buradan çıkıp yüzeye dönmemiz için enerji seviyelerini yeterince uzun süre etkisiz hale getirebilir misin?"

"Tabii," dedi Sophy.

O anda o bir tanrıçaydı.

Kendi yeteneği ile kaynayan girdap akımlarını sakinleştiremeyeceğini hemen anladı. İnsan enerjisi, doğanın güçlü kuvvetlerini dizginleyecek kadar güçlü değildi. Kilitli olmayan kristali aldı ve taştan enerjiyi kanalizetmeye başladı.

İhtiyacı olan akıntıları belirledikten sonra işe koyuldu. Bu iş güç ve incelik gerektiriyordu. Kazara patlamayı tetiklerse kimse ona teşekkür etmeyecekti.

Teknik olarak bu görev, bir eve işlemiş olan travmanın psişik lekelerini temizlemekten farklı değildi. Sadece çok daha fazla güce ihtiyacı vardı.

"Ev işlerinden gerçekten nefret ediyorum," diye kimseye özel olarak söylenmedi.

İşini bitirdiğinde, odaya ürkütücü bir sessizlik çöktü. Elinden geleni yaptığından emin olarak, yeteneğini indirdi. Kristal karardı. Parmaklarının titrediğinin farkında olarak, onu tekrar kilitledi. Buz ateşi için iyi bir zaman değildi, diye düşündü.

Taşı diğer kristallerin yanına kaideye koydu, ellerini silkeledi ve etrafına baktı.

"Gitmeliyiz," dedi. "Güç seviyeleri geçici olarak nötralize edildi, ama bu durum uzun sürmeyecek. Bu yerde çok fazla enerji var. Çok fazla ısı. Yakında çok kötü bir şey olacak."

"Geldiğimiz yoldan çıkacağız," dedi Luke.

Kontrol odasının kapısı açıldı. Whitley girişte duruyordu. Heyecanlı görünüyordu.

"Kristallerin girdapın gücünü kontrol edebileceğini biliyordum," diye haykırdı. "Haklıydım."

"Hayır," dedi Luke. "Bu yer birkaç dakika içinde havaya uçacak. Tek şansın bizimle birlikte gitmek."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Burası benim başyapıtım."

"Sen bilirsin," dedi Deke. "Biz gidiyoruz."

Luke ceketinden sinyal bozucuyu çıkardı. Çelik kapı, kapandığı zamankinden çok daha yavaş bir şekilde açıldı.

Çılgına dönmüş Smoking Ghost yolun ortasında duruyordu. Bir elinde tabanca vardı.

"Yeni sakinleştirici formül buraya kadarmış," dedi

Deke. "Hadi bakalım, Bruce," dedi Luke.

Bruce, Smoking Ghost'a atladı. Güçlü çeneleriyle onun ön kolunu sıktı. Smoking Ghost bağırdı ve kaçmaya çalıştı. Silah yere düştü. Smoking Ghost da öyle. Bir kez inledi ve hareketsiz kaldı.

Bruce onun üzerinde durdu ve Luke'dan talimat bekledi.

"Teşekkürler dostum," dedi Luke. Smoking Ghost'un yanına çömeldi ve nabzını kontrol etti. Kafasını salladı ve ayağa kalktı. "Kaleidoscope'un geri tepme etkisi onu çok yakında öldürecekti ama sakinleştirici muhtemelen süreci hızlandırdı. Gidelim."

Sophy aynalı odaya geri baktı. Whitley, kulelerin oluşturduğu dairenin ortasında durmuş, eserini hayranlıkla seyrediyordu.

"Onu gitmeye ikna etmeye çalışmanın bir anlamı yok," dedi Bea sessizce. "O deli."

"Ve birkaç kişinin ölümünden sorumlu," diye ekledi Deke. "Bırakın gemisiyle birlikte batıp gitsin."

Eski laboratuvarı geri dönüp parlak mavi merdivenlerden yukarı çıktılar. Bruce labirente öncü oldu. Sophy diğerlerini takip ederek dışarı çıktı.

Şafak vakti ilk ışıkları kanyon duvarlarının üzerinde belirmeye başlamıştı. Aydınlatılmış heykeller bahçelerde parıldıyordu. Boş hanın pencereleri sıcak bir ışıkla aydınlanmıştı. Terk edilmiş tesisi saran yaklaşan kıyametin ağırlığı olmasaydı, her şey çok huzurlu olurdu, diye düşündü.

"Şansımız varsa, SUV hala garajda," dedi Luke. "Değilse, golf arabalarından birini kullanmak zorunda kalacağız."

Deke homurdandı. "Golf arabasıyla kaçarsak, kimseye söylemeyeceğimize yemin edeceğiz."

SUV garajdaydı. Boş park yerlerinin arasında tek başına duruyordu. Luke kilidi açtı ve direksiyon başına geçti. Diğerleri de arabaya bindi. Deke ön yolcu koltuğuna oturdu, koltuğun altına uzandı ve bir tabanca çıkardı. Yan camı indirdi ve nişancı pozisyonu aldı.

Arka koltukta Bea ve Bruce ile oturan Sophy, aynadan Luke'un gözlerine baktı.

"Bana silahın olmadığını söylemiştin," dedi.

Luke boş garajdan hızla çıktı ve kapıya doğru yöneldi. "Silahları sevmediğimi söyledim."

"Wells ailesi güvenlik işinde, canım," diye Bea nazikçe hatırlattı. "Silahlarla biraz aşına olmaları gayet mantıklı."

"Luke sana doğruyu söyledi," dedi Deke. "Silahları sevmez. Benden duy, silah kullanmada pek iyi değildir."

"Olumlu yorumun için teşekkürler," diye mırıldandı Luke.

"Sen üst yönetim için doğdun, saha çalışması için değil," dedi Deke.

Sophy koltuğuna yaslandı. "Aslında Luke hayal kurmak için doğdu."

Deke ona baktı, gözlerinde merak parladı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Hiç şüphem yok."

SUV açık kapılardan hızla geçti, ancak Luke, bir figür yolun ortasına atlayıp çılgınca el salladığında fren yaptı.

"Bu Hatch," dedi Sophy. "Diğerleri onu geride bırakmış gibi görünüyor."

"Bana kalırsa biz de onu geride bırakabiliriz," diye homurdandı Deke. "Bazı cevaplara ihtiyacımız var ve o bu cevaplara sahip," dedi Luke. "Kargo bölümünde

"

Hatch'in SUV'nin arkasına tırmanması için yeterince uzun bir süre beklediler. Hatch, şişelenmiş su kasasının yanına yığıldı.

"Teşekkürler," diye nefes nefese söyledi.

Luke gaza bastı.

Kısa bir süre sonra patlama meydana geldi. Küçük vadiyi çevreleyen yüksek kırmızı kaya kanyonları enerjinin çoğunu emdi, ancak patlamanın gücü çöl zemini boyunca şok dalgaları yaydı. Yol, SUV'nin tekerleklerinin altında kabardı ve büküldü. Asfalt çatladı ve çöktü.

Sophy, emniyet kemeri takılı olmayan Bruce'u koluna aldı ve ona sıkıca sarıldı. Bagajda Hatch, savrulurken çığlık attı. Luke aracın kontrolünü ele geçirmeye çalışırken hepsi sıkı sıkıya tutundular.

Her şey yatıştığında Deke arka camdan geriye baktı. "Fool's Gold kasabası iyi olacak," diye tahmin etti. "Yetkililer bunu muhtemelen bir deprem ve bunun sonucunda çıkan yangın olarak kaydedecekler. Neyse ki, sanat kolonisi acil durum meydana gelmeden kısa bir süre önce tahliye edilmişti."

"Olayların sterilize edilmiş bir versiyonunu ortaya koymakla iyi iş çıkardın," dedi Luke. "Wells'in pazarlama bölümünde bir iş aramayı düşünebilirsin."

"Hayır, teşekkürler," dedi Deke. "Başka planlarım var. Hidden Lane'deki dükkanda çalışacağım."

Bir elini koltuğun üzerinden uzattı. Bea gülümsedi, parmaklarını kısa bir süre tuttu ve sıktı.

Luke hızlıca gülümsedi. "Büyükanneimin bu konuda ne diyeceğini duymak için sabırsızlanıyorum."

Sophy, Bea'ya sert bir bakış attı. "Sen ve Deke Wells ne zamandır..." Kızardığını fark edince sözünü kesti. Elini salladı. "Boş ver. Bunu sonra konuşuruz."

"İyi fikir," dedi Bea. "Çünkü bu uzun bir hikaye."

"Mutlu sonlu bir hikaye," dedi Deke.

"Neredeyse ölecek olsak bile," diye ekledi Bea.

Sophy arka camdan dışarı baktı. Duman soluklaşıyor ve incelmeye başlıyordu. "Whitley patlamadan sağ kurtulmuş olamaz."

"Hayır," dedi Deke. "Laboratuvar bu tür güçlere dayanacak şekilde inşa edilmemişti.

Hiçbir şey dayanamaz."

"Tuxedo İkizleri ve sahte kütüphaneci patlama bölgesinden kurtulmuşlar mı acaba?"

"Umarım kurtulmamışlardır," dedi Hatch. Bir şişe su alıp açtı. "Dediğim gibi, oyuna geldim."

"Konuş," diye emretti Luke.

ELLİ ALTI

"O ADİLER BENİ GERİDE BIRAKTI." Hatch kargo bölümünde çöktü, bacaklarını önüne uzattı ve biraz su içti. "Sözde güvenlik ekibime güvenilemeyeceğini hep biliyordum. Whitley onları işe almam için ısrar etmişti. Onu da hiç sevmezdim, ama başa çıkabileceğimi düşünmüştüm. Sanırım güvenlik ekibinin işe alınmasını sağlayan onun asistanıydı. Kahretsin. Bütün işi arkadan o yönetiyormuş. Çok tatlı görünüyordu. Çok masum. Çok nazikti."

Sophy neredeyse ona acımaya başladı.

"O açıkça güçlü bir yansıma yeteneğine sahip," dedi Bea. "Bu yetenek hipnoz yeteneğine çok benziyor."

Hatch biraz su içti ve sonra başını salladı. "Böyle dolandırılabileceğimi hiç düşünmemiştim."

"Kimse düşünmez," dedi Luke ön koltuktan.

Sophy, sesinin sempatik gelmediğini düşündü. Ses tonu, kendinden rahatsız olduğunu gösteriyordu.

"Bu karmaşaya nasıl bulaştın?" diye sordu.

Hatch inledi. "Whitley — geriye dönüp baktığımda, onu manipüle edenin asistanı olduğunu anlıyorum — bana hayatımın hayalini gerçekleştirdiğime inandırdı."

"Sanırım bu, sanatı desteklemek gibi bir hayal değildi," dedi Bea.

Hatch homurdandı. "Hayır. Whitley deliye yakın bir adam. Bunu en başından beri biliyordum. Ama o ve kadın bana o eski laboratuvara erişim izni verdiklerinde beni kandırdılar. Meğer Bluestone zamanında Fool's Gold Canyon tesisinde paranormal ışığın özelliklerini araştırıyormuşlar.

Fool's Gold Canyon tesisinde paranormal ışığın özelliklerini araştırıyorlardı. Bunun pillerin üretilmesinin sırrı olduğunu düşünüyorlardı. Bu fırsatı kaçıramazdım. Her zaman ışığı kullanarak insan ömrünü uzatmanın olanaklarını araştırmak istemiştım ve şimdi bana bir zamanlar paranormal fotonik araştırmalarına adanmış bir laboratuvar sunuluyordu."

"Paranın dışında karşılığında ne istediler?" diye sordu Luke.

"Bana tek yapmam gerekenin, çeşitli paranormal ışık spektrumları üreten eski bir Bluestone makinesini nasıl çalıştıracağımı bulmak olduğunu söylediler. Bu çok uzun sürmedi. Lanet olsun, kayıt defterleri hala laboratuvarda duruyordu. Ama bu, belirli bir yetenek gerektiriyordu."

"Senin türden bir yetenek mi?" diye sordu Deke.

"Evet." Hatch biraz daha su içti. "Makineyi çalışır hale getirdim. Whitley, eski pil kulelerini devreye sokmak için makineyi çalıştırmayı başardı. O ve sahte asistanı, Vakfın çalışmalarından haberdar olabileceğinden korkuyorlardı. Eski sanat kolonisinde yaptıkları faaliyetleri açıklamak için bir bahaneye ihtiyaçları vardı. Ben de kendi araştırmamı yapmak için can atıyordum. Böylece sanat kolonisini yeniden canlandırma fikrini ortaya attık."

"Victoria Ellsworth'un hipnotik telkin karolarıyla deneyler yaptığını biliyor muydun?" diye sordu Sophy.

"Evet, ama umursamadım."

"Onların vorteks enerjisini kullanmaya çalıştıklarını ne zaman fark ettin?" diye sordu Bea.

Hatch yüzünü buruşturdu. "Koloniye kurduktan kısa bir süre sonra Whitley'e bölgedeki güçlerin tehlikeli olduğunu söyledim, ama o bataryalar ve kristallerle başa çıkabileceğinden emindi."

"Üçünüzün de farklı hedefleri vardı," dedi Luke. "Whitley, batarya kulelerini şarj etmek için vorteks enerjisini kullanmaya takıntılıydı. Ellsworth, altı kristali açmak ve hipnotik telkin karolarını mükemmelleştirmek istiyordu. Sen ise paranormal fotoniklerle deneyler yapmaya odaklanmıştın."

"Özetle böyle," dedi Hatch.

"Projenin tek bir odak noktası olmaması sorun yaratabilir mi diye hiç düşündün mü?" diye sordu Luke.

Hatch iç geçirdi. "Hayır."

Sophy parmağını SUV'nin tavanına doğrulttu. "Bir organizasyonun başında net bir vizyonu olan bir liderin olmaması, kaçınılmaz olarak tüm projeyi çökertir."

Bu açıklama sessizlikle karşılandı. Bruce eğilip Sophy'nin yüzünü yalamaya çalıştı.

"Wells kasasından Kaleidoscope silahlarını hanginiz çaldı?" diye sordu Luke.

"Whitley, asistanının Kaleidoscope silahlarını aldığını söyledi."

Deke hafifçe ıslık çaldı. "O kasaya girmek için oldukça gelişmiş bir teknoloji kullanmış olmalı."

"En iyisini," dedi Hatch. "Whitley, Wells, Inc.'de çalışırken aldığı yeni bir yüksek teknoloji kilit açma aleti kullandığını söyledi."

Deke homurdandı. "Kara kutu laboratuvarı." Luke yüzünü buruşturdu. "Ah."

"Ailenizin kasası sandığınız kadar güvenli değilmiş," dedi Sophy. "Görünüşe göre şirketinizin laboratuvarlarının da güvenlik sistemini yenilemesi gerekiyor. Senin için daha fazla iş demek, Luke."

Deke Luke'a baktı. "O her zaman böyle mi?"

"Alışırısın," dedi Luke.

Sophy konuyu değiştirmeye karar verdi. Koltuğunda dönerek Hatch'e baktı.

"Kardeşin için üzuldüm," dedi.

Hatch somurtkan bir şekilde başını salladı. "Teşekkürler. Çok yakın değildik ama annem ölmeden önce ona bakacağıma dair söz verdirtmişti. Ben pek iyi bir iş çıkaramadım."

"Kaleidoscope silahlarını ateşlemeye başladığında kaderi belliydi," dedi Deke. "O eski silahlar, en güçlü yeteneklere sahip olanlar dışında herkes için çok tehlikelidir. Psikolojik geri tepme öldürücüdür. Kelimenin tam anlamıyla."

Hatch yolu geriye doğru baktı. Son dumanlar hala gökyüzünde dönüyordu.

"O lanet silahlar artık kimse için sorun olmayacak," dedi. "O patlamadan hiçbir şey kurtulamazdı. Kristaller de öyle."

Sophy, Deke ve Luke'un yine sessizce mesajlaştığını gördü ve kristallerin hayatta kaldığını anladı. Muhtemelen Luke'un veya Deke'nin çantasındaydılar. Bea'ya baktı, Bea ona göz kırptı.

BİR SAAT SONRA DEKE, cep telefonu sinyalinin geldiğini duyurdu. "Vakıftan Victor Arganbright'ı arayacağım. Fool's Gold Canyon laboratuvarından geriye kalanlar artık onun sorunu. Hatch'i de bizden alabilir."

Hatch SUV'nin arkasında kıpırdadı. "Vakıf ne demek?"

"Arganbright seninle ne yapacağına karar versin," dedi Luke.

"Huh." Hatch ilk kez neşelendi. "Acaba fotonik alanında herhangi bir çalışma yapıyorlar mı?"

"Muhtemelen," dedi Deke.

Sophy boğazını temizledi. Aynadan Luke'un gözlerine baktı. "Vakfı mı çağırıyorsun?"

"Bunu halledebilecek başka bir otorite yok," dedi. "FBI, CIA veya diğer istihbarat kurumlarına gidersek, başımız daha da büyük bir belaya girer."

"Anlıyorum," dedi Sophy. "Bea teyze ve benden bahsetmek kesinlikle gerekli mi?"

"Merak etme," dedi Deke. Omzunun üzerinden ona gülümsedi. "Sanki sen ve Bea hiç var olmamışsınız gibi olacak."

"Arganbright'ın buna razı olacağından emin misin?" diye sordu Bea.

"Wellses ve Vakıf uzun süredir birlikte çalışıyorlar," dedi Luke. "Arganbright ne zaman soru sormayı bırakması gerektiğini bilir."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum," dedi Sophy, "çünkü Vakfın hayranı değilim. Ama o kristaller patlamadan bir şekilde kurtulduysa ve geri alınacaklarsa, muhtemelen en iyisi Vakfın sorumluluğunu üstlenmesi olur. Eminim Arganbright ve ekibinin çok güvenli bir kasası vardır."

"Sophy haklı," dedi Bea. "Vakıf o kristallerin sorumluluğunu üstlenmeli." Dikkat çekmeden öksürdü. "Eğer tekrar ortaya çıkarlarsa

"

"Harika bir fikir," dedi Deke. "Vakfın birinci sınıf bir güvenlik sistemi olduğunu duydum."

Luke aynada Sophy'nin gözlerine baktı. "Wells, Inc. Vakıf'ın kasasını tasarladı."

ELLİ YEDİ

"EN AZINDAN balayı süiti değil." Sophy otel odasını inceledi. "Ama tüm tatil köyünde kalan tek odanın bu olduğuna inanmak zor."

Yeni iç çamaşırları, kot pantolon, beyaz gömlek, bazı temel banyo malzemeleri ve daracık bir gecelik içeren alışveriş çantasını çift kişilik yataklardan birinin üzerine koydu. Bea ile birlikte mağazanın iç çamaşırı reyonuna uğradıklarında, içinden geldiği gibi bu geceliği satın almıştı. Plan, Mirror Lake'e dönene kadar ihtiyaçlarını karşılayacak kadar gerekli şeyleri satın almaktı, ama o seksi küçük giysiye karşı koyamamıştı. Bea hiçbir yorum yapmamıştı, ama çok anlamlı bir gülümsemeyle gülümsemişti.

"Beni suçlama," dedi Luke. Yeni kıyafetleri ve tıraş malzemelerinin bulunduğu çantayı diğer yatağa bıraktı ve Bruce'un tasmağını çözdü. "Deke, ben Vakıftan gelenlerle uğraşırken odaları ayırttı. Bizim bir çift olduğumuzu varsaydı."

Sophy burnunu çekti. "Bu fikri nereden aldı acaba?"

"Ona sormalısın. Ama erdemin hakkında endişelenmeyi bırakabilirsin. Yorgunum. Duş almam lazım. Sonra Deke ve Bea ile aşağıda içki ve akşam yemeği için buluşacağız, sonra da yatağa atlayıp uyuyacağım. İkimizin de ciddi bir uyku uyumayalı ne kadar zaman geçtiğinin farkında mısın?"

"Hayır," diye itiraf etti. "Sayısını unuttum."

İki çift kişilik yatağın arasından ona baktı. Hepsi yorgundu, diye düşündü. Bruce hariç. O, odayı hevesle

odayı inceliyordu.

Çölü geçerek vakfın ajanlarının onları karşıladığı bölgesel havaalanına kadar uzun bir yolculuk yapmıştı. Victor Arganbright ile telefonda bir süre görüştüktan sonra, Luke ve Deke altı kristali vakıf ekibinin gözetimine devretmişti.

"Gerekirse onları her zaman geri alabiliriz," dedi Luke, hepsi SUV'ye binip tatil köyüne doğru yola çıktıktan sonra. "Vakfın güvenlik sistemini çok iyi biliyoruz."

Bea güldü. "Bir Harper gibi düşünüyorsun."

"O, Wells, Inc.'in bir sonraki CEO'su gibi düşünüyor," dedi Deke.

Hatch, Arganbright'ın adamlarına teslim edilmesinden dolayı rahatlamış, hatta heyecanlanmış görünüyordu. Laboratuvarlardan birinde kendine bir pozisyon bulabileceğinden emindi. Sophy, muhtemelen haklı olduğunu düşündü. Paranormal olayları araştırmak, Bluestone'un sırlarını korumaktan sonra Vakfın en önemli görevlerinden biriydi. Ama onun serbest kalacağını bilmek can sıkıcıydı.

Deke, bu konudaki duygularını tahmin etmiş olmalıydı. "Eğer bu seni biraz olsun rahatlatacaksa, Arganbright'ı onu Vakıf kadrosuna almaya ikna etmeyi başarsa bile, Hatch'in ev hapsinde sayılacağına söz verebilirim," dedi. "Dünyadaki tüm paraya sahip olabilir, ama psişik bir ayak bileziği takacak."

"Eh, bu da bir şeydir, sanırım," diye mırıldandı.

"Arganbright'ın yapabileceği en azından bu," dedi Luke. "Hatch birçok kötü sanat eserinden sorumluydu."

Vakıf, Fool's Gold Canyon Sanat Kolonisi'nden geriye kalanları devralmıştı. Uzmanlar, kazı çalışmalarına başlamak için sabırsızlanıyordu. Deke, Victor Arganbright'ı heyecanlandıracak, daha önce bilinmeyen bir Bluestone laboratuvarının keşfi kadar heyecan verici bir şey olmadığını söyledi.

Ajanlar, Tuxedo İkizleri ve Victoria Ellsworth'u aramak için görevlendirildi.

Luke, tatil köyünün otoparkına girdiğinde öğleden sonra geç saatlerdi. Hepsi alışveriş merkezinden aldıkları eşyalarla odalarına yöneldiler.

Sophy, Bea ve Deke'yi eski laboratuvarında bulduklarından beri Luke ile ilk kez baş başa kaldıklarını düşündü. Aslında, Luke, Bruce ve kendisiyle ilk kez baş başa kaldıklarını düşündü.

Alışveriş çantasındaki yeni geceliğe baktı. "Ben namusumu düşünmüyordum."

Luke, kendi alışveriş çantasından bir paket külot çıkarırken durakladı. Odanın diğer ucundan Sophy'yi izledi. Yorgunluğuna rağmen gözlerinde büyük bir tutku vardı. Atmosferdeki enerji değişti.

"Sadece açıklığa kavuşturmak için," dedi, "bu gece bir tehdit olamayacak kadar yorgun olduğum için namusunun güvenliği konusunda endişelenmiyorum musun?"

"Sen asla bir tehdit olmayacaksın," dedi kadın.

Luke yüzünü buruşturdu. "Bu ezilme sesi, egomun ezilip düzleşmesinin sesidir."

Korkuyla ona baktı. "Öyle demek istemedim." "Ne demek istedin?"

Yüzünde bir sıcaklık hissetti. "Bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum demek istedim. Sana güveniyorum."

"Ne zamandan beri?"

Bunu düşündü. "Emin değilim. Sanırım başından beri."

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Yani üç günden biraz fazla bir süredir Wells'e güveniyorsun?"

"Kulağa tuhaf geliyor, değil mi? Wells ailesinden olduğun için sana güvenmem gerektiğini söyledim kendime, ama nedense, verdiğin sözü tutacağını biliyordum. Peki ya sen? Bana güveniyor musun? Benden ya da yeteneğimden korkmadığını biliyorum, ama bana *güveniyor* musun?"

"Başından beri."

"Kilit açma ve kasa kırma yeteneği olan uzun bir medyumlar soyundan gelmeme rağmen mi?"

"Bu beni endişelendirmiyor çünkü ben, en son teknoloji güvenlik ekipmanları icat eden uzun bir mühendis soyundan geliyorum."

Bunu nasıl yorumlayacağını bilemedi, bu yüzden devam etti. "Sanırım artık aptalca bir kavgaya için endişelenmemize gerek yok."

"Deke ve Bea bu sorunu bizim için hallettiler diyebilirim."

"Evet, hallettiler." Ruh hali dipten yükseldi ve stratosfere uçtu. "Bunun ne anlama geldiğini farkında mısın?"

"Bana söyleyeceğin bir şey var gibi hissediyorum."

Kollarını açarak, "Sen ve ben çıkmayı deneyebiliriz," dedi.

Gözlerinde bir gülümseme belirdi. "Tamam, ama karanlık sokaklardaki suç mahallerini atlayabilir miyiz? Bunun yerine güzel restoranlara gidebilir miyiz? Değişiklik olsun diye?"

"Tabii ki," dedi.

"Başarısız bir deneyim olmadığımı varsayabilir miyim?"

O çok utanmıştı. "Tabii ki hayır. Saçmalama. İlişkımız asla öyle olmadı."

Kız, kendini kaybetmeye başladığını hissetti.

"İlişkimizin durumunu nasıl tanımlarsın?" diye sordu. "Şey..."

"Karar verdiğinde bana haber ver. Bu arada, ikimizin de temizlenip aşağı inmesini öneririm. Seni bilmem ama ben bir içkiye ihtiyacım var."

ELLİ SEKİZ

Tesisin açık hava barında toplandılar. Batmakta olan güneşin uzun ışıkları, ısıltılı havuzu ve ötesindeki lüks yeşil golf sahasını altın bir parıltıyla kapladı. Sophy bu manzarayı tuhaf bir şekilde gerçeküstü buldu. Hepsi güvende olduklarına inanmak zordu.

Tesis çok kalabalık değildi. Mahremiyet vaat eden bir masa buldular ve içeceklerini sipariş ettiler. Bruce masanın altına geçip, kendisine gelecek bar atıştırmalıklarına karşı tetikte bekledi. Sophy ona bir pretzel uzattı.

Bea şarap kadehini kaldırdı. "Mutlu sonlara."

Sophy, Luke ve Deke de onu takip ederek, güçlendirici dozlarda tıbbi alkolü yudumladılar.

Luke viski kadehini indirdi ve Deke'ye baktı. "Bu özel mutlu son hakkında."

Deke inledi ve viskisinden biraz içti. "Bu konuya gireceğinden korkuyordum."

"Hologram mesajında, Bea ile Maze Galerisi'ni ziyaret etmeyi planladığınızı ve ortadan kaybolursanız Sophy ile benim sizi aramakla zaman kaybetmememiz gerektiğini yazmıştın. Ne oldu?"

"Benim hatam," dedi Deke. "Saha çalışması için çok yaşlandım."

"Onun suçu değildi," dedi Bea kararlı bir şekilde. "Plan, ters gitmeden önce mükemmel işliyordu."

"Planlarda bu çok olur," dedi Luke. "Baştan başla."

"Anlatacak pek bir şey yok," dedi Deke. "Bir ay önce Bea, Fool's Gold Canyon Sanat Kolonisi'nden danışmanlık daveti aldı. Sahipleri, girdap güçlerinin varlığını doğrulamak istiyorlardı. Büyük bir ücret ve hanın bir odası teklif edildi."

"Tabii ki para nedeniyle ilginç geldi," dedi Bea. "Ama beni asıl cezbeden yeri idi. Gizemli bir tarihe sahip, pek bilinmeyen bir girdap bölgesini keşfetme fırsatını nasıl reddedebilirdim? Teklifi kabul ettim, ama sonra Deke emekli olmaya karar verdi, ben de fikrimi değiştirdim. Reddetmeye hazırlanıyordum, ama Deke bir ping aldı ve eğer bir kişi için bilet alabilirsem birlikte gitmemiz gerektiğini söyledi."

"Mesaj neydi?" diye sordu Luke.

"Ajans dosyalarında Fool's Gold bölgesi hakkında bir şey gördüğümü hatırladım," dedi Deke. "Bea ve ben kütüphanesinde ciddi bir araştırma yaptık ve Bluestone ile belirsiz bir bağlantı bulduk. Ben de meraklandım. Ayrıca şüphelenmeye başladım. Sanat kolonisi üyeleri artı bir kişilik bilet talebini onayladı."

"Ne ters gidebilirdi ki?" dedi Sophy.

Deke yüzünü buruşturdu. "Bir şey ters giderse, bizi aramaya gelenin Luke olacağını düşündüm ve Bea, senin de onunla birlikte olabileceğini söyledi, Sophy. Bir tanıdığımdan sanat kolonisinin web sitesini hacklemesini ve Ainsley adında bir çift için ikinci bir rezervasyon seti yazdırmasını istedim. Her ihtimale karşı, bizim rezervasyon yaptırdığımız odanın aynısını alacağından emin oldum. Bunun sana bir başlangıç noktası olacağını düşündüm."

Sophy gözlerini kısarak baktı. "Bunun balayı süiti olacağını biliyor muydun?"

"Hayır." Deke başını salladı. "Harika, değil mi? Üzücü olan ise, bundan hiç zevk alamamış olmamız. Sanat kolonisine varır varmaz, bir şeylerin ters gittiğini anladık. Odadaki heykelde ruh hali karosunu bulduk ve ciddi bir araştırma yapmaya karar verdik. Önlem olarak, mesajın yazılı olduğu holografik fotoğrafı aldık ve Bea onu kristale kilitledi."

Galeriyle başladık. Eski laboratuvarın kapısını bulduk. Silahlı Barbielerle karşılaştık, Bea'yı istediklerini ama bana ihtiyaçları olmadığını açıkça belirttiler."

"Onu öldürmeye çalıştılar," dedi Bea. "O kaçtı, beni bulmayı başardı ve birlikte güvenli odaya girdik. O anda tek seçeneğimiz buydu."

"O hazırlıkçının mağarasında güvendeydik," dedi Deke. "Bize ulaşamadılar. Ama kapıya o asma kilidi taktıklarında, dışarı çıkamadık. Bu yüzden oturup senin bizi bulmanı bekledik, Luke."

"Gecikme için üzgünüm," dedi Luke. "Sen Mirror Lake'ten ayrıldıktan sonra işler karmaşıklaştı."

"Öyle mi?" Deke kaşlarını kaldırdı. "Nasıl?"

"Kaleidoscope'un tetikçilerinden biri olan Orston, senin kulübende ortağını öldürdü. Senin hakkında bilgi toplamak için oradaydılar. Anlaşılan Orston, ortağının delirdiğini ve öldürülmesi gerektiğini iddia etti."

Bea kaşlarını çattı. "Deke'nin kulübesinde biri mi öldürüldü? Çok kötü bir enerji olacak."

"Biraz temizlik yaptım," dedi Sophy. "Ama bu tür lekelerin nasıl olduğunu bilirsin. Tamamen çıkarmak imkansızdır."

ELLİ DOKUZ

ODAYA GERİ DÖNÜŞ SOPHY yeni geceliği alışveriş çantasından çıkardı ve koşmadan, zorla kendini banyoya doğru yürümeye zorladı.

Bir süre sonra odaya geri döndüğünde, otel bornozuna sıkıca sarılmıştı. Luke yanından geçip gitti.

"Birazdan çıkarım," dedi.

Banyoya girip kapıyı kapattı. Sıkıca. Sophy, yataklardan birinde kıvrılmış olan Bruce'a baktı. "Bu durum çok garip olmaya başladı," dedi.

Bruce esnedi ve uykuya daldı.

Sophy, Bruce'un kullanmadığı yatağı seçti, bornozunu çıkardı, ışıkları kapattı ve yorganın altına girdi — yatağın kendi tarafında kalmaya dikkat ederek. Karşı tarafı boş bıraktı. Kullanılabilir durumda. Luke o tarafa tırmanmak isterse diye.

Bruce teklifini kabul edince, ağır bir gürültü duyuldu ve yatak çöktü.

"Sen değil," diye fısıldadı. "Senin kendi yatağın var. Buna ihtiyacın yok."

Bruce kehribar rengi gözlerini birkaç kez kırptı, kıvrıldı ve tekrar uykuya daldı.

Kısa bir süre sonra banyo kapısı açıldı. Luke pencereye gitti ve perdeleri çekti. Geniş bir gümüş ay ışığı odaya

Sophy gözlerini yarı kapalı tutarak Luke'un bornozunu çıkarmasını izledi. Nefesini tuttu.

"Çekil, Bruce," diye fısıldadı.

Bruce ayağa kalktı, birkaç kez döndü ve yatağın ayak ucuna yeniden yerleşti. Luke, Sophy'nin yanına uzandı ve örtüyü çekti. Onun vücudunun ağırlığını ve sıcaklığını yoğun bir şekilde hissediyordu. O çok yakındaydı.

Derin bir heyecan duyularını harekete geçirdi. Beklenti onu titretti. Luke'un bir şey söylemesini veya ona uzanmasını bekledi.

Hiçbir şey olmadı. Bir süre sonra dirseğiyle kendini kaldırdı ve ona baktı.

Gözleri kapalıydı ve yavaş ve düzenli nefes alıyordu.

Yastıklara geri uzandı ve başının üzerindeki derin gölgelere baktı. Muhtemelen en iyisi böyleydi, diye düşündü. Bir dönüm noktasında bulunuyorlardı. Henüz gerçek bir randevuları bile olmamıştı. Bu noktada seks, işleri olduğundan daha da karmaşık hale getirecekti. Seks gerçekten büyük bir hata olurdu.

Tamamen hata. Özellikle köpeğin önünde.

"Uyumamız lazım," dedi Luke gözlerini açmadan. "En azından benim uyumam lazım. Ama bir ara uyanırsan ve benim hayati özlerimi emmeye karar verirsen, bana haber ver. Bu deneyimi kaçırmak istemem."

"Bu komik değil."

"CEO'lar mizah anlayışlarıyla tanınmazlar."

"Öyleyse, bu iş için kesinlikle uygunsun." Gözlerini kırptı ve tekrar dirseğiyle kendini destekledi. "Bekle. Bu, Wells, Inc.'i ele geçirmeye karar verdiğin anlamına mı geliyor?"

"Evet."

"Neden?"

"Ailenin geri kalanının haklı olduğuna beni ikna ettin. Hatalarımı kabul etmem, onlardan ders almam ve ilerlemem gerekiyor."

"Köpekbaliğı

gibi mi?" "Ne?"

"Boş ver."

"Geriye dönüp baktığımda, karar vermemde bana yardımcı olan şey Victoria ile olan ilişkim hakkında yaptığımız konuşmaydı."

"Yardımcı olabildiğime sevindim. Biz kütüphaneciler hizmet etmek için buradayız."

ALTINCI

SOPHY, otel odasının kapısına gelen birkaç kısa ve yumuşak vuruş sesiyle uyandı. Bruce yataktan atladı ve kapının diğer tarafında duran kişiyi karşılamak için koştu.

"Ben açarım," dedi Luke. Yataktan yuvarlandı ve bornozunu aldı.

"Oda servisi sipariş etmişsin," diye mırıldandı yastığa. "Harika." "Maalesef dün gece o kadar ileriye düşünemedim."

Kapının kilidini açtı ve birkaç santim araladı, sabahın erken saatlerinde gelen ziyaretçinin yataklarını görmemesi için dikkatli davrandı.

"Bu önemli bir şey olsa iyi olur, Deke," dedi.

"Vakıf çalışanlarının şafak vakti helikopterle yola çıktığını bilmek istersin diye düşündüm. Birkaç dakika önce bir telefon aldım. İkizleri ve Victoria Ellsworth'u aldılar. Şu anda hepsi Vakıf merkezine doğru yola çıkmış durumdalar."

Sophy yatakta doğruldu, çarşafı göğüslerine tuttu. "Onlara ne olacak?"

"Muhtemelen pek bir şey olmaz," dedi Deke kapının diğer tarafından. "Cinayet işleyen üç kişi, Orston, Mirror Lake'te öldürdüğü adam ve Vincent Grant, öldü. Silahları ellerine veren Whitley de öldü. Diğerlerine gelince, Vakıf ve Ajans, Bluestone Projesi hakkındaki gerçeği örtbas etmeye takıntılı, bu yüzden muhtemelen resmi bir suçlama olmayacak. Onlar için asıl tehdit, Vakfın bundan sonra onları yakından takip edeceğini bilmeleri."

"Hatch ne olacak?" diye sordu Luke.

Deke burnunu çektirdi. "Arganbright, ona Vegas'taki Vakıf merkezinde kendi laboratuvarını sunmak için sabırsızlanıyordu. Ama ayak bileğine izleme cihazı takılacak."

"Vakıf ajanlarının sahte kütüphaneciyi ve Tuxedo İkizleri bu kadar çabuk yakalamasına şaşırdım," dedi Sophy.

"Bu kolay kısmıydı," dedi Deke. "Ellsworth ve ikizler helikopteri durdurdular."

"Kaıyorlardı," dedi Sophy. "Neden böyle bir şey yapsınlar ki?"

"Araçları ıssız bir yerde bozuldu ve yanlarında su yoktu," dedi Deke. "Uzun süre hayatta kalamayacaklarını hemen anladılar."

"Burası öl," dedi Luke.

"Bunu duymaktan bıktım," diye homurdandı.

"O haklı," dedi Deke. "Burada su altından daha değerlidir." "Her neyse," dedi. "Sanırım bu olayı kapatamayacak tek kişi zavallı Mack Rivington olacak. Mirror Lake'teki cinayetle ilgili haklı olduğunu asla kesin olarak bilemeyecek."

"O tutuklama yapamayacak," dedi Deke, "ama Vakıf, cesedi ve davayı ele geçirmek için Elk Cove'a ajanlar gönderiyor. Arkadaşın Rivington, en azından federallerin soruşturmayı devralacak kadar ilgilendiklerini bilerek tatmin olacak. Ona bunun ulusal güvenlik meselesi olduğu söylenecek ve konu kapanacak."

Bruce, konuşmadan sıkılmış olduğu belli bir şekilde sızlandı.

"Kalkıp giyindim," dedi Deke. "Onu sabah yürüyüşüne çıkarmamı ister misin?"

"Teşekkürler," dedi Luke. Köpek maması torbasını aldı ve Deke'ye uzattı. "Yürüyüşten sonra, bana bir iyilik yap ve onu besle. Seni arayana kadar onu meşgul et."

"Sorun değil."

Luke, kıvrılmış tasmayı Deke'ye attı. "Otel personeli seni görüp kızmazsa buna ihtiyacın olmayacak."

"Haklısın. Gitmeye hazır mısın, Bruce?" dedi Deke.

Bruce burnunu açıklıktan dışarı çıkardı. Luke kapıyı genişletti.
Köpek koridora çıktı.

Luke kapıyı kapattı ve Sophy'ye döndü. "Dün gece hakkında," dedi.

Sophy ürperdi ve çarşafı daha sıkı kavradı. "Bu konuyu konuşmak için henüz çok erken. Dün gece gerçek bir gece yaşamadık."

"Ne oluyor?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Serbest elini salladı. "Dün gece hiçbir şey olmadı. Ya da önceki gece. Ya da ondan önceki gece."

"Birkaç ateşli öpücük sayılmaz mı?" "Onlar yapay olarak uyarılmıştı."

O, kasvetli bir anlayışla başını salladı. "Anladım. Seks olmadı, yani dün gece hakkında konuşmayız." Yatağın yanına yürüdü ve ona baktı. "Biliyor musun, senin mantık sıçramalarını takip etmeyi öğreniyor olmam ikimiz için de büyük şans. Bazı erkekler bundan korkabilir. Birçok erkek, toz bulutunun içinde geride bırakılmış gibi hisseder. Kafası karışık ve yönünü kaybetmiş."

Rahatlama ve muhteşem bir kesinlik hissi onu sardı. O kadar mutluydu ki, yüzünün parladığını merak etti. "Ama sen öyle değilsin."

"İşin sırrı noktaları birleştirmektir," dedi. "O zaman eksik parçaları doldurabilirim."

"Neyse ki sen noktaları birleştirmekte iyisin."

"Bu konuda yeteneğim var." Banyoya doğru yöneldi. "Hemen dönerim."

Kısa bir süre sonra elinde birkaç folyo paketle çıktı. Onları komodinin üzerine attı. O da bu fırsatı değerlendirip banyoya koştu.

Geri döndüğünde, o yatakta onu bekliyordu. Daha önce giydiği siyah tişört ve külot, bornozla birlikte kullanılmayan yatağın üzerinde bir yığın halinde duruyordu. O, kadını yanan kehribar rengi gözleriyle izledi.

Kadının içini bir heyecan kapladı. Luke onun sırlarını biliyordu ve onu istiyordu. O da Luke'un sırlarını biliyordu ve onu istiyordu. Birbirlerine güveniyorlardı. Bu kadarı yeterliydi. Şimdilik.

Adam bir elini uzattı. "Geceliği beğendim."

"Sevindim."

Yatağa gitti, elini tuttu ve yanına uzandı. Üstüne çıktı ve onu yastıklara yatırdı. Onun ağırlığı, sıcaklığı ve gücü onu heyecanlandırdı. Sertleşmiş penisi bacağına bastırıyordu. İçindeki her şey buna karşılık olarak yumuşadı.

Adam dudaklarını kadının dudaklarına değdirdi ve onu şehvetli dansa davet etti. Kadın hayranlık ve zevkle düşük bir iniltiyle avuçlarını adamın pürüzsüz kaslı sırtına koydu ve beline doğru aşağı doğru okşadı.

Şimdi sıra ona gelmişti. "Seni ilk gördüğümde, birlikte iyi olacağımızı anlamıştım," dedi kadının boynuna doğru. "Sadece ne kadar iyi olacağımızı bilmiyordum."

"Bu hiç de doğru değil. Beni ilk gördüğünde tek umursadığın şey, Deke'nin kulübesindeki sahneyi okumamı sağlamaktı." Tırnaklarını hafifçe sırtına geçirdi ve bacaklarından birini onun bacağına doladı. "Çok, çok odaklanmıştın, ama bana değil."

Kulağını ısırdı, dişlerini hissettirdi. "Yanılıyorsun. Kapıyı açtığın anda, senin bu yapbozun en önemli parçası olduğunu anladım."

"Yani ben diğer noktalara bağlanacak başka bir nokta mıydım?"

"Sen en muhteşem noktaydın." Luke, geceliğinin narin askısını bir omzundan indirdi. "En heyecan verici nokta." Diğer askıyı da indirdi ve göğüslerini serbest bıraktı. "En seksi nokta."

Bir meme ucunu dudaklarının arasına aldı. Avucunu kadının hassas karnına düz bir şekilde koydu. Kadın ona doğru eğildi.

Bir süre sonra başını kaldırıp ona baktı. "Ayrıca senin bana en çok sorun çıkaracak nokta olduğunu da biliyordum."

Kadın gülmeye başladı ama adamın eli kalçasına kaydı ve ağzı diğer göğsünü sıkıca kapattı. Kadın bunun yerine nefesini tuttu.

"Profesyonel nokta bağlayıcılar böyle müstehcen konuşur mu?" diye sordu. "Duruma göre." Parmakları kalçalarının arasına kaydı. "İşe yarıyor mu?"

"Sanırım." Adam, ıslak çekirdeğinin üzerindeki sıkı, hassas yeri bulduğunda nefesini tuttu. "Evet." Nefesini tuttu. "Evet, işe yarıyor."

seninle ilgili ilk izlenimim, çok zor bir müşteri olacağındı."

Adam bir parmağını kadının içine soktu. "Belli ki birbirimiz için yaratılmışız." Kadın parmağını sıktı. İç organları gerildi. "Belli ki."

Derin, şehvetli bir açlık duyularını ateşledi. Bu tutkuydu, diye düşündü. Gerçek tutku. Onu, başka hiçbir erkeği istemediği şekilde istiyordu ve kendini bırakmanın riskini almaktan korkmuyordu. Luke ile birlikte özgürce uçabiliyordu.

Eğilip parmaklarını onun sert, uzun penisine doladı.

Onun tepkisi şiddetli, boğuk bir iniltiydi. Bir parmağını daha içine soktu ve başparmağıyla hassas klitorisini bastırdı. Titredi ve onu okşamaya başladı, onun hissini öğrenmeye çalıştı. Dokunuşuna nasıl tepki verdiğini keşfetti.

Luke sırt üstü yuvarlandı ve onu da yanında götürdü. Bir an için çarşafı dolandı. Onu görmek için zamanında kendini kurtarmayı başardı ve Luke'un komodinin üzerindeki folyo paketlerden birine uzandığını gördü. Luke'un bacaklarının üzerine oturdu ve Luke'un kendini kaplamasını izlerken kaşlarını çattı.

"Onlar elinin altında mıydı?" dedi. "Ben de ikimizin de spontan yanma gibi bir şeye kapıldığını sanıyordum."

"Patronun dediğine göre, akıllı bir CEO hazırlıklı bir CEO'dur. Dün sen çok seksi bir gecelik alırken ben de alışveriş merkezinden prezervatif aldım."

İkisi de aynı sonucu elde etmek için plan yaptıklarını bilerek, kendini beğenmiş ve mutlu bir şekilde gülümsedi.

"Akıllı bir kütüphaneci de her zaman hazırlıklıdır," diye fısıldadı.

İpeksi geceliği beline kadar kıvırdı. Sabah ışığında yarı kapalı gözleri yanıyordu.

İlk başta, sanki bu süreci tadını çıkarmak istercesine, yavaşça içine girdi. Bu iyiydi, diye düşündü, çünkü onu derinlerinde istese de, sadece onun büyüklüğüne değil, Luke ile seks yapmanın

kendisine bile açıklayamadığı bir şekilde riskli olduğunu sezgisel olarak fark etmesine de. Tek bildiği, bundan sonra hayatının farklı olacağıydı.

Muhtemelen çok hızlı ilerliyorlardı. Evet, ona güveniyordu ve evet, o ondan ya da yeteneğinden korkmuyordu ve evet, aralarında bir tür bağ vardı, ama birbirlerini dört günden az bir süredir tanıyorlardı. Ya bu çekim, yakınlık ve ortak tehlike nedeniyle oluşan geçici bir bağsa? Ya...

"Seni seviyorum, Sophy Harper," dedi

Luke. O hareketsiz kaldı ve ona baktı.

"Seni seviyorum, Luke Wells," dedi.

Ve sonra o tamamen içine girdi, onu doldurdu, onu gerdi, onu tatmine doğru itti. Gerginlik içinden derinlere doğru yükselirken, o da kendini onun etrafında sıkıttı.

Bir sonraki anda, daha önce hiç yaşamadığı bir boşalma dalgasının üzerinde sörf yapıyordu. Luke'un bir kez daha içine girdiğini hissetti, onun da onunla birlikte doruğa ulaşırken sevinç çığlığı attığını duydu.

Psişik düzlemde bir yerlerde mükemmel, kristalimsi bir nota çaldı. Birbirlerine sıkıca sarıldılar ve müziğin ritmine kapılarak sıcak, nemli bir sonuca ulaştılar.

ALTINCI

LUKE banyodan çıktı ve dağınık yatağa geri uzandı. Hayatında hiç bu kadar iyi hissetmediğini hatırlamıyordu.

"Sıra sende," dedi.

Sophy kalktı, bornozunu giydi ve oda servisi menüsünü ona uzattı. "Kahvaltı sipariş et. Açlıktan ölüyorum."

"Hemen hallederim."

Onun banyoya girip kaybolmasını izledi. İçinde derin bir tatmin duygusu uyandı. Artık gerçekten bir çifttiler — açıklayamadığı, kemiklerine kadar işleyen bir bağla birbirlerine bağlıydılar.

O da aç olduğu için menüyü dikkatle inceledi. Siparişi verdi ve Sophy'nin geri gelmesini bekledi. Beklenti dolu bir heyecan tüm duyularını uyandırdı. Bundan sonra da böyle sabahlar olacaktı, Sophy ile birlikte kahvaltı yapacakları sabahlar. Sophy ile bir ömür boyu sabahlar geçirmek istiyordu. Bir ömür boyu geceler. Bir ömür boyu gerçek olan rüyalar.

Hala bornozuyla ortaya çıktı. Saçları omuzlarına dökülmüştü. Yumuşak, sevimli ve inanılmaz derecede seksi görünüyordu. Onu sadece bakarak tekrar sertleşmeye başladı.

"Oda servisi ne zaman gelir?" dedi.

"Gerçekten mi? Beni baştan çıkarmak yerine kahvaltıyı mı düşünüyorsun? Çok kırıldım."

"Biraz protein ve birkaç fincan kahve içtikten sonra seni daha iyi baştan çıkaracağım."

"Söz mü?"

"Söz."

"Tamam o zaman."

Yatağın kenarına oturdu ve ona bekleyen bir bakış attı. "Bana aşık olduğunu ilk ne zaman anladığını söyle."

Adam gülümsedi. "Sana söyledim ya. Dükkânın kapısını açıp geç kaldığımı ve okuma ücreti olarak normalin üç katını fatura edeceğini söylediğin gece."

Kız kaşlarını çattı. "Ben ciddiylim." "Ben de."

"Bu çok tatlı ama inanması zor."

"Evet, ben de inanmakta zorlandım. Uzun süren yolculuk ve Deke için endişelenmem nedeniyle beynimin biraz karıştığını düşündüm. Bu yüzden konuyu bir kenara bıraktım. Sabah ilgilenmeyi planlıyordum. Ama sonra planlanmamış bir rüya gördüm."

Kadın neşelendi. "Benimle ilgili mi?" "Hayır, Bruce ile ilgili."

"Oh."

"Onu yolun ortasında kanlar içinde bulduğum geceyi rüyamda gördüm. Sanki beni bekliyormuş gibiydi. Tabii ki bu benim hayal gücümdü. Şok geçiriyordu ve ölebilirdi. Benim oraya gelmem tamamen tesadüftü. Herhangi biri olabilirdi."

"Ama sen geldin ve şimdi ikiniz bir takımsınız."

"Bruce bizim bir sürü olduğumuzu söylerdi ama evet. Her neyse, uyandığımda, Bruce'u bulduğumda onunla aynı durumda olduğumu anladım —yolun ortasında durmuş, senin gelmeni bekliyordum."

"Hmm." Kısa bir süre düşündü. "Sen yolun ortasında değildin, kapının önündesin."

"Detaylar."

"Ve sen silahla vurularak kanamıyordun."

"Hayır, ama kriz modundaydım. Deke'yi bulmalıydım ve şirketin kontrolünü ele almak isteyip istemediğime karar vermeliydim. Üstelik içgüdülerim bana işlerin çok daha karmaşık hale geleceğini söylüyordu, ki bu da doğru çıktı."

"Yine de, vurulmamıştın."

"Rüyalarımın yorumlanması gerektiğini açıkladım."

"Anlıyorum, ama o rüyayı, Bruce'u bulduğun geceyle ilgili basit bir rüya dışında başka bir şekilde nasıl yorumlayabileceğini anlamıyorum."

"Bütün kütüphaneciler senin kadar romantizmden uzak mı?" "Biz somut gerçeklerle uğraşmayı tercih ederiz."

"Somut gerçekler mi istiyorsun? Sana somut gerçekleri vereceğim."

Onu yatağa çekti ve vücudunun uzunluğu boyunca kendini indirdi. O da uzanıp ereksiyonunu eline aldı.

"Bu çok ilginç bir somut gerçek," dedi. "Bana kesinlikle öyle geldi."

Kafasını eğip onu öptü. Kapıya gelen bir dizi keskin vuruş onu duraklattı.

"Oda servisi."

O inleyerek onun sıcak vücudundan uzaklaştı. "Daha iyi bir zamanlama yapmam lazım."

Sophy yataktan fırladı. "Zamanlama mükemmel. Acıktım. Saklanmam için bana bir dakika ver."

Onun banyoya girip kaybolmasını izledi. Birdenbire içinden bir dürtü geldi. "Benimle evlenir misin?" diye seslendi.

"Evet," diye bağırdı banyodan.

Gülümsedi, bornozunun kuşağını sıktı ve kapıyı açtı. Oda servisi garsonu sırttı.

"Tebrikler," dedi kadın.

"Teşekkürler." Ağır yüklü tepsiyi elinden aldı. "Çok hızlı bir flört dönemi oldu."

"Bazen bilirsin işte." "Evet."

Bazen bilirsin."

ALTINCI

Cerberus araştırma laboratuvarı...

"FLD NUMARASI SIFIR SIFIR İKİ kayıp," dedi laboratuvar teknisyeni.

Adı Reed'di ve endişeli görünüyordu, ki öyle de olmalıydı, diye düşündü Egan Ashton. Bu çok kötü bir haberdı, hatta araştırma programı için felaket bile sayılabilirdi.

Reed, Cerberus Projesi'nin başlangıcından beri laboratuvarında çalışıyordu. Köpeklerle arası iyiydi ve köpekler de onu seviyor gibi görünüyordu, ancak bu özel köpeklerde bundan asla emin olamazsınız. Egan, köpeklerin araştırmacıların bildiğinden daha iyi insanları okuyabildiklerinden şüphelenmeye başlamıştı.

"Bu, son üç ayda ikinci köpek," dedi Egan. "Güvenlik ihlali belirtisi var mı?"

"Hayır, efendim. Kamera kayıtları FLD Zero Zero Two'nun bütün gece kulübesinde olduğunu gösteriyor, ama bu sabah onu beslemek için içeri girdiğimde ortada yoktu."

"FLD Zero Zero Two'nun kilidi açması imkansız." Egan tereddüt etti. "Köpekler akıllıdır, ama o kadar da akıllı değiller."

En azından, o öyle düşünmüyordu.

Bu hayvanlar, yakınlardaki bir devlet laboratuvarında patlama meydana geldiğinde Fogg Lake adlı küçük dağ köyünde yaşayan köpeklerin torunlarıydı. İnsanlar ve çevredeki diğer her şey gibi, köpekler de iki gün boyunca bilinmeyen paranormal radyasyon içeren yoğun sise maruz kalmıştı. Bu enerjinin kaynağının ne olduğu

Çünkü hükümet laboratuvarla ilgili tüm kayıtları yok etmek için büyük çaba sarf etmişti.

Patlamadan on yıllar sonra, bir yıl önce, Vakıf'tan biri Fogg Lake köpeklerinin torunlarının biraz farklı olduğunu fark etmişti. Egan'ın ekibi deneysel bir program yürütmekle görevlendirilmişti. Amaç, Fogg Lake köpeklerinin kolluk kuvvetleri veya askeri görevler için potansiyelini incelemektir. Bazı istihbarat kurumlarının, bu hayvanların dünyanın tehlikeli bölgelerinde kurye olarak hizmet etmek üzere eğitilip eğitilemeyeceğini öğrenmek istediği söylentileri vardı.

İlk sonuçlar umut vericiydi, ancak bazı beklenmedik komplikasyonlar yaşanmıştı. Diğer sorunların yanı sıra, yavruların sayısı azdı, en fazla iki veya  yavru oluyordu. Ancak asıl sorun, köpeklerin kendilerine atanan insanlarla kolayca bağ kurmamalarıydı. Hatta Egan, hayvanların birlikte çalışmak istedikleri insanları kendilerinin seçtiğini, bunun tersinin geçerli olmadığını düşünmeye başlamıştı.

Köpekler istismar edilmiyordu. İyi besleniyor ve uygun şekilde bakılıyorlardı. Kimse onları tıbbi deneyler için kullanmıyordu. Eğitim son teknoloji ürünüydü ve oyun temelliydi. Hayvanlar çoğunlukla egzersizlerden keyif alıyor gibi görünüyordu.

şimdi ise ikisi ortadan kaybolmuştu.

"Biri köpekleri alıyor," diye sonuçlandırdı Egan. "yle görünüyor," dedi Reed.

"Bunu bildirmem gerekecek. şüphesiz bir soruşturma açılacak." "Evet, efendim," dedi Reed.

Egan klipsli dosyasını sıkıca tuttu ve tesisin diğer tarafındaki ofisine doğru hızlı adımlarla yürüdü. Bazen, özellikle karanlık çöktükten sonra, hayvanlardan biriyle karşılaştığında, binlerce yıllık evcilleştirilmenin altında yatan kurt ruhunu gördüğünü düşünürdü.

Köpeklerin tuhaf kehribar rengi gözleriyle onu izlediklerinin farkında olarak titredi. Sanki onun kedi sever olduğunu biliyorlarmış gibiydi.

YAZARIN NOTU

JayneVerse'e tekrar hoş geldiniz. Umarım yolculuktan keyif almışsınızdır. Bazılarınızın Bruce, cehennem köpeği hakkında soruları olduğunu biliyorum. Hey, gizli hükümet laboratuvarında meydana gelen patlamadan sonra kasabayı saran o tuhaf paranormal sisin sadece Fogg Lake'in insan sakinlerini etkilediğini düşünmüyordunuz, değil mi? Evet, bölgedeki hayvanlar da psişik bir enerjiye sahip oldular.

Fogg Lake'in insan torunlarını konu alan kitapları ilk kez okuyorsanız, bu konuyu ele alan ilk üç romanı okumanızı tavsiye ederim: *The Vanishing*, *All the Colors of Night* ve *Lightning in a Mirror*. Bu kitaplar kasabanın tarihini öğrenmenizi sağlayacaktır.

JayneVerse serisindeki diğer kitaplar hakkında merak ettiğiniz şeyler varsa, web sitemi www.jayneannkrentz.com ziyaret edebilir ve aylık bültenime abone olabilirsiniz.

Unutmadan, Bruce ile ilgili sorunuzun cevabı evet, bir sonraki Jayne Ann Krentz romanında Fogg Lake köpeği ile yeni bir macera yaşayacağız.

Seattle'dan selamlar,
Jayne

YAZAR HAKKINDA

Jayne Ann Krentz, *New York Times*'in en çok satan kitapları listesinde yer alan elliden fazla kitabın yazarıdır. Bu isimle çağdaş romantik gerilim romanları, Jayne Castle ve Amanda Quick takma adlarıyla yazmıştır.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

Okuma
listenizde sıradaki
kitap hangisi?

Bir sonraki harika
kitabınızı keşfedin!

Bu yazar hakkında kişiselleştirilmiş kitap önerileri ve güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM